

DANIELLE STEEL

HÁZ A REMÉNY
UTCÁBAN

Danielle Steel

**Ház a Remény
utcában**

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: The House on Hope Street

Published by Delacorte Press

Random House, Inc., New York

Copyright 2000 by Danielle Steel

Jacket design: Jorge Martínez

and Andrew M. Newman

Lettering: David Gatti

Jacket illustration:

Robert Warren/Canadian Art Prints

Photo Credit Greg Gorman

Fordította M. Szabó Csilla

A fedél magyar változata Szakálos Mihály munkája

Hungarian edition

by Maecenas Könyvkiadó, 2001

Hungarian translation

by M. Szabó Csilla, 2001

Tartalom

- [1. fejezet](#)
- [2. fejezet](#)
- [3. fejezet](#)
- [4. fejezet](#)
- [5. fejezet](#)
- [6. fejezet](#)
- [7. fejezet](#)
- [8. fejezet](#)
- [9. fejezet](#)
- [10. fejezet](#)
- [11. fejezet](#)
- [12. fejezet](#)
- [13. fejezet](#)

*Ajánlom könyvemem szeretett barátaimnak, akik oly sok
mindenen segítettek már át. Nektek, Victoria, Jo, Kathy,
Nancy és Charlotte.*

*Szeretettel és köszönettel:
d.s.*

1. fejezet

Jack és Liz Sutherland december 2-én tíz órakor találkozott Amanda Parkerrel. Szép, napsütötte délelőtt volt a San Franciscótól északra eső Marin megyében. Amanda idegesnek, rémültnék látszott. Az alacsony, törékeny, szőke asszony reszkető kézzel tépdeszt egy papír zsebkendőt. Jack és Liz képviselte őt az immár egy éve húzódó válóperében.

A Sutherland házaspár tizennyolc éve, rögtön az esküvő után nyitotta meg közös ügyvédi irodáját. Szerettek együtt dolgozni, gondosan kimunkált, jól bevált módszereik voltak. Stílusuk nagyon különbözött, ezért tökéletesen kiegészítették egymást. Egyfajta jó zsaru - rossz zsaru felállásban dolgoztak, ami rendkívül hatásosnak bizonyult. Jack játszotta az agresszívabb szerepet a tárgyalóteremben; oroszládként küzdött jobb feltételekért, nagyobb összegekért; könyörtelenül sarokba szorította ellenfeleit, akik számára nem volt menekvés, amíg meg nem adták, amit ő az ügyfelének ki akart harcolni. Liz meggondoltabb volt, óvatosabb, szelídebb, jobban figyelt az apró részletekre, ő fogta az ügyfél kezét, ha kellett, és ő küzdött a gyerekek jogaiért. Időnként ezek a stílusbeli különbségek heves vitát robbantottak ki köztük.

Amanda esetében is így történt. Annak ellenére, hogy a férj rémesen bánt Amandával, megalázta, fenyegette, olykor bántalmazta is, Liz úgy vélte, amit Jack tenni akar, az túlzás.

- Elment az eszed? - meredt Jack a feleségére döbbenően, mialatt Amandát várták. Mintha nem tudnád, mit művelt vele az a fickó! Tíz éve csalja, három nőt tart ki, mindvégig eltitkolta a felesége elől, hogy mennyit keres, nem törődik a

gyerekeivel, és most úgy akar kilépni a házasságból, hogy az lehetőleg egyetlen vasába se kerüljön. Szerinted mit kéne tennünk? Köszönjük meg, hogy ennyi időt áldozott ránk, és hálánk jeléül még egy kisebb összeget is dobjunk neki össze?

Jack olykor nehezen uralkodott heves ír vérmérsékletén, jóllehet szikrázó zöld szemével, megzabolázhatatlan vörös fürtjeivel Liz látszott szenvedélyesebbnek. Jack haja harmincéves kora óta teljesen ősz volt, szeme az olyan pillanatokban, mint ez is, vészjóslón sötétlett. Barátaik gyakran ugratták őket azzal, hogy úgy festenek együtt, mint Katharine Hepburn és Spencer Tracy. Heves vitáik ellenére azonban mindenki tudta róluk, hogy imádják egymást. Boldog, szeretetteljes házasságban éltek, öt csodás gyerekük közül négy Liz vörös tincseit örökölte, csak a legkisebb fiú haja volt barna, mint Jacké egykor - Egy szóval sem mondom, hogy Phillip Parker nem érdemelne meg egy kiadós verést - magyarázta türelmesen Liz. - Azt próbálom megértetni veled, hogy ha túlságosan megszorogatjuk, Amandán fogja kitölteni a mérgét.

- Hidd el, Parkernek ez kell, mert különben soha nem fogja békén hagyni azt az aszszonyt. Azt akarom, tudja meg a fickó, milyen érzés, ha bántják az embert, márpedig a legérzékenyebb pontja a pénztárcája. Liz, nem hagyhatjuk, hogy ezt megússza.

- Megbénítod a vállalkozását és kihúrod a lába alól a talajt.

Liz érvei ésszerűek voltak, de Jack keménykezű taktikája már oly sok esetben bevált, és olyan megegyezéseket eredményezett, amilyenekkel nem sok ügyvéd büszkélkedhetett. Nemcsak arról volt híres, hogy kemény fából faragták, hanem arról is, hogy az esze vág, mint a borotva, főként, ha igazán sok pénzt akar ügyfeleinek

kiharcolni. Márpedig Amandánál jobban senki nem érdemelte még meg, hogy a férje búcsúzóul mélyen a zsebébe nyúljon. Phillip Parker egy virágzó számítógépes cég tulajdonosa volt, több millió dollárt tett félre titkos számlákon, a felesége és a gyerekei pedig valósággal nyomorogtak. Amióta különköltöztek, Amanda alig tudott annyit kikönyörögni tőle, hogy rendesen ellássa és öltöztesse a gyerekeket. A helyzet igazán undorító volta akkor vált nyilvánvalóvá, amikor Jack és Liz kiderítette, hogy a fickó vagyont költ a barátnőire, és épp most vásárolt magának egy vadonatúj Porschét. Amanda ezzel szemben még egy gördeszkát sem tudott venni a fiának karácsonyra.

- Bízz bennem, Liz! Ez a fickó csak gyenge nőkkel szemben nagy legény. Ha a bíróságon megszorogatjuk, úgy fog visítani, mint egy megrettent kismalac. Tudom, mit csinálok.

- Jack, ha túlságosan megszorogatsz, bántani fogja Amandát.

Liznek rossz érzései voltak ezzel az esettel kapcsolatban, amióta csak Amanda elmondta, micsoda lélektani terror alatt élt tíz évig, és hogy néhány emlékezetes verésben is része volt. Két alkalommal el is hagyta férjét, ám az visszacsalogatta ígéretekkkel, ajándékokkal, fenyegetésekkel, érzelmi zsarolással.

És Liz biztosra vette, hogy Amanda halálosan retteg férjétől, és minden oka meg is van rá.

- Zároltatjuk a számláit, ha kell -jelentette ki határozottan Jack, épp mielőtt Amanda belépett az irodába, azután pedig hozzáfogott, hogy elmagyarázza az asszonynak, mit fognak tenni a tárgyalóteremben. A lényeg az volt, hogy zároltatják a számláit és megbénítják a vállalkozását, amíg a férfi ki nem adja a kívánt adatokat az anyagi helyzetére vonatkozólag. És

az egyetlen dolog, amiben mindhárman egyetértettek, az volt, hogy Phillip Parkernek mindez nagyon nem fog tetszeni.

Amanda riadt arccal figyelte Jacket.

- Nem vagyok biztos benne, hogy valóban ezt kellene-e tennünk - mondta halkán, és bizonytalanul Lizre nézett. Jacket időnként kicsit ijesztőnek találta.

Liz bátorító mosolyt küldött felé, holott Jack ezúttal őt sem győzte meg igazán. Általában feltétlenül megbízott férjében, de ez az eset valahogy aggasztotta. Jack Sutherland azonban imádott küzdeni és diadalt aratni, különösen, ha hátrányos helyzetű ügyfélről volt szó. És véleménye szerint Amanda a legjobbat érdemelte ennyi szenvedés után. Ebben Liz egyetértett vele, csupán a tervezett győzelem módját nem helyeselte. Úgy érezte, Phillip Parkerrel veszélyes lehet ujjat húzni.

Jack az elkövetkező fél órában tovább magyarázta stratégiáját Amandának, azután tizenegykor átmentek a bíróságra. amikor beléptek a tárgyalóterembe, Parker és az ügyvédje már ott volt. A férfi közönyös arccal nézett feleségére. Ám néhány másodperc múlva, amikor úgy vélte, senki nem figyel, olyan pillantást küldött Amanda felé, hogy attól Liznek - aki tanúja volt a jelenetnek végigfutott a hideg a hátán. Phillip Parker viselkedése, minden mozdulata arra intette Amandát, hogy el ne feledje, kinek a kezében van a gyeplő. Tekintete egyszerre volt fenyegető és becsmérlő, a következő pillanatban viszont, hogy teljesen összezavarja az asszonyt, kedvesen rámosolygott. Nagyon okosan csinálta, és el is érte a kívánt hatást. Amanda szemlátomást idegesebb lett, és Lizhez hajolt.

- Meg fog ölni, ha a bíró zárolja a számláit - suttozta.

- Mármint a szó szoros értelmében?! súgta vissza Liz

döbbenten.

- Nem... nem... nem hiszem... de őrjöngeni fog. Holnap jön a gyerekekért, nem tudom, mit mondjak majd neki.

- Erről nem beszélhet vele - szögezte le Liz határozottan. - Nincs valaki, akit megkérhetne, hogy vigye el hozzá a gyerekeket? Mivel Amanda csak a fejét rázta kétségbeesetten, Liz a férjéhez hajolt. - Ne erőltesd a dolgot! - sűgta.

Jack bólintott, miközben papírjai közt keresgélt, azután feszült kis mosollyal előbb Lizre; majd Amandára nézett. A mosoly egyértelműen jelezte, hogy tudja, mit csinál, készen áll a harcra, és nem áll szándékában veszíteni. És, szokás szerint, nem is veszített.

Miután értesült Phillip Parker kisdéd játékairól, a bíró harminc napra befagyasztotta számláit, és elrendelte a cég könyvelésének átvizsgálását. A férfi ügyvédje hevesen tiltakozott, ám a bíró rászólt, hogy üljön le, és néhány perc múlva egy kalapácsütéssel bezárta az ülést. Parker vészjósló pillantást vetett leendő exnejére, és kiviharzott a tárgyalóteremből. Jack fülig érő szájjal nézett utána, majd diadalittas tekintettel fordult feleségéhez.

- Szép munka volt - mondta Liz halkán, de amint Amandára pillantott, látta, hogy az aszszony pánikba esett. Egyetlen szót sem szólt ügyvédjeihez, miközben kikullogott mögöttük a teremből. Liz úgy érezte, meg kell nyugtatnia. - Minden rendben lesz, Amanda. Jacknek igaza van. Csak így tudtuk elérni, hogy Phillip komolyan vegyen bennünket. - Liz tudta, hogy stratégiai szempontból ez igaz, mégis aggódott ügyfeléért. - Oda tud hívni valakit, hogy ne legyen egyedül, amikor a férje jön a gyerekekért?

- A nővérem átjön délelőtt a gyerekeivel.

- Amanda, ő csak akkor nagy legény, ha kettesben vannak -

bizonygatta Jack. - Mások jelenlétében egy szót sem fog szólni, meglátja.

Ez valóban így volt mindeddig. Most azonban nagyon megszorongatták a férfit. Amanda eddig nem egyezett bele, hogy ügyvédjei igazán kemény kézzel bánjanak férjével, ám hónapok óta pszichiáterhez járt, és igyekezett bátorságot gyűjteni, hogy többé ne tűrje Phillip zaklatását. Ez hatalmas előrelépés volt számára, és remélte, hogy ezért egyszer amikor már nem fog minden ízében reszketni, büszke lesz még magára. annak ellenére, hogy időnként kicsit félt Jacktől, tökéletesen megbízott benne, tanácsait megfogadta, utasításait szó szerint végrehajtotta, mint most is.

Nagyon meglepődött azon, hogy a bíró ilyen fokú együttérzést tanúsított iránta és döntésével neki kedvezett, de Jack az irodájukba visszamenet elmagyarázta, ez önmagában is azt bizonyítja, hogy az igazság az ő oldalukon áll.

A bíró szándéka az volt, hogy segítsen Amandán, védelmezze őt, ugyanakkor kényszerítse Parkert, hogy átadja az adatokat, amelyeket már hónapokkal ezelőtt kértek tőle.

- Tudom, hogy önöknek van igazuk - mosolygott a szőke asszony ügyvédjeire. - Csak nagyon félek szembeszállni vele. Tudom, hogy így kell tennem, de Phillip egy vadállat, ha bedühödik.

- Én is az vagyok - vigyorgott Jack, mire felesége nagyot nevetett. Azután elköszöntek Amandától, és boldog karácsonyt kívántak neki.

- Jövőre sokkal szebb és jobb karácsonya lesz - ígérte Liz, és remélte, hogy be is tudják váltani ígéretét.

Olyan megállapodást akartak kieszközölni, amely biztosítja, hogy Amanda nyugalomban, kényelemben

élhessen gyermekeivel. És legalább olyan anyagi biztonságban, amelyet Phillip Parker barátnői élveztek a nekik vásárolt luxuslakásokban. Egyiküknek a férfi az asperu síparadicsomban is vett egy házat, miközben felesége még moziba is csak nagyritkán tudta elvinni gyerekeiket. Jack utálta az ilyen fickókat, különösen, ha gyerekeknek származott káruk az apa felelőtlen viselkedéséből.

- Ugye megvan az otthoni telefonszámunk? - kérdezte Liz, és Amanda bólintott.

Úgy tűnt, a törékeny kis asszony kezd felengedni. Végül is a dolog legrosszabb részén már túljutottak, és a bíró együttérzése, jóindulata is megnyugtatólag hatott rá. - Ha szüksége lenne ránk, telefonáljon nyugodtan! Ha Parker bármilyen ürüggyel felbukkan önnél ma este, vagy telefonon megfenyegeti, habozás nélkül hívja a rendőrséget, és azután engem - mondta Liz.

Amanda pár perc múlva hálatelten távozott, Jack pedig levette zakóját és nyakkendőjét. Feleségére mosolygott.

- Kimondottan élvezet földbe döngölni ezt a szemétládát. Nemsokára megkapja a kegyelemdőfést, amikor a képébe vágom a követeléseinket, és ő nem tehet majd semmit azon kívül, hogy szépen aláírja a megállapodást és fizet.

- Azért valamit még tehet - emlékeztette férjét Liz komoly arccal. - Halálra rémítheti Amandát.

- Akkor Amanda legalább tisztességes jövedelem mellett fog rémüldözni. A gyerekek megérdemlik a jólétet. Egyébként nem gondolod, hogy enyhe túlzás volt a rendőrséggel előhozakodni? Végül is a fickó nem elmebeteg, csak egy aljas gazember - Hát ez az! Épp eléggé aljas ahhoz, hogy felhívja Amandát vagy odamenjen hozzá és halálra ijessze, vagy bármi módon rákényszerítse, hogy vonassa velünk vissza a

zárolási határozatot.

- Az teljesen kizárt, kedvesem. Nem hagynám, hogy ilyesmi megtörténjen. És különben is te vagy az, aki megijeszted azzal, hogy a rendőrséget emlegeted.

- Csupán emlékeztetni akartam arra, hogy nincs egyedül, hogy kaphat segítséget, ha szüksége van rá. Jack, ez nem holmi tisztafejű, határozott nő, aki nem tűr el semmi szemétkedést az exférjétől. Amanda egy szerencsétlen, agyongyötört asszony, egy született áldozat, és ezt te is nagyon jól tudod.

- Te pedig magad vagy a két lábon járó együttérzés, és én többek között ezért is szeretlek - mondta Jack, azzal odalépett asszonyához és átölelte.

Már majdnem egy óra volt. Sutherlandék karácsony és újév között zárva tartották irodájukat. Öt csemetéjükre gondoltak, és egy pillanatig sem volt kétséges számukra, hogy nem fognak unatkozni otthon. Liz könnyebben hagyta maga mögött az irodát, mint férje. Ő, ha a gyerekekkel volt, csakis rájuk tudott gondolni, figyelmét semmi el nem terelhette, és Jack ezt is nagyon szerette benne.

- Szeretlek, Jack Sutherland - mosolygott Liz, és megcsókolta férjét.

Az irodában nem szoktak megengedni maguknak efféle érzelemkitöréseket, de végül is karácsony volt, és most, hogy Amanda Parker meghallgatását is letudták, lényegében elvégeztek mindent, amit csak lehetett az ünnepek előtt.

Liz a helyükre rakta aktáit, Jack pedig néhány új ügy iratait a táskájába gyömöszölte, és alig fél óra múlva útnak indultak. Liz hazament, hogy megtegye az előkészületeket karácsony előestéjére; Jack a belvárosba tartott, mert volt még némi "elintéznivalója.

Mindig az utolsó pillanatra hagyta a karácsonyi bevásárlást, ellentétben Lizzel, aki már novemberben pontosan tudta, ki mit fog kapni. Rendkívül jól osztotta be az idejét és nagyon ügyelt a részletekre, csakis így tudott helytállni a munkájában és családayaként egyaránt. Otthon igen nagy segítséget nyújtott neki Carole, a házvezetónőjük, aki tizennégy éve dolgozott náluk, és rajongott a gyerekekért. Liz pontosan tudta, hogy nélküle nem boldogulna. A fiatal mormon nő huszonhárom évesen állt munkába a Sutherland házban, és a gyerekeket majdnem anynyira szerette, mint a szülők, különösen a kilencéves Jamie-t.

Amikor elbúcsúztak, Jack megígérte, hogy legkésőbb fél hatra hazaér Este még össze kell raknia Jamie új biciklijét, éjfél is lesz, mire hozzájut, hogy dolgozószobájában becsomagolja a feleségének szánt ajándékokat, ahogyan szokta. A Sutherland házban a karácsony előestéje pontosan olyan volt, amilyennek lennie kellett. Liz is, Jack is magával hozta a házasságba a családi karácsonyok dédelgetett hagyományait, amelyek ötvözésével sikerült igazán otthonos, meleg ünnepi hangulatot létrehozniuk.

Liz hamar megtette a rövidke távot a tiburoni, Hope Streeten álló házukig, és amint bekanyarodott a kocsifelhajtóra, elmosolyodott. Lányai épp ekkor érkeztek meg Carole kíséretében a bevásárlókörről, mindhárman csomagokkal megrakodva szálltak ki a kocsiból. A tizennégy éves Megan magas, sudár ifjú hölgy, a tizenhárom éves Annie zömökebb, de tiszta anyja, míg a tizenegy éves Rachel kiköpött apja volt, eltekintve anyja vörös hajától. A három lány meglepően jól kijött egymással, most is nevetgélve csipkelődtek Carole-lal, azután széles mosollyal fordultak közeledő anyjuk felé.

- Miben mesterkedtek? - Liz Annie és Rachel vállára tette a

kezét, de amint Meganra nézett, összevonta szemöldökét. - Már megint a kedvenc fekete pulóverem van rajtad, Meg? Felesleges is megkérdeznem, igaz? Ki fogod tágítani.

- Nem tehetek róla, hogy olyan kicsi a melled - vágott vissza Megan bocsánatkérő mosollyal.

Állandóan "kölcönvették" egymás és anyjuk ruháit, rendszerint a tulajdonos engedélye, beleegyezése nélkül. Szinte csak emiatt törtek ki viszonylag komolyabb veszekedések a lányok között. Liz úgy érezte, igazán szerencsésnek mondhatja magát, hisz neki és Jacknek nagyszerű gyerekei vannak.

- Hol vannak a fiúk? - kérdezte, miközben a lányok mögött belépett a házba, és felfedezte, hogy Annie lábán az ő egyik kedvenc cipője van. A helyzet reménytelen. Akármennyi holmit vesz a lányoknak, azok szemlátomást valamiféle kollektív gardrób kialakítása mellett döntöttek.

- Peter Jessicánál, Jamie pedig az egyik barátjánál van - tájékoztatta Lizt Carole.

Jessica Peter legújabb barátnője volt. A közelben lakott, Belvedere-ben, és a fiú mostanában több időt töltött ott, mint a saját otthonában.

- Fél óra múlva kell mennem Jamie-ért tette hozzá Carole - hacsak nem akarja ön hazahozni.

Carole huszonhárom évesen szép szóke lányként kezdett itt dolgozni, s bár az idők során alakja teltebb lett, még mindig kimondottan csinos volt. Nagyon szerette a gyerekeket, és volt érzéke ahhoz, hogyan kell bánni velük. Már rég családtagnak számított.

- Sütni akarok ma délután - felelte Liz, azzal letette táskáját és kibújt kabátjából.

Átnézte a konyhaasztalon heverő postát, de nem talált benne semmi fontosat. Felpillantott, és a konyhaablakból látta az öböl túloldalán fekvő San Franciscónak az ég hátterére kirajzolódó körvonalait. Igazán szép kilátás nyílt az ablakokból, és a ház is nagyon otthonos volt. Igaz, lehetett volna kicsit tágasabb, de szerették így is.

- Segítene valaki? - kérdezte Liz, de már csak a falakhoz beszélt.

A lányok felrohantak szobáikba, valószínűleg telefonálni. A négy idősebb gyerek folyvást egymás kezéből kapkodta ki a telefont, pedig két vonaluk volt.

Amikor fél óra múlva Carole újra lejött, hogy Jamie-ért induljon, Liz már a tésztát nyújtotta. Sok tennivalója volt még, és gyanította, hogy Jamie segíteni akar majd. A fiúcska szívesen sürgött-forgott a konyhában. És valóban, amikor hazaértek, Jamie felkiáltott örömeiben, amint meglátta, anyja mivel foglalatосkodik. Lecsípett a tésztából egy darabkát, és élvezettel eszegette.

- Segíthetek?

Gyönyörű gyermek volt, haja sűrű, sötét, a szeme meleg, barna, és akire rávillantotta ragyogó mosolyát, az valósággal elolvadt. A család minden tagjának ő volt a kedvence.

- Persze, kicsim, de előbb moss kezet! Hol voltál?

- Timmie-nél - felelte a fiú, és vizes kézzel visszatért a mosogatótól az asztalhoz. Anyja odanyújtott egy konyharuhát, hogy megtörölje a kezét.

- Jól érezted magad?

- Náluk nincs karácsony - közölte Jamie komolyan, és segített kinyújtani a maradék tésztát.

- Tudom - mosolyodott el Liz. - Ők zsidók.

- Sok gyertya ég náluk. És egész héten ajándékokat kapnak. Miért nem lehetünk mi is zsidók?

- Így alakult, drágám. Meg kell elégedned egy napnyi karácsonnyal - mosolygott fiára Liz.

- Biciklit kértem a Téalapótól - nézett anyjára a fiú reménykedően. - Mondtam neki, Peter megígérte; hogy megtanítt biciklizni.

- Tudom, szívem.

Liz segített fiának megírni a Téalapónak szóló levelet. Egy fiók aljában őrizte gyermekei összes karácsonyi levelét. Olyan csodásak voltak! Jamie meleg mosollyal nézett fel rá.

Jamie különleges gyerek volt, az élet különleges ajándéka Liz számára. Több mint két hónappal korábban született a kórházban, először a szülés során sérült meg, azután pedig az inkubátorban az oxigéntől. Meg is vakulhatott volna, de szerencsére ez nem következett be. Ehelyett a fiú szellemileg igen enyhén visszamaradott lett, épp csak annyira, hogy különbözött a többiektől, lassabb volt, mint a vele egykorúak. Speciális iskolába járt, de ott nagyon jól teljesített, megbízható volt, eleven és szeretetteljes. Olyan azonban, mint bátyja és nővérei, soha nem lesz. Ezt a tényt a család tagjai már rég elfogadták.

Először persze nagy megrázkódtatás volt, szörnyű lelki gyötrelme, különösen Liz számára. Úgy érezte, ő a felelős a történetekért.

Túlságosan keményen dolgozott, túlságosan sokat idegeskedett néhány ügy miatt. Az előző négy sráccal olyan szerencséje volt! Semmi probléma, semmi gond nem volt velük soha. Am Jamie már az első perctől kezdve különbözött testvéreitől. Nehéz terhesség volt, Liz mindvégig kimerültséggel, rosszulléttel küzdött. És aztán, majdnem két

és fél hónappal korábban a kelleténél, váratlanul vajúdni kezdett, és az orvosok nem tudtak tenni semmit. A baba megszületett tíz perccel azután, hogy beértek a kórházba. Liz számára könnyű szülés volt, de Jamie-nek katasztrófa. Az első néhány hétben úgy tűnt, talán nem is marad életben. Hat hetet töltött inkubátorban, és amikor végre hazavihették, úgy érezték, csoda történt.

És a csoda azóta is tartott. Jamie-ből sugárzott a szeretet, és a maga módján kifejezetten bölcs volt. Mindannyiuk közül ő volt a legkedvesebb, legszelídebb, leggyengédebb, és ráadásul nagyon jó humora volt. A család régen megtanulta, ahelyett, hogy szánakoznának és szomorkodnának amiatt, amit nem tud, ami nem lehet, inkább értékeljék képességeit, adottságait. Gyönyörű gyermek volt, ez mindig feltűnt az embereknek, akik aztán összezavarodva hallgatták, milyen egyszerűen, lényegre törően beszél. Néha időbe telt, mire ráébredtek, hogy a szép kisfiú bizonyos szempontból más, akkor azonban sajnálkozni kezdtek, ami viszont dühítette Jamie szüleit és testvéreit. Amikor valaki azt mondta, milyen kár ezért a szép gyerekért, Liz így felelt:

- Nincs igaza. Jamie remek srác, aranyból van a szíve, és mindenki szereti.

Ráadásul életvidám, eleven fiúcska volt, és ez is nagymértékben enyhítette Liz bánatát és lelkifurdalását.

- Kifelejtetted a csokit -jegyezte meg Jamie komolyan. A csokis süti volt a kedvence, és anyja szívesen készített neki, amikor csak kérte.

- Úgy gondoltam, karácsonyra fehér sütit csinálunk, és megszórjuk piros és zöld tortadarával. Mit szólsz hozzá?

A fiú pár másodpercig töprengett, azután jóvágagyólag bólintott.

- Jó lesz. Szórhatom én a tortadarát?

- Persze.

Liz odatett eléje egy sütőlapot, megrakva fenyőfa alakú sütikkel, és a kezébe adta a cukorszórót, amelyben a zöld tortadarát tartotta. Jamie munkához látott, és amikor már elégedett volt művével, anyja újabb teli sütőlapot csúsztatott az előző helyére. Összeszokott csapatként dolgoztak, és miután végeztek, Liz berakta a lapokat a nagy sütőbe. Amikor újra fia felé fordult, észrevette, hogy az gondterhelten néz maga elé.

- Mi a baj, Jamie?

- Mi lesz, ha nem hozza el?

- Kicsoda? - A család rég megszokta már a kisfiú kifejezőmódját, tudták, türelmes kérdezgetéssel könnyen kideríthető, mire gondol.

- Télapó - felelte bánatosan Jamie.

- A kerékpárra gondolsz?

A fiúcska bólintott.

- Miért ne hozná el? Nagyon jó voltál egész évben, szívem. Fogadni mernék, hogy megkapod a bringát. - Nem akarta elrontani a meglepetést, ugyanakkor szeretne volna megnyugtatni fiát.

- Lehet, hogy úgy gondolja, úgysem tudok biciklizni.

- A Télapó nagyon okos, ilyesmi az eszébe sem jutna. Tudja, hogy meg fogod tanulni.

Különben is megírtuk neki, hogy Peter majd segít.

- És szerinted elhitte?

- Természetesen. Feleslegesen aggódsz, kicsim. Most pedig menj játszani, vagy keresd meg Carole-t! Amikor kész a süti,

majd szólok. Te kóstolhatod meg elsőként.

A kisfiú ezt örömmel nyugtázta, és már meg is feledkezett a Téliapóról. Carole keresésére indult, nagyon szeretett felolvasatni vele. Ő maga még nem tanult meg rendesen olvasni.

Liz előszedte a különböző szekrényekben elrejtett ajándékokat, és elrendezgette őket a karácsonyfa alatt. Amikor a sütemény elkészült, felszólta Jamie-nek, de ő addigra már elmélyülten játszott Carole-lal, nem akart visszajönni a konyhába. Liz tálcákra rakta a süteményt, és kitette a konyhaasztalra, azután felment, hogy becsomagolja a bőrkötésű Chaucer-sorozatot, amelyet Jacknek vett. A férjének szánt többi ajándék már hetek óta szépen becsomagolva várta az ünnepnapot, de ezeket a köteteket csak néhány napja fedezte fel, amikor hirtelen ötlettől vezéreltetve körülnézett egy könyvesboltban.

A délután hátralevő része valósággal elrepült, és Liz megint a konyhában tett-vett, amikor Peter hazaért. A nagyfiú valósággal berobbant a helyiségbe, arca sugárzott a boldogságtól, izgatottságtól. Felfalt egy nagy marék süteményt, azután megkérdezte, vacsora után visszamehet-e jessicáékhoz.

- A változatosság kedvéért miért nem ő jön hozzánk? - kérdezte Liz panaszos hangon.

Mostanában alig látta Petert. A fiú vagy az iskolában volt, vagy edzésen, vagy a barátnőjével. Amióta megkapta a jogosítványt, szinte csak aludni járt haza.

- A szülei nem engedik ma el sehova. Karácsony van.

- Nálunk is - emlékeztette Liz, épp amikor Jamie belépett a konyhába.

A kisfiú vett egy süteményt, és amíg rágcsálta, áhítatos tekintettel bámult bátyjára.

Jamie szemében Peter valóságos hős volt.

- Timmie-éknél nincs karácsony. Ő zsidó jegyezte meg a kisfiú komolyan, és amikor bátyja megborzolta a haját, másik kezével pedig elvett még egy marék süteményt, hozzátette: - Én csináltam. - És a Peter szájában eltűnő sütire mutatott.

- Isteni - közölte Peter teli szájjal, azután újra anyjához fordult. - De miért nem mehetek vissza Jessicáékhoz? Itthon olyan unalmas.

- Köszönöm szépen - bántódott meg Liz. Egyébként azért kellene itthon maradnod, mert lenne némi tennivalód.

- Segítened kell kirakni a sütit és a tejet a Téalapónak, meg a répát a szarvasoknak - közölte Jamie komolyan. Ezt a fiúk minden évben együtt csinálták, a kicsi csalódott lett volna, ha bátyja nem tart vele, és ezt Peter is tudta.

- És amikor Jamie elaludt, elmehetek? kérdezte Peter, miután öccsét biztosította róla, hogy idén sem szándékszik kibújni a kellemes kötelesség alól.

Nehéz volt ellenállni a fiúnak. Jó gyerek volt, nagyon jó tanuló, Liz a világért sem akarta volna, hogy büntetésnek érezze, ha itthon kell maradnia.

- Na jó - adta be a derekát az asszony - de ne maradj sokáig!

- Tizenegyre itthon leszek, megígérem.

Ekkor fáradtan, de diadalittasan bevonult a konyhába Jack. Végzett a karácsonyi bevásárlással, és meg volt győződve róla, hogy megtalálta a tökéletes ajándékot neje számára.

- Boldog karácsonyt mindenkinek! - harsogta vígan, azzal felkapta Jamie-t, és meggyömöszölte a kuncogó kisfiút. - Hogy telt a nap, fiatalember? Felkészültél a Téalapó

érkezésére?

- Csináltam neki sütit anyuval.

- Lássuk csak - mondta Jack, kivett egy süteményt, és nagyot harapott belőle. - Mm, ez aztán finom! - bólintott elismerően fia felé, majd odalépett feleségéhez. Szeretetteljes tekintetük összefonódott, megcsókolták egymást. - Mi a vacsora?

- Majd meglátod - mosolygott Liz.

A húst Carole délután betette a sütőbe, Liznek csak a család kedvenc köretjét kellett még elkészítenie, az édesburgonyát borsóval.

Karácsony napján a vacsora pedig mindig pulyka volt, amit Jack készített el az ő "különleges" töltelékével.

Liz töltött férjének egy pohár bort, azután átballagtak a nappaliba Jamie-vel a sarkukban. Peter felszaladt a szobájába, hogy felhívja Jessicát az örömhírrrel. A nappaliban is hallatszott a visongás, a fiú nyilván kikapta húga kezéből a telefont, és valamelyik udvarló bókjai kellős közepén bontotta a vonalat.

- Ne veszekedjete! - kiabált fel Jack a lépcső aljából, majd visszament a nappaliba, és kényelmesen elhelyezkedett Liz mellett a pamlagon. Élvezte a karácsonyi hangulatot.

A gyönyörűen feldíszített fán ragyogtak az apró, színes égők, a CD-lejátszó hangszóróiból karácsonyi dallamok szálltak halkan.

Jamie az anyja mellett ült, és vidáman énekelgetett magában. Pár perc múltán azonban valami új ötlete támadhatott, mert felugrott és felszaladt az emeletre.

- Aggódik a bicikli miatt - súgta Liz a férjének.

Jack elmosolyodott. Mindketten tudták, milyen boldog lesz

Jamie, amikor megpillantja az olyannyira vágyott kerékpárt. Már rég szeretett volna egyet, szülei most úgy döntöttek, már elég érett ahhoz, hogy megkaphassa.

- Egész délután azon morfondírozott, mi lesz, ha a Téalapó nem hozza el neki - tette hozzá Liz.

- Amint elaludt, összeszereljük a gépet súgta Jack, azután feleségéhez hajolt és megcsókolta. - Mondtam már, hogy ön gyönyörű, ügyvédnő?

- Ma még nem említetted - mosolygott Liz.

Annak ellenére, hogy majdnem húsz éve voltak házasok, és állandóan gyerekek nyüzsögtek körülöttük, kapcsolatukból korántsem halt ki a romantika. Jack nagyon tudott udvarolni, gyakran vitte feleségét eldugott kis éttermekbe vagy éppen a legdrágább helyekre, gyertyafényes vacsorára, és valahányszor alkalom adódott, elutaztak egy-egy hétvégére kettesben. Sokszor kedveskedtek egymásnak apróbb ajándékokkal minden különösebb ok nélkül. valóságos művészet volt megőrizni a romantikát kapcsolatukban, hisz együtt is dolgoztak, voltaképpen rég megunhatták volna egymást. Ez azonban szerencsére nem következett be, és Liz hálás volt, amiért Jack erőfeszítéseket tett, hogy kapcsolatuk ne laposodjon el.

- Egész délután Amanda Parker járt a fejemben - szólalt meg újra Liz. - Remélem, az a patkány nem csinál semmi szörnyűséget a mai meghallgatás után. Nem bízom benne.

- Tanuld meg, hogy amikor kilépsz az irodából, a munkát magad mögött kell hagynod - korholta vigyorogva a férje. Úgy tett, mintha ezt a tanácsot nem neki kellett volna sokkal inkább megfogadnia.

- Nem a te táskádat láttam aktákkal megrakottan? vagy talán képzelődtem? - vágott vissza harciasan Liz.

- Én csak cipelem az aktákat, nem gondolkodom rajtuk, mint te.

- Ó, hát persze! - Liz sokkal jobban ismerte férjét, mint hogy ezt elhiggye.

Kis ideig még évődtek, azután az asszony visszament a konyhába, hogy elkészítse a vacsorát. Este sokáig üldögélt a család az asztalnál, beszélgettek, nevetgéltek. Olyan jó otthonos volt a hangulat, amint az elmúlt karácsonyok emlékeit felidéztek.

Jamie említette meg azt az esetet, amikor nagymama náluk töltötte a karácsonyt, ragaszkodott hozzá, hogy menjenek el az éjféli misére, a templomban azonban elnyomta a buzgóság, és az egész család fuldoklott a visszafojtott nevetéstől, mert a nagyfi bizony még hortyogott is. Erről a történetről Liznek eszébe jutott, mennyire megkönnyebbült, amikor megtudta, hogy idén a bátyja látja anyjukat vendégül karácsonykor. Nem volt könnyű túlélni a mama látogatásait. Mindenkinek megmondta, mit és hogyan csináljon, az alkalmazkodás szó jelentését sem ismerte, ráadásul Lizt folyton nyaggatta Jamie miatt.

Egészen elborzadt, amikor értesült a fiúcska születésekor történetéről, és tragédiának nevezte azóta is, valahányszor alkalma adódott beszélni róla. Úgy gondolta, Jamie-t valamilyen intézetbe kellene küldeni, hogy efféle "probléma ne terhelje a többi gyereket. Liz tajtékozott, ahányszor csak meg kellett hallgatnia anyja tirádáit. Jack igyekezett megnyugtatni, minden alkalommal elmagyarázta neki, nem kell törődnie anyja véleményével.

Az ő számukra nem oszt, nem szoroz, hogy a mama mit gondol. Jamie tagja a családnak, fontos szerepet tölt be valamennyiük életében, senki és semmi rá nem veheti őket,

hogy intézetbe adják. A négy idősebb testvér is fel lenne háborodva, ha csak megemlítenék nekik ezt a lehetetlen ötletet. Hiába volt azonban a nyugtatgatás, a logikus érvelés, Liz továbbra is dühbe gurult, ha anyja Jamie-ről kezdett beszélni.

Peter szokás szerint segített öccsének kikészíteni a süteményt és a tejet a Téalapó, valamint egy tálca répát és egy tál sót a rénszarvasok számára. Jamie diktált neki még egy rövid levélkét, amelyben emlékeztette Téalapót a biciklire, és felszólította, hogy testvéreinek is valami csodás dolgot hozzon.

- Köszönöm, Téalapó - diktálta végül Jamie, azután figyelmesen hallgatta, amint Peter visszaolvasta a szöveget. - Mondjam neki, hogy nem baj, ha mégsem hoz biciklit? - kérdezte gondterhelten. - Nem akarom, hogy rossz érzése legyen, ha nem hozott.

- Nem kell, szerintem ez tökéletes lesz így.

Különben is, olyan jó voltál, fogadni mernék, hogy megkapod a bringát.

A család minden tagja tudta, hogy a kicsi végre megkapja a hön áhított kerékpárt, alig várták a reggelt, amikor majd megláthatják örömtől ragyogó arcát.

Liznek nagy nehezen sikerült ágyba dugnia Jamie-t. Megan szokás szerint telefonált, Rachel és Annie szokás szerint egymás ruháit próbálta fel vihorászva. Peter segített Jacknek összerakni a kerékpárt, azután elszáguldott Jessicához. Carole-nak el kellett mennie megbeszélni valamit egy ismerősével, ezért Liz rakott rendet a konyhában, majd pedig előkészítette a másnapi reggelit. Békés, boldog este volt, amelyet belengett a karácsony hangulata. Liz és Jack örült az elkövetkező ünnepeknek. Sokat és keményen dolgoztak, ezért

élveztek minden percet, amelyet családi körben tölthettek. Épp elindultak kéz a kézben az emeletre, amikor csörgött a telefon, és Megan szólt, hogy Amanda Parker keresi őket. Liz a telefonhoz szaladt, és amint a füléhez emelte a kagylót, meghallotta ügyfelük zokogását. Amanda alig tudott megszólalni.

- Kérem, ne haragudjon, hogy zavarom...

Phil telefonált az előbb... - Megint felzokogott.

Liz próbálta nyugtatgatni.

- És mit mondott? - kérdezte.

- Azt mondta, ha nem szólok önöknek, hogy azonnal szabadíttassák fel a zárolt számláit, akkor megöl engem. Azt mondta, egyetlen centet sem fog adni soha, és a gyerekekkel együtt akár éhen is halhatok tőle.

- Ez nem történhet meg, Amanda, és ezt maga is pontosan tudja. A férje köteles támogatni a családját. Csak meg akarja magát ijeszteni.

És sikerült is a nyomorultnak!, gondolta Liz.

Gyűlölte az ilyen ügyeket, amikor végig kellett néznie, miként teszik tönkre az ügyfelét.

Amanda némelyik története hallatán valósággal a hideg rázta. A fickó olyannyira megfélemlítette nejét, hogy az évekig tűrte a megaláztatásokat, mire elég bátorságot gyűjtött ahhoz, hogy ügyvédhez forduljon.

Most már csak ki kellett várnia - férje fenyegetéseivel mit sem törődve - hogy a bíróság megítéljen egy méltányos összegű asszonyés gyermektartásdíjat, de Liz tudta, ez nem könnyű feladat. Amanda született áldozat volt.

- Ma már ne vegye fel a telefont! - tanácsolta ügyfelének Liz. - Zárja be az ajtókat, és ha bármilyen gyanús zajt hall,

hívja a rendőrséget! Megértett, Amanda? Ne feledje, csak meg akarja ijeszteni magát! Ha maga a sarkára áll, akkor behúzott farokkal elsomfordál, meglátja.

- De azt mondta, meg fog ölni - ismételte Amanda még mindig bizonytalan hangon.

- Ha megint megfenyegeti, korlátozó határozatot kérünk. Ez azt jelenti, ha ötven méternél közelebb megy önhöz, a rendőrség azonnal letartóztatja.

- Köszönöm. - Amanda mintha kissé megnyugodott volna. - Még egyszer elnézést kérek, hogy otthon zavartam...

- Nem zavar, Amanda. Az ügyvédek erre valók. Ha szükségét érzi, hívjon nyugodtan bármikor!

- Köszönöm, most már jobban vagyok. Jót tett, hogy beszélhettem önnel - mondta Amanda hálásan.

Liz szíve összeszorult. Milyen szörnyű lehet így tölteni a karácsonyt!

- Annyira sajnálom ezt az asszonyt - sóhajtott, amikor belépett a hálószobába. - Képtelen szembeállni azzal a patkánnyal.

- Azért vagyunk mellette mi, hogy megvédjük - mosolygott Jack, de amikor feleségére nézett, látta, hogy nagyon aggódik.

- Mit gondolsz, valóban lesz mersze még most is bántani szerencsétlent? - kérdezte Liz.

- Nem hiszem. Szerintem csak megpróbálja megfélemlíteni. Mit akar már megint?

Hogy vonassuk vissza a mai határozatot? Nem lepte meg őket, ami történt, Jack pontosan erre számított. - Hát arra aztán várhat ítéletnapig! Nem vonatunk vissza semmit, és ezt az a gazember is nagyon jól tudja.

- Szegény Amanda! Nagyon megviseli ez a hercehurca.

- Most már igazán nincs sok hátra. Minden tőlünk telhetőt megteszünk érte, és a férj is bele fog nyugodni a megváltoztathatatlanba. Van annyi pénze, hogy meg sem érzi annak az összegnek a hiányát, amiből Amanda jólétben élhet a gyerekekkel. Legfeljebb valamelyik barátnője apanázsából lecsíp egy keveset.

- Talán épp ettől ódzkodik annyira - nézett férjére Liz, azután az ajka mosolyra húzódott.

Jack levette az ingét, és mint ilyenkor mindig, Liz megállapította, hogy férje nagyon jól néz ki. Negyvennégy évesen még mindig karcsú, izmos volt a teste, és ősz haja ellenére évekkal fiatalabbnak látszott a koránál.

- Mit mosolyog, ügyvédnő? - vigyorgott a férfi, miközben levette a nadrágját.

- Az jár a fejemben, hogy igazán kellemes látványt nyújtasz. Talán még szexisebb vagy, mint amikor hozzád mentem.

- Vagy talán megromlott a látásod, szerelmem, de ennek csak örülhetek. Egyébként te is egész csinos vagy.

A negyvenegy éves asszonyról senki meg nem mondta volna, hogy öt gyermek anyja.

Jack odaballagott hozzá, magához húzta, megcsókolta, és egy időre mindketten megfeledkeztek Amanda Parker problémáiról. Igazán kedvelték őt és nagyon sajnálták, de mégiscsak munka volt számukra, munka, amit maguk mögött akartak hagyni, hogy nyugodtan élvezhessék az ünnepet, a családi együttlétet.

Befészkeltek magukat az ágyba, és a tévét nézték egy ideig. A lányok bejöttek jó éjszakát kívánni, mielőtt lefeküdtek, és pontban tizenegykor Peter is hazaérkezett, ahogy megígérte.

A házaspár megnézte még a híradót, azután Jack lekapcsolta a villanyt. Elnyúltak az ágyban, átölelték egymást. Liz nagyon szeretett a férjéhez bújni, s amikor az valamit a fülébe súgott, kuncogva kiszállt az ágyból, lábujjhegyen az ajtóhoz suhant és bezárta. Soha nem lehetett tudni, mikor jön be valamelyik gyerek, különösen Jamie, aki gyakran felébredt éjszaka. Amikor azonban az ajtó bezárult, a szoba már csak az övük volt. Jack gyengéden lesimogatta feleségéről a hálóinget, és forrón csókolta. Liz halkan felnyögött, amikor testük egybeforrt. Karácsony előestéje nem is lehetett volna tökéletesebb.

2. fejezet

Karácsony reggelén Jamie már fél hétkor megjelent szülei ágyánál. Liz és Jack természetesen felvette hálóruháját és kinyitotta az ajtót, mielőtt elaludt. Jack meg sem rezzent, amikor a kisfiú elhelyezkedett Liz mellett, és megkérdezte, eljött-e már az ideje, hogy lemenjenek a karácsonyfához.

- Még nem, szívem - súgta az asszony Aludj velünk egy kicsit! Szinte még éjszaka van.

- Mikor lehet majd lemenni? - kérdezte a fiúcska halkán.

- Néhány óra múlva.

Liz remélte, hogy sikerül még valameddig visszatartani az izgatott gyermekeket. Legalább nyolcig. A többi gyerek elég idős volt már ahhoz, hogy ne akarjon hajnalhasadáskor felkelni. Jamie azonban túlságosan izgatott volt, nem tudott már elaludni. Liz végül lábujjhegyen visszakísérte a szobájába, és egy nagy doboz legót tett eléje, hogy lefoglalja.

- Ne aggódj, kicsim, szólok, amikor eljön az idő - mondta, azután visszament a hálósobába, hogy még egy órára odabújjon Jackhez. A férfi teste olyan finom meleg volt, Liz mosolyogva bebújt a takaró alá, és hozzásimult.

Elmúlt már nyolc, amikor Jack végül kinyitotta a szemét, és Jamie visszamasírozott a szobájukba. Közölte, hogy felhasználta már az összes legotéglát. Liz szólt neki, hogy ébressze fel a többieket, azután megcsókolta a férjét, és rámosolygott. Jack boldog vigyora jelezte, hogy az éjszaka örömeire gondol.

- Mióta vagy fenn? - kérdezte álmittas hangon, és lustán átkarolva nejét, közelebb húzta magához.

- Jamie fél hétkor jött be. Igazán türelmes volt, de azt hiszem, most már nem bírja tovább.

A fiúcska alig öt perc múlva újra berontott hozzájuk, mögötte támolyogtak a lányok, szemlátomást még félálomban. Egyedül Peter látszott frissnek, kipihentnek. Ajka széles mosolyra húzódott, amint arra gondolt, mit fog szólni öccse a kerékpárhoz.

- Na, gyerünk, apa, pattanj már fel! - kiáltotta, és lerángatta apjáról a takarót.

Jack nyöszörögve befordult, és a fejére húzta a párnát. Ez a látvány elég volt ahhoz, hogy a lányokban fellobbanjon a harci szellem. Összenéztek, azután Annie és Rachel ráugrott apjukra, Megan pedig könnyörtelenül csiklandozni kezdte. Jack természetesen ellentámadást indított, és a kacagó Jamie-t is az ágyra húzta. Liz mosolyogva nézte a birkózó testek kavalkádját, miközben felvette köntösét, azután úgy döntött, ideje megmenteni Jacket, ezért megkérdezte, nem kíváncsi-e valaki arra, mit hozott a Télapó. Jamie egy másodperc múlva már nyargalt is az ajtó felé.

A többiek nevetgélve követték, de mire kiléptek a szülők szobájából, a kicsi már a lépcsőfordulónál járt. És egy pillanattal később meglátta a csillogó, piros és gyönyörű kerékpárt. Liz figyelte a kicsi arcát, és szeme könnybe lábadt. Amit Jamie arcán látott, az maga volt a karácsony varázsa. A kisfiú egy pillanatra mozdulatlaná dermedt, szeme tágra nyílt, mintha azt hinné, csak a képzelete játszik vele, azután valósággal száguldott a megvalósult álom felé. A többiek boldog mosollyal figyelték a kicsi határtalan örömét, azután ők is leszaladtak a fához. Liz tartotta a biciklit, amíg Jamie ráült, Peter pedig a kormányt fogva körbetolta a szobában, vigyázva, nehogy átgázoljanak a többi ajándékon.

Jamie olyan boldog volt, hogy alig tudott megszólalni.

- Megkaptam! - kiáltott fel végül. - Megkaptam! A Téalapó biciklit hozott nekem!

Jack feltett egy CD-t, és a házat betöltötték az édes karácsonyi dallamok. A lányok maguk köré gyűjtögették ajándékaikat, és Peternek nagy nehezen sikerült rávennie Jamie-t, hogy legalább addig szálljon le a bicikliről, amíg mindketten megnézik, mit kaptak.

Jack addigra már elmélyülten olvasgatta az egyik Chaucer-kötetet, a kanapén mellette hevert a kasmírzakó, amit Liz a Neiman Marcusban vett neki. Az asszony gyönyörű arany karkötőt talált a férjétől kapott csomagban. El volt ragadtatva tőle, épp ahogy Jack remélte.

Jó fél órát töltöttek a csomagok bontogatásával és az ajándékok feletti örvendezéssel.

Ezután Jamie visszaült a biciklire, Peter segített neki egyensúlyozni. Liz kiment a konyhába, hogy elkészítse a hagyományos karácsonyi reggelit, a palacsintát és a sült szalonnát és kolbászt. Amint karácsonyi dalt dúdolva tevékenykedett, Jack kiballagott hozzá. Az asszony még egyszer megköszönte neki a gyönyörű karkötőt.

- Szeretlek, Liz - mosolygott rá gyengéden a férje. - Eszedbe jut néha, milyen szerencsések vagyunk? - kérdezte, és a nappali felé biccentett, ahonnan kihallatszottak a boldog gyerekhangok.

- Ó, legfeljebb százszor naponta - felelte Liz, azzal odament Jackhez és megcsókolta.

A férfi magához szorította.

- Köszönök mindent neked... Nem is tudom, mivel érdemeltelek ki, de bármi legyen is az, hálás vagyok a

sorsnak, amiért mi ketten egymásra találtunk.

- Én is - sította Liz, ám egy újabb csók után visszasieltett a sístergő serpenyőkhöz.

Jack kávét főzött és kitöltötte a narancslét.

Néhány perc múlva a vidám család asztalhoz ült, és csevegve, nevetgélve elfogyasztotta a fejedelmi reggelit. A bicikli Jamie széke mellett feküdt a konyhakövön, a fiúcska ugyanis legszívesebben a reggeli alatt is rajta ült volna.

Amikor már mindenki degeszre ette magát, és a gyerekek hátradőlve pihegtek, Jack töltött még egy csésze kávét és megkérdezte, mi lesz a napi program.

- Hamarosan be kell tenni a sütőbe a pulykát - pillantott az órára Liz. Tízkilós madarat vásárolt, annak pedig jó pár óra kell, hogy átsüljön.

A lányok az ajándékaikkal akarták elfoglalni magukat, és persze telefonálniuk kellett számtalan barátnak és barátnőnek. Peter megint át akart menni Jessicához, de Jamie megígértette vele, hogy hamar hazajön és hozzáfog, hogy megtanítsa őt biciklizni. Végül Jack bejelentette, hogy be kell ugrania az irodába.

- Karácsony napján? - nézett rá meglepetten Liz.

- Csak pár perc az egész. - Jack elmondta, hogy épp azt az aktát felejtette el hazahozni, amit feltétlenül át kell néznie az ünnepek alatt.

- Miért nem holnap mész érte? Ma úgysem lesz rá szükséged - vitatkozott Liz. Nem tetszett neki, hogy férje kezd úgy viselkedni, mintha munkamániás lenne. - Végül is karácsony van, az isten szerelmére!

- Jobb érzés, ha tudom, hogy itt vannak az iratok. Így holnap reggel csak felkelek és rögtön hozzáfoghatok - nézett

feleségére Jack bocsánatkérő arccal.

- Mit is mondtál tegnap, hogy tanuljam meg az irodában hagyni a munkával kapcsolatos gondolatokat is? Ön vizet prédikál és bort iszik, ügyvéd úr!

- Öt percet töltök csak az irodában, aztán rohanok haza, és megtöltöm a pulykát - ígérte Jack, és megcsókolta feleségét.

Miután a gyerekek visszamentek ajándékaikhoz, segített leszedni az asztalt, azután felment zuhanyozni.

Liz rendet rakott a konyhában, és úgy fél óra elteltével épp a pulykát vette elő, amikor férje leszaladt a lépcsőn frissen borotválva, világos vászonnadrágban, piros pulóverben.

- Nincs szükséged semmire? - kérdezte.

- Csak rád - mosolygott Liz. - Egyesekkel ellentétben én nem szándékozom dolgozni az ünnepek alatt.

Még mindig köntösben volt, vörös haja lágyan hullt alá a vállára, nagy zöld szeme szeretetteljesen ragyogott férjére. Jack számára egyetlen perccel sem tűnt idősebbnek, mint amikor összeházasodtak.

- Szeretlek, Liz - mondta a férfi és megcsókolta nejét, majd kisietett az ajtón.

Az iroda felé menet egész úton Lizre és a gyerekekre gondolt, miközben egy karácsonyi dalt dudorászott. Az épület előtt, szokásos parkolóhelyén leállította kocsiját. A bejárati ajtót kulcsával kinyitotta, és nyitva hagyta maga után. Irodájukhoz érve kikapcsolta a riasztót, és bement a szobájába. Pontosan tudta, hol az akta, így nem telt egy percbe sem, míg elővette. Már újra a riasztónál állt a fogadószobában, amikor a folyosóról lépteket hallott. Egy pillanatra az jutott az eszébe, hogy talán Liz jött utána, de elhessegette a bolond gondolatot, tehát kidugta a fejét az

ajtón, hogy megnézzze, ki jött be utána.

- Halló! - kiáltotta, mert nem látott senkit.

Ám a következő pillanatban furcsa fémes kattanást hallott, és a másik oldalra kapta a fejét. Amanda férjével, Phillip Parkerrel találta magát szemközt. A férfi teljesen zilált és piszkos volt, másnaposnak látszott. Arc kifejezése nem sok jót ígért. Amikor Jack tekintete végigsiklott a férfin, meglátta, hogy Parker kezében pisztoly van, amellyel őrá céloz. Különös nyugalom áradt el benne, amint ügyfele férjéhez beszélt.

- Arra itt nincs szüksége, Parke Tegye le a fegyvert!

- Maga csak ne akarja megmondani nekem, hogy mit csináljak. Azt hitte, kiszúrhat velem, mi? Azt hitte, megijeszthet? - A férfi felnevetett. - Hát tudd meg, te piszok, nem ijedtem meg tőled. Dühös lettem rád. Átkozottul dühös. Ellenem fordítottad az aszszonyt, elérted, hogy megtegyen mindent, amit akarsz. Azt hitted, nagy szívességet teszel neki, mi? Hát akarod tudni, mit tettél?

Parker most sírni kezdett, egészen úgy festett, mint akinek elment az esze. Jack észrevette, hogy a ruhája vérfoltos. Biztos volt benne, hogy a férfi, aki fegyvert fog rá, vagy kábítószeres, vagy holtrészeg. Hol kiabált, hol pedig elfúlt a hangja, amint hisztérikusan tovább beszélt:

- Megmondtam neki, hogy megölöm, ha maguk nem vonatják vissza azt a végzést...

Nem hagyom, hogy ezt tedd velem, te szemét... Nincs jogod zároltatni mindenemet... velem ezt nem lehet csinálni... megmondtam neki, hogy megteszem... megmondtam neki... nincs joga hozzá... nincs jogod hozzá...

- A végzés időtartama csupán egy hónap, Phillip, amíg meg

nem adja nekünk a kért információkat. Bármikor visszavonathatjuk.

Ha akarja, már hétfőn. Csak nyugodjon meg! - Jack hangja mély volt, nyugodt és megnyugtató. A szíve azonban a torkában dobogott.

- Maga nekem ne parancsolgasson! Különb is már késő. Már nem számít. Maga mindent tönkretett. Rákényszerített, hogy megtegyem.

- Mire kényszerítettem én, Phil? - kérdezte Jack, de ösztönösen tudta a választ, mielőtt még Parker megszólalt volna. Liznek igaza lett, túl messzire mentek. Jack hirtelen pánikfélelmet érzett Amandára gondolva. Mit művelt Parker vele és a gyerekekkel?

- Megöltem őt - közölte Parker tompa hangon, aztán felzokogott: - A te hibád, te szemét! Én nem akartam megtenni. De muszáj volt. Az asszony el akarta venni mindenemet... az a kis trampli... mindenemet akarta, igaz?... nem volt jogod hozzá, nagyokos... mégis mit kellett volna tennem, amikor zároltattad mindenemet? Azt akartad, hogy éhezsek?

Jack tudta, nincs értelme válaszolni. Nem tehetett mást, mint hogy imádkozott, ne legyen igaz, amit Parker mondott.

- Honnan tudta, hogy ma itt leszek? - kérdezte csendesen.

- Követtelek. Reggel óta a házadnál várahoztam.

- Hol van Amanda?

- Megmondtam... halott... - Véres ingujjával megtörölte az orrát.

- Hol vannak a gyerekek?

- Ott vannak vele. Ott hagytam őket mondta Parker szípoova.

- Megölte őket is?

Parker a fejét rázta, és pisztolyát felemelve Jack homlokára célzott.

- Bezártam őket melléje a hálósobába mondta, és Jack nem hitt a fülének. Felfordult a gyomra. - És most - folytatta Parker megöllek téged is. Végül is minden a te hibád. Te vetted rá! Rendes csaj volt, amíg veled nem találkozott. Te vagy az oka mindennek, te mocsok.

- Tudom, Phillip. Amanda nem tehet semmiről. Tegye le azt a pisztolyt, és beszéljük meg a dolgot!

- Ne parancsolgass nekem, te rohadék, mert megöllek téged is!

A másodperc törtrésze alatt váltott át gyászból dühöngésbe, tekintete lézersugárként fúródott Jackébe, és Jack ebben a pillanatban már biztos volt benne, hogy ez az ember komolyan gondolja, amit mond, és képes is rá, hogy megtegye.

- Tegye le a fegyvert, Phillip! - Jack hangja nyugodt volt, amint tett egy lépést Parker felé. - Tegye le!

- Dögölj meg, szemétláda - acsargott Parker, de a pisztolyt lassan lejjebb engedte.

Jack úgy érezte, győzni fog, mert Parker habozik, így ő néhány pillanat múlva el tudja venni majd tőle a fegyvert. A két férfi tekintete összefonódott, Jack lassan lépkedett előre, és akkor, amikor már majdnem elérte a másikat, a szobát különös durranás robaja töltötte be. Jack döbbenten meredt Parkerre.

A pisztoly a mellkasára irányult, és Jack hosszú másodpercekig nem érzett semmit, biztos volt benne, hogy Parker elhibázta. Csak állt, képtelen volt megmozdulni, a

kezét sem bírta felemelni, bénultan nézte, amint Phillip Parker a szájába vette a pisztoly csövét, meghúzta a ravaszt, szétlőtte koponyája hátsó felét és vérével, agyvelejével telefröcskölte a falat. Ekkor érezte Jack úgy, mintha egy ágyúgolyó ütközött volna a mellkasának, térdre esett, kétségbeesetten próbálta megérteni, mi történhetett. Tudta, fel kell hívnia valakit, mielőtt elveszti az eszméletét, és amint lassan az íróasztalnak dőlt, meglátta rajta a telefont.

Lerántotta magához, és tárcsázta a rendőrséget. Hallotta a hangot, amint a földre hanyatlott, de alig kapott levegőt.

- Rendőrség. Tessék!

- Meglőttek... - Nagy nehezen préselte ki magából a szavakat és látta, hogy pulóveréből valami piros folyik a szőnyegre.

A vonal túlsó végén megismételték a címet és a telefonszámot, miközben ő levegő után kapkodott.

- Hívják a feleségem - hörögte, és miközben megadta a számot, érezte, hogy lecsukódik a szeme.

- A mentőautó három percen belül odaér mondta a hang.

Jack nem értette, mit beszél. Miért küldenek mentőautót? Nem emlékezett rá. Nem akart látni senki mást, csak Lizt. Feküdt a földön, fázott, és a távolban valami sziréna szólt. Nem értette, ha Liz az, miért csap ekkora zajt. Aztán hangokat hallott, valaki megmozdította. Az arcára tettek valamit, aztán mintha rángatták volna, és a hangok egyre hangosabbak lettek körülötte. Nem emlékezett, mi történt, kik vannak mellette és miért.

De hol van Liz?! Mit műveltek ezek Lizzel?

Érezte, hogy lassan beborítja a sötétség, de valaki folyton szólongatta, pedig ő csak Lizt akarta, nem ezeket a kiabáló

idegeneket. Kik ezek? És hol van a felesége? És a gyerekek?

Liz még mindig köntösben tett-vett a konyhában, amikor telefonáltak. Körülbelül tíz perccel Jack távozása után csörgött a telefon, és Liznek olyan érzése támadt, hogy ez csakis Amanda lehet. Meglepetten hallotta az idegen hangot. A hívó azt mondta, a rendőrségről beszél, mert úgy tűnik, a férje megsérült az irodájukban, az ő kérése volt, hogy értesítsék.

- A férjem? - Liz arra gondolt, ez valami tréfa lehet. Hisz Jack csak most ment el! -Autóbalesetet szenvedett odamenet?

- A hívó azt mondta, meglőtték - felelte a rendőr - Meglőtték?! Jacket? Biztos ez?

- A kollégáim még nem értek a helyszínre, de a hívó megkért bennünket, hogy értesítsük a feleségét, és ezt a számot adta meg. Talán önnek is oda kellene mennie.

Liz hallgatta az idegen hangot, s agyában száguldoztak a gondolatok. Előbb fel akart menni felöltözni, azután úgy döntött, mégsem. Ha Jack valóban megsérült, mielőbb oda kell érnie hozzá. Köszönetet mondott a rendőrnek, azután a lépcsőhöz szaladt és felkiabált Peternek, hogy figyeljen Jamie-re.

- Pár perc múlva itt leszek - kiáltotta, és nem vesztegette az időt magyarázkodással.

Felkapta slusszkulcsát, és rohant az autóhoz hálóingben, köntösben. Amint kitolatott a kocsifelhajtóról, azon kapta magát, hogy imádkozik... csak ne legyen komoly baj... kérlek, Istenem... csak ne legyen baja... Istenem... A telefonban hallott szavak egyre ott visszhangzottak fejében... a hívó azt mondta, meglőtték... meglőtték... meglőtték... de hát hogyan lehetséges az, hogy Jacket meglőtték? Ez örültség. Karácsony

van, Jacknek meg kell töltenie a pulykát! Semmi másra nem tudott gondolni, csak arra, hogyan nézett, mosolygott rá Jack, mielőtt kilépett az ajtón vászonnadrágban, pulóverben... a hívó azt mondta, meglőtték...

Liz nyaktörő sebességgel vezetett az iroda felé, beszánguldott a parkolóba, meglátott két járőrökocsit meg egy mentőaukót villogó lámpával, és berohant az épületbe, hogy végre megtudja, mi történt. Kettesével szedte a lépcsőfokokat, és zihálva egyre férje nevét suttogta... jack... jack... jack... mintha szólógnatná... mintha tudatni akarná vele, hogy itt van... Amikor az iroda ajtajához ért, nem is látta a férjét, csak egy csomó rendőrt és mentőt. Amint körülnézett, megpillantotta a véres falat, ahol Parker agyonlőtte magát, és hirtelen megszédült. Gyorsan összeszedte magát, és félrelökött egy rendőrt. Ekkor végre meglátta a férjét, és kezét a szájához kapta.

Jack csukott szemmel feküdt a földön, arca szürke volt. És akkor, mintha megérezte volna Liz jelenlétét, lassan, nehézkesen kinyitotta a szemét. Karjába infúziót vezettek, a mentősök a mellsebén dolgoztak. A pulóver, amit levágtak róla, a földön hevert mellette. Minden csupa vér volt, Jack is, a mentősök is, és amint Liz odahajolt, ő is véres lett, de a férfi elmosolyodott, amint meglátta.

- Mi történt? - kérdezte az asszony rémülten.

- Parker - suttogta Jack alig hallhatóan, és újra lecsukódott a szeme, amint a mentősök a lehető leggyengédebben, de leggyorsabban feltették a hordágyra. A férfi arca fájdalmasan megvonaglott, de ahogy az ágyat tolni kezdték alatta, tekintete megint Lizt kereste. - Szeretlek... minden rendben, Liz.

Keze megrebbent, szemlátomást nem volt ereje felemelni,

de Liz észrevette, és megfogta, megszorította. Szaladt a hordágy mellett, látta, hogy férje kezdi elveszíteni az eszméletét, és páni félelem lett úrrá rajta. A mentősök nem tudták elállítani a vérzést, a férfi vérnyomása csökkent. Valaki megragadta Liz karját és feltuszkolta a mentőautóba, aztán becsapódott az ajtó, és a kocs szirénázva kiszáguldott a parkolóból. A mentősök erejüket megfeszítve dolgoztak, rövid utasításokat adtak egymásnak. Ám Jack nem nyitotta ki a szemét, nem szólalt meg. Liz dermedten bámulta, mi történik, és egyszerűen nem tudott hinni a szemének. És akkor az egyik mentős megnyomta Jack mellkasát, és vér fröcskölt mindenfelé. Jack vére borított mindent a mentőautóban, Liz is csupa vér volt, és mintha sűrű ködön túlról hallotta volna a mentős szavait... nincs pulzus... nincs vérnyomás... nincs szívdobogás... Rémulten meredt rájuk.

És épp amikor elérték a kórházat, a két férfi ránézett, és az, amelyik a szívmasszázst végezte, szomorúan megrázta a fejét.

- Nagyon sajnálom.

- Csináljon valamit... ne hagyja abba... kérem, ne hagyja abba. . . - zokogta az asszony. Kérem, ne...

- Már nincs köztünk... Sajnálom...

- Az nem lehet... az nem lehet...

Liz Jack fölé hajolt, magához szorította és zokogott. Az élettelen test súlyos és hideg volt a karjaiban. Aztán gyengéden elhúzták Jacktól, valaki bevezette a kórházba, leültette, takaróba bugyolálta. Idegen hangok vették körül. Betolták a hordágyat, s amikor Liz felpillantott, látta, hogy Jacket letakarták, a pléd az arcát is elfedte. Kinyújtotta a kezét, hogy levegye a takarót férje arcáról, hiszen így nem kap levegőt, de már el is tolták mellette. Nem tudta, hová viszik Jacket, de képtelen volt megmozdulni, megszólalni,

gondolkodni. Nem tudta, mi történik, és nem tudta, hol lehet Jack.

- Mrs. Sutherland? - Egy nővér lépett oda hozzá. - Fogadja részvételemet. Szörnyű, ami a férjével történt. van valaki, aki önért tudna jönni?

- Nem tudom... a férjem... hol van most?

- Levitték az alagsorba. Tudja már, hova kívánja majd vitetni?

- Vitetni? - Liz úgy meredt a nőre, mintha az valami ismeretlen nyelven beszélt volna hozzá.

- Meg kell tennie bizonyos előkészületeket.

- Előkészületeket? - Liztől csak annyi telt, hogy visszhangozta a nővér szavait. Nem tudott normálisan gondolkodni. Mit csináltak Jackkel? Mi történt? Meglőtték. De hol van?

- Kívánja, hogy felhívjak valakit?

Liz még erre a kérdésre sem tudott válaszolni. Kit kellene felhívnia? Egyáltalán mit kellene most tennie? Hogyan történhetett mindez? Jack pár percre beugrott az irodába egy aktáért, mielőtt hozzáfogott volna, hogy megtöltse a karácsonyi pulykát. Az egésznek nem volt semmi értelme.

Egy rendőr lépett oda hozzá.

- Ha gondolja, szívesen hazavisszük. Liz kifejezéstelen tekintete láttán összenézett a nővérrel. - Lesz valaki otthon, amikor hazaér?

- A gyerekeim - felelte Liz elfúló hangon.

Megpróbált felállni, de lába annyira reszketett, hogy nem tartotta meg. A rendőr átölelte, felsegítette.

- Mondja meg, kit hívjak fel!

- Nem tudom - suttogta Liz. Kit hív fel az ember, amikor lelövik a férjét?! A titkárnőjüket, Jeant? Carole-t? Az anyját Connecticutban? Megadta Jean és Carole telefonszámát.

- Szólunk nekik, hogy menjenek oda az önök házához, mire odaérünk.

Liz bólintott. Egy másik rendőr elment telefonálni, a nővér pedig hozott egy tiszta kórházi fürdőköpenyt, és ráadta Lizre, miután lesegítette róla saját véráztatta köntösét. Liz hálóinge is csurom vér volt, de a felajánlott tisztát elhárította. Tudta, hogy vannak barátai, akiket felhívhatna, de fogalma sem volt, kik azok. Semmi másra nem tudott gondolni, csak Jackre, amint a vérfoltos szőnyegen fekszik és azt suttogja, hogy szereti őt. Megköszönte az ápolónőnek a köpenyt, megígérte, hogy visszaküldi. Felfedezte, hogy elveszett a papucs, így mezítláb ment ki a rá váró járőrkecskéhez. A nővér, aki kikísérte, búcsúzóul azt mondta, hívja fel őket, ha megtette az előkészületeket. Liz már a szót is undorítónak találta.

Szó nélkül beült a rendőrautóba, észre sem vette, hogy könnyek patakzanak az arcán.

Egész úton kifejezéstelen arccal bámult maga elé. Amikor a házhoz értek, az egyik rendőr kísérette az autóból, és felajánlotta, hogy be is megy vele. Liz csak a fejét rázta, és amint a feléje siető Carole-t meglátta, felzokogott. Ebben a pillanatban kanyarodott a kocsifelhajtóra Jean. A három nő egymást átölelve sírt.

Ez a szörnyűség egyszerűen nem történhetett meg velük! Lehetetlen, hogy Jack nincs többé. Ilyesmi egyszerűen nem történik rendes emberekkel, legfeljebb a filmekben.

- Amandát is megölte - mondta Jean könnyek közt. A rendőr, aki felhívta, beszámolt a részletekről. - A gyerekek jól vannak, vagy legalábbis élnek. A szemük láttára ölte meg az

anyjukat. De őket nem bántotta.

Phillip Parker megölte Amandát, Jacket és önmagát. A Parker gyerekek mától árvák. Liz azonban csak arra tudott gondolni, mit fog most mondani a saját gyerekeinek, hiszen amint megpillantják, azonnal tudják majd, hogy valami szörnyűség történt. Véres volt a haja, a hálóingén levő vérfoltok átütöttek a vékony kórházi köpenyen, egyáltalán úgy festett, mintha ő maga szenvedett volna balesetet.

- Nagyon pocsekul nézek ki? - kérdezte Carole-t, miután kifújta az orrát, és megpróbálta összeszedni magát a gyerekek kedvéért.

- Mint Jackie Kennedy közvetlenül a merénylet után - felelte Carole őszintén.

Liz elhúzta a száját, és végignézett magán.

- Hozna nekem egy tiszta fürdőköpenyt?

A garázsban megvárom. És egy fésűt is. Amíg várt, megint elsírta magát. Ugyan mit mondhatna a gyerekeknek? Nem mondhat mást, mint az igazságot, de tudta, amit mondani fog, bárhogyan mondja is, az hatással lesz egész életükre. Ez a tudat alig elviselhető teherként nehezedett a vállára.

Amikor Carole visszatért a fésűvel és egy rózsaszín frottírköpennyel, Liz szipogva, felfelsírva ráhúzta a köntöst a kórházi köpenyre, és végighúzta néhányszor haján a fésűt.

- Jobban nézek ki most már? - kérdezte, mert nem akarta már külsejével halálra rémíteni a gyerekeket.

- Őszintén? Pocsekul festesz, de legalább már nem vagy ijesztő - mondta Jean. - Akarod, hogy bemenjünk veled?

Liz bólintott, és az ajtó felé indult. Carole és Jean követte, a garászból rögtön a konyhába jutottak. A nappaliból vidám hangok szűrődtek ki, és Liz szeme megint könnybe lábadt.

Megkérte a másik két nőt, maradjanak a konyhában, amíg beszél a gyerekekkel. Úgy érezte, egyedül kell lennie velük, de még mindig nem tudta, hogyan csinálja.

Peter és Jamie nevetve hancúrozott a nappaliban a pamlagon. Jamie látta meg először belépő anyjukat, és valósággal szoborrá dermedt.

- Hol van apa? - kérdezte, mintha mindent tudna. Jamie sokszor vett észre olyasmit, amit mások nem.

- Nincs itt - felelte Liz a könnyeivel küszködve. - Hol vannak a lányok?

- Az emeleten - mondta Peter, és összevont szemöldökkel fürkészte az anyját. - Mi a baj, anyu?

- Hívd le őket, drágám, légy szíves! - Most már Peter a családfő, bár még nem tud róla.

A nagyfiú szó nélkül felszaladt a lépcsőn, és egy pillanat múlva már vissza is tért, nyomában húgaival. Mindannyian komolyak voltak, mintha éreznék, hogy életük megváltozik, és tágra nyílt szemmel bámultak anyjukra, aki ziláltan, kábultan ült a pamlagon.

- Gyertek, üljetek ide! - szólította gyerekeit Liz gyengéden, és amikor körülvették, ösztönösen közel húzódva hozzá, ő mindegyiküket megsimogatta, és a könnyek lassan végigperegtek arcán. - valami borzasztót kell elmondanom nektek... szörnyűség történt...

- Miről van szó? - sürgette Megan, és hangjából kiértődött a rémület. - Mi történt?

- Apátokat... - kezdte Liz, és magához húzta Jamie-t - meglőtte egy ügyfél férje.

- Hol van apu? - kérdezte Annie, és nagy szeme könnybe lábadt.

A többiek úgy meredtek anyjukra, mintha nem értenék, mit beszél. Persze hogyan is érthették volna meg, mi történt?! Liz is képtelen volt felfogni.

- A kórházban van - felelte, de rögtön rájött, nem szabad őket félrevezetnie. Bármilyen szörnyű, meg kell mondania az igazságot, rájuk kell mérnie a csapást, amit soha nem fognak elfelejteni. Együtt kell élniük ezzel a tudattal, emlékezetükben át kell élniük ezt a pillanatot ki tudja hányszor... amíg csak élnek... - A kórházban van, de fél órával ezelőtt meghalt... Nagyon szeretett benneteket... - Kitárt karjával magához ölelte síró, rémült gyermekeit. - Annyira sajnálom... zokogta. - Annyira...

- Jaj, nem! - kiáltották a lányok, Petert rázta a zokogás, Jamie azonban komoly arccal nézett anyjára, kibújt öleléséből, felállt, és néhány lépést hátrált.

- Nem hiszek neked. Ez nem igaz - mondta, azután felszaladt a lépcsőn.

Liz megsimogatta a nagyok fejét, és Jamie után indult. A kisfiú szobája sarkában összegömbölyödve sírt, kezét a fejére szorította, mintha így akarna védekezni a csapások ellen, amelyeket a szörnyű szavak mértek rá.

Liz felemelte, leült az ágyra, az ölébe húzta és ringatta.

- Apu nagyon szeretett téged, kisfiam... annyira sajnálom, hogy ez történt.

- Azt akarom, hogy jöjjön haza - hüppögte Jamie.

- Én is.

Liz soha nem tapasztalt még ilyen fájdalmat, fogalma sem volt, miként nyújthatna vigaszt gyermekeinek. Nem volt vigasz. Ezt a kínt semmi nem enyhíthette.

- És hazajön?

- Nem, szívem. Nem tud hazajönni. Nincs többé. Elment.

- Örökre?

Liz bólintott, képtelen volt kimondani a szót. Néhány percig még ringatta Jamie-t, csendesen sírtak együtt. Végül gyengéden letette, felállt és megfogta a kicsi kezét.

- Menjünk vissza a többiekhez!

Jamie bólintott, leballagtak a lépcsőn. A nappaliban a síró gyerekekkel ott volt már Carole és Jean. A szobát szomorúság és fájdalom töltötte be, a karácsonyfa, a nemrég még ajándékokat rejtő színes dobozok, csomagolópapírok halma most valósággal bántotta a gyászolók szemét. Hihetetlennek tűnt, hogy alig két órája vidáman csomagokat bontogattak, reggeliztek. És most Jack már nincs többé. Elment örökre. Ez felfoghatatlan, elviselhetetlen. Hogyan lehet ezt túlélni?! Hogyan lehet ezután tovább élni?! Liznek fogalma sem volt, mit csináljon most, jóllehet tudta, rengeteg tennivaló vár rá.

Kiterelgette szeretteit a konyhába, de ott megint sírva fakadt, amint megpillantotta Jack kávéscsészéjét és szalvétáját. Carole gyorsan eltette őket, és töltött Liznek egy pohár vizet. Leültek az asztalhoz, de a könnyeknek nem tudtak parancsolni, fel-feltört belőlük a sírás. Végül Carole felvitte a gyerekeket az emeletre, hogy Liz és Jean nyugodtan megbeszélhesse az intéznivalókat. Értesíteni kell Jack szüleit Chicagóban. A bátyját Washingtonban. Liz anyját Connecticutban, a bátyját New Jerseyben. Fel kell hívni a barátokat, az újságot, a temetkezési vállalkozást. Beszélni kell a kollégákkal és az ügyfelekkel. Jean praktikus kérdéseket tett fel és jegyzetelt.

Liznek el kell dönteni, milyen szertartás legyen. Jack azt akarta, hogy temessék vagy hogy hamvasszák? Liz megborzongott. Soha nem beszéltek ilyesmiről, és most, hogy

ez lett élete fő témája, a rosszulét környékezte.

Olyan sok mindent kellett végiggondolni, megtenni. Iszonyatos részletekkel megbirkózni. Meg kell írni a nekrológot, felhívni a lelkészt, kiválasztani a koporsót; mindez olyan baljós, olyan hihetetlen, olyan rémítő.

Liz, amint Jeant hallgatta, érezte, hogy páni félelem hulláma áramlik át rajta, csak bámulta a nőt, aki hat éve dolgozott velük, és semmi mást nem akart, mint sikoltozni. Lehetetlen, hogy ez velük történik. Hol van Jack? És mégis hogyan tudna ő Jack nélkül élni? Mi lesz vele és a gyerekekkel?

Végül az asztalon nyugvó karjára borult és zokogott, zokogott, amint újra elemi erővel mellbe vágta a valóság. A férjét megölte egy elmebeteg. Jack nincs többé. A gyerekek és ő egyedül maradtak.

3. fejezet

Anap hátralevő részében Liznek olyan érzése volt, mintha víz alatt mozogna.

Arcok bukkantak fel és tűntek el. Virágcsokrok érkeztek. A veszteség fájdalma szinte elviselhetetlen volt, ráadásul a páni félelem akkora hullámokban áramlott át rajta, hogy azt hitte, valamelyikbe úgymint belefullad. A valóságnak mindössze egy apró töredékébe tudott kapaszkodni, ez pedig a gyerekek iránti aggodás volt. Mi lesz velük? Hogyan fogják ezt túlélni? Elkínzott kis arcukon saját gyötrelmeit látta tükröződni. Akármennyire is tiltakozik ellene minden porcikája, ez a szörnyűség valóban velük történik, és ő még arra sem képes, hogy enyhítse a gyerekei szenvedését. Ez a rémes tehetetlenség csak még rosszabbá tette számára a helyzetet.

Mintha valami óriási erő egy betonfal felé repítené, és ő semmit nem tehet, hogy megakadályozza a becsapódást. Bár voltaképpen már neki is csapódtak annak a falnak, abban a pillanatban, amikor Phillip Parker meglőtte jacket.

A szomszédok ételt hoztak, mert Jean felhívott mindenkit, aki csak az eszébe jutott, így Liz legjobb barátnőjét, a San Franciscóban élő Victoria Watermant is. Victoria is ügyvéd volt, de öt éve nem gyakorolta hivatását, mert gyermekeivel akart lenni. Sokévi próbálkozás után a lombikbébiprogram keretén belül születtek hármásikrei, és úgy döntött, otthon marad és csak velük törődik. Victoriáé volt az egyetlen arc, amelyet Liz élesen látott, amelyre emlékezett. A többieké mind homályosnak tűnt, Liz fel sem ismerte őket igazán, és egy perc múlva már nem is tudta, kivel beszélt. Victoria kis utazótáskával érkezett.

Amikor meghallották, mi történt, férje is úgy gondolta, Vic maradjon Liz mellett, amíg csak kell, ő majd ellesz a kicsikkel. És amint megpillantotta barátnőjét a hálószoba ajtajában, Liz zokogni kezdett, és Victoria leült melléje az ágyra, átölelte, és legalább egy órán át ültek így.

Victoria nem tudott mit mondani, egyetlen szó sem tehetette meg nem törtéنتé a szörnyűséget, így hát nem is próbálkozott. Csak ültek ott egymást átölelve, és sírtak. Egy idő után Liz elkezdte magyarázni, mi történt, hátha így ő maga is megérti, de hiába ment végig az eseményeken sorban, lépésről lépésre, semminek sem volt semmi értelme. Néhány percig megint némán ültek, aztán Victoria lesegítette a vérfoltos ruhadarabokat barátnőjéről, és betámogatta a zuhanyfülkébe. Ám semmi nem változtatott meg semmit, semmi nem segített Lizen, akár evett, akár nem, akár sírt, akár nem, akár beszélt, akár nem. A végeredmény mindig ugyanaz volt, akárhányszor gondolta végig a történeteket.

Úgy érezte, semminek nincs értelme körülötte, csak a gyerekeknek. Csak akkor érezte, hogy talán nem örül meg, ha rájuk gondolt.

Carole foglalkozott Jamie-vel és a lányokkal, Peter átszaladt Jessicához. Jean egyre csak telefonált. És amikor Liz, akit Victoria nem tudott rábeszélni, hogy dőljön le, benézett hozzá, Jean bocsánatkérő hangon azt mondta, meg kellene tenni az "előkészületeket". Liz már valósággal gyűlölte ezt a szót, nem akarta soha többé hallani. Ez a szó jelképezte számára mindazt a szörnyűséget, ami ezen a napon történt. Előkészületek. Ez a szó azt jelentette, választani kell egy temetkezési céget, és koporsót meg öltönyt Jack számára.

És dönteni kell, hol legyen felravatalozva, hogy az emberek

"elbúcsúzhassanak" tőle, ami voltaképpen azt jelenti, hogy megbámulják, mint valami kiállítási tárgyat.

Liz már elhatározta, lezáratja a koporsót.

Nem akarta, hogy bárki így lássa Jacket. Emlékezzenek az emberek úgy rá, amilyen volt, amilyennek ismerték. Emlékezzenek arra, ahogyan nevetett, beszélt, ahogyan a gyerekekkel játszott vagy a tárgyalóteremben küzdött. Liz nem akarta, hogy bárki lássa azt az élettelen alakot, amivé Phillip Parker tette Jacket. És mindvégig ott motoszkált a fejében, hogy Amanda Parker családja ugyanazzal a szörnyűséggel szembesül ma, mint ők, és a gyerekek borzalmas állapotban lehetnek.

Amikor eszébe jutottak a szerencsétlen kis árvák, a szíve elszorult, de nem tudott rájuk gondolni, csak a sajátjaira. Megkérte Jeant, küldjön majd virágot Amanda temetésére, és elhatározta, néhány nap múlva felhívja szegény asszonyka édesanyját. Ám ebben a pillanatban nem volt képes másra, mint hogy értük is sírt.

Este megérkeztek Jack szülei Chicagóból és a bátyja Washingtonból, és másnap délelőtt Lizzel együtt elmentek a temetkezési céghez.

Jean is velük tartott, ahogyan Victoria is, aki mindvégig fogta Liz kezét, amíg kiválasztották a koporsót. Méltóságteljes, komoly darab volt, mahagóniból készült, rézfogantyúkkal és fehér bársony szemfedővel. A cég alkalmazottai úgy viselkedtek, mintha autót akarnának eladni, élénken ecsetelték a különböző modellek jellemzőit. Az egész szituáció olyan morbid és olyan rémes volt, hogy végül Liz hisztérikus kacagásra fakadt, de ugyanabban a pillanatban már rázta is a zokogás. Nem tudott uralkodni magán, az érzelemhullámok egyszerűen elnyelték, magukkal

ragadták. A sors behajította egy szökőár kellős közepébe, és többé nem volt lehetőség arra, hogy biztonságosan visszatérjen a partra. Eltűnődött, vajon fogja-e még valaha biztonságban érezni magát, vagy legalább úgy, mint egy normális ember; vajon fog-e még mosolyogni, nevetni, újságot olvasni vagy bármi olyasmit csinálni, ami eddig hétköznapi dolognak tűnt. valahányszor a karácsonyfára nézett, az a múlt csúf kísérteteként bámult vissza rá.

Aznap este vacsoránál tizenöten ültek az asztal körül. Lizen és a gyerekeken kívül ott volt Victoria, Carole, Jean, Jack bátyja, James - aki után Jamie a nevét kapta - Jack szülei, Liz bátyja, John - akivel sosem álltak igazán közel egymáshoz - Peter barátnője, Jessica, és Jack egy régi iskolatársa, azóta is jó barátja Los Angelesből. Más arcok jöttek és mentek, időnként szólt a csengő, virág és étel érkezett. Hirtelen úgy tűnt, az egész világ tudja, mi történt. Jean kordában tartotta az újságírókat, de a hír a címlapra került az esti lapban. A tévé is foglalkozott az eseménnyel, de amikor Liz meglátta, hogy a gyerekek nézik a híradót, szólt nekik, azonnal kapcsolják ki a készüléket.

Vacsora után a gyerekek felmentek az emeletre, a felnőttek pedig csendesen beszélgettek az asztalnál, amikor szólt a csengő. Carole kinyitotta az ajtót. Helen volt az, Liz anyja, most érkezett Connecticutból. Amint megpillantotta a lányát, sírru kezdett.

- Ó, istenem, Liz... pocsékul nézel ki...

- Tudom, anya, ne haragudj... anya...

Liz nem tudta, mit mondjon, hisz soha nem álltak valami közel egymáshoz. Liz számára a személyes találkozások különösen kényelmetlenek voltak. Voltaképpen Jack volt az ütköző kettejük között, mindig ő csitította Litz, ha Helen

helytelenített valamit, vagy ellenvéleményének adott hangot. Liz képtelen volt megbocsátani anyjának, hogy az olyan érzéketlen módon nyilatkozott Jamie-vel kapcsolatban. Helen úgy vélte, eleve ostobaság volt részükről ötödik gyereket vállalni. Az ő szemében már négy is túl sok volt, öt pedig "nevetséges" és "mértéktelenség".

Carole megkérdezte, óhajt-e vacsorázni, de Helen közölte, evett a repülőgépen, mindössze egy kávéért kért, és leült az asztalhoz a többiek közé.

- Szent isten, Liz, mit fogsz most csinálni? - tért rögtön a lényegre, mielőtt még az első korty kávé megitta volna.

A többiek lépésről lépésre, percről percre igyekeztek túljutni a napon, nem néztek a következő óránál előbbre, és nagyon vigyáztak, nehogy megfogalmazzanak bármilyen kellemetlen kérdést. Liz anyja azonban nem volt az a tapintatos fajta.

- Persze el kell adnod a házat. Egyedül nem tudod fenntartani. És be kell zárnod az irodát. Jack nélkül nem mész semmire.

Liz pontosan így érzett, pontosan ettől félt.

Az anyja - jó szokása szerint - teketóriázás nélkül a képébe vágta, amit a legkevésbé szeretett volna hallani. Fülében visszacsengtek a kilenc éve hallott gyűlöletes szavak is... Ugye, nem fogod otthon tartani azt a gyereket? Úristen, Liz, egy ilyen gyerek tönkreteszi az egész családot... Mindig lehetett számítani arra, hogy Helen megfogalmazza és világgá harsogja mindenki legnagyobb, legrejtettebb félelmeit. "A Balsors Hangja", Jack mindig így nevezte Helent nevetve. Nem kényszeríthet rá, hogy megtégy olyasmit, amit nem akarsz, emlékeztette mindig Jack. De hol van most Jack? És mi lesz, ha Helennek igaza van? Mi lesz, ha tényleg el kell

adnia a házat és be kell zárnia az irodát? Hogyan fog tovább létezni Jack nélkül?!

- Egyelőre annyi a dolgunk, hogy átvészeljük a hétfőt - szólalt meg határozottan Victoria. Végül úgy döntöttek, Jack hétvégén lesz felravatalozva, a temetésre pedig hétfőn kerül sor - A többi majd megoldódik idővel.

A hétfői temetés volt a kitűzött cél, amire Liznek összpontosítania kell erőit. Azután majd lassan, apránként, barátok, családtagok segítségével kialakul minden. Akik most itt vannak körülötte, azokra mindig számíthat.

Nem kell most rögtön megválaszolni a legnehezebb kérdéseket, ezt minden jelenlevő így gondolta. Elég rossz volt a helyzet így is, és amint ott ültek, Liz megint visszagondolt a karácsonyra. Ebből a rémálomból soha nem fognak felébredni. A gyerekek soha többé nem tudnak majd feldíszíteni egy karácsonyfát, meghallgatni egy karácsonyi dalt, kibontani egy ajándékot anélkül, hogy eszükbe ne jusson, mi történt apjukkal karácsony reggelén, és mit éltek át azután, hogy a szörnyűség megtörtént. Liz elgyötört arccal nézett végig az asztal körül ülő embereken, akik azért gyűltek össze, hogy segítsenek neki.

- Gyere, felmegyünk és lefekszel - mondta csendesen Victoria.

Az alacsony, vékony, sötét hajú, barna szemű nő hangja határozott, mi több, ellentmondást nem tűrő volt. Liznek most épp erre az erős kézre volt szüksége. Amíg Victoria dolgozott, Liz gyakran ugratta, hogy ő a tárgyalótermek réme. Victoriának a nem vagyoni kártérítés volt a szakterülete, és hatalmas összegeket harcolt ki ügyfeleinek. Amint azonban Liz erre gondolt, megint eszébe jutott Jack és Amanda, és az egész szörnyűség, ami velük történt. Ballagott felfelé a

lépcsőn, nyomában barátnőjével, és megint potyogtak a könnyei.

A ház tele volt emberekkel. Peter Jamie szobájában fog aludni, Peterében pedig Helen. Jack bátyja, James a pamlagon kap helyet Jack dolgozószobájában, John pedig a nappaliban alszik. Jean beköltözik Carolehoz, mert az ő szobájában két heverő van. A vendégszoba Jack szüleié lett, Victoria pedig Liz kérésére vele fog aludni a hálósobai nagy ágyon. Olyanok voltak, mint egy jó hadsereg, amely készen áll, hogy Liz oldalán csatába szálljon a gyötrellemmel. És ahová csak Liz nézett, mindenütt emberek voltak.

Peter és Jessica az egyik lány szobájában beszélgetett, Jamie pedig Megan ölében ült.

Úgy tűnt, valamennyire megnyugodtak, úgyhogy Liz ernyedten tűrte, hogy Victoria betámogassa a hálósobába. Végigfeküdt az ágyon, bámulta a plafont, úgy érezte magát, mint akit agyonvertek.

- És ha anyámnak igaza van? Mi lesz, ha tényleg el kell adnom a házat és be kell zárnom az irodát, Vic?

- És mi lesz, ha Kína hadat üzen nekünk és a temetés napján bombázni fogja a házat?

Most rögtön elkezdesz csomagolni, vagy megvárod, hogy tényleg bombáznak-e? Mert ha máris csomagolsz, nagyon összegyűrődik a holmid, viszont ha vársz, és tényleg bombáznak, elég piszkos lesz itt minden. Szóval mit gondolsz, Liz, most vagy később? - mosolygott.

Liz elnevette magát, most először azóta, hogy a szörnyűség életük részévé vált.

- Szerintem - folytatta Victoria - anyád olyan problémákat talál ki, amelyek miatt most biztosan nem kell aggódnod, de

valószínűleg később sem, soha. Azt mondja, pocsék ügyvéd vagy és Jack nélkül nem mész semmire? Ugyan már! Jack maga mondta, hogy kettőtök közül te vagy a jobb jogász. És ctoria ezt el is hitte.

Liz a jogtudomány területén mindent tudott, amit tudni egyáltalán lehetett, és jóllehet nem volt olyan harcias, mint sok kollégája, számos határozottabb fellépésű ügyvédet győzött le szakmai ismeretei és precizitása révén.

- Csak azért mondta ezt, mert kedveskedni akart nekem - felelte Liz könnybe lábadó szemmel. Egyszerűen elképzelhetetlen volt számára, hogy Jack nincs többé. Azt akarta, hogy térjen vissza hozzá most rögtön. Hiszen tegnap reggel még itt feküdtek egymás mellett ezen az ágyon, néhány órával korábban még itt szerelmeskedtek. Amint a boldog percekre gondolt, a könnyek patakzottak szeméből. Soha nem fog többé szeretkezni, soha nem lesz többé szerelmes. Úgy érezte, az ő élete is véget ért, mint Jacké.

- Egyetlen ügyvédet sem ismerek, aki a precedensjogot úgy fújná, mint te. - ctoria megpróbálta Liz figyelmét újra elterelni.

Szinte látta, miféle borzalmak járhatnak Liz fejében. - Jack ahhoz értett, hogy hatásos műsort adjon elő a tárgyalóteremben, akárcsak én. A mi taktikánk a blöff. - Nem állt még rá a szája, hogy múlt időben beszéljen Jackről.

- Na persze, és látod, mire ment vele. Megmondtam neki, hogy Phillip Parker megöli a feleségét, ha belepiszkálunk az anyagi ügyeibe. Csak arra nem gondoltam, hogy Jacket is megöli. - Megint felzokogott, és Victoria odaült mellé, átölelte, ringatta, mint egy kisgyereket, amíg lassan meg nem nyugodott.

Addigra Liz anyja ott állt a hálószoa ajtajában.

- Hogy van? - Helen Victoriára nézett, szemlátomást tőle várta a választ, mintha Liz ott sem lenne vagy elájult volna, és nem hallaná őket.

És Liz hirtelen úgy érezte, valóban nincs ott, kilépett a testéből, és valahonnan a plafonról figyel, mi történik.

- Minden rendben. Jól vagyok, anya. - Ostobaság volt ezt mondania, hisz nyilvánvalóan semmi köze nem volt kijelentésének a valósághoz, de hát mit mondhatott volna?!

Mintha bizonyítania kellett volna anyjának, hogy képes ezt megtenni. Mert ha nem, az azt bizonyítja, hogy anyjának van igaza, és ő el fogja veszíteni a házát és az irodáját.

- Nem úgy nézel ki - közölte Helen komoran. - Holnap moss hajad és ferd ki magad!

Holnap haljak meg, hogy ne kelljen ezt az egészet átélnem, gondolta Liz, de nem tudta kimondani. Semmi értelme nem volt, hogy mindennek a tetejébe még veszekedni kezdjen az anyjával. Épp elég bajuk volt amúgy is, más sem hiányzott, mint hogy felelevenedjenek a családi ellentétek. Jack sem állt túlságosan közel a bátyjához, de James eljött, és a gyerekeknek jó volt, hogy találkozhattak vele, a másik nagybátyjukkal és a nagyszüleikkel.

Liz és Victoria sokáig beszélgetett az ágyban fekvve. Jackről is és arról, ami történt.

Rémálom volt ez, amelyet soha nem fognak elfelejteni, és talán soha nem fogják tudni feldolgozni sem. Liz aznap már fogadta a kondoleálók telefonjait. Többen mondták neki, hogy egy ilyen traumatikus haláleseten az ember soha nem tudja túltenni magát, mások viszont arra igyekeztek rábeszélni, hogy mielőbb vesse bele magát a társasági életbe, talán fél éven belül újra férjhez is mehet, miért ne lehetne olyan szerencséje?! Szerencse!

Honnan vették ezek a bátorságot, hogy ilyesmiket mondjanak neki?! Adja el a házat, költözzön el, költözzön be a városba, vegyen kutyát, keressen új ügyvédtársat az irodába, zárja be az irodát, mit mondjon a gyerekeknek, mit ne mondjon a gyerekeknek, hamvasztassa el a testet és szórja szét a hamvakat a hídról, nehogy elvigye a temetésre a gyerekeket, feltétlenül lássák a gyerekek az apjukat, mielőtt lezárják a koporsót, nehogy meglássák a gyerekek, mielőtt lezárják a koporsót. Mindenki tanácsokat osztogatott. Liznek már halálosan elege volt a tanácsokból. És az egész örület háttérében ott volt a puszta tény, hogy Jack nincs többé, és ő magára maradt.

Liz szemére nem jött álom, volt már vagy hajnali öt, amikor elszunnyadt. Victoria ébren feküdt mellette, hagyta, hadd beszélje ki magából érzéseit, gondjait, félelmeit és fájdalmát. Hatkor bejött Jamie, és bemászott anyja mellé az ágyba.

- Hol van apa? - kérdezte.

Liz minden ízében megremegett. Lehetséges volna, hogy a fiúcska elfelejtette, mi történt? vagy a sok következtében agya elfojtotta a traumatikus élményt?

- Meghalt, kisfiam. Egy rossz ember lelőtte.

- Tudom - mondta Jamie, és komolyan nézett anyjára, amint egymás mellett feküdtek az ágyban, amelyben alig két napja még az apja is aludt. - Azt kérdezem, hol van most?

Liz ajka szomorú mosolyra görbült.

- A temetkezési vállalat ravatalozójában.

Ma odamegyünk. De igazából a mennyországban van. - Legalábbis remélte, hogy valóban így van, hogy igaz, amiben egész életében hitt. Remélte, hogy Jack részesévé vált az örök

boldogságnak és békességnek, de a szíve mélyén nem volt biztos benne. Túlságosan erősen vágyott még arra, hogy Jack visszaterjen, ezért most nem volt képes maradéktalanul hinni azt, amiben egész életében hitt.

- Hogyan lehet egyszerre két helyen?

- A lelke, mindaz, amit ismertünk és szerettünk benne, az Istennél van a mennyországban, és itt velünk, a szívünkben. A teste van a ravatalozóban, ott fekszik, mintha aludna. - Szeme könnybe lábadt, amint kimondta a szavakat.

Jamie bólintott, elégedett volt a válasszal.

- És mikor láthatom őt megint?

- Majd amikor mindannyian felmegyünk hozzá a mennyországba. Addigra már nagyon-nagyon öreg leszel.

- És miért lőtte le a rossz ember?

- Mert nagyon mérges volt és nagyon őrült. Lelőtt még valaki más is. És megölte magát is, úgyhogy nem fog bennünket bántani. - Liz nem tudta, Jamie erre gondolt-e, de igyekezett megnyugtatót a fiút, elhessegetni a ki nem mondott félelmeit is.

- Apu valami rosszat csinált neki?

Ez bizony jó kérdés volt.

- Apu csinált valamit, amivel magára haragította. Tudod, az az ember nagyon rosszul bánt a feleségével, ezért apu megkérte a bírót, hogy a rossz ember sok pénzéből vegyen el valamennyit, és adja oda a szegény feleségnek.

- És azért lőtte le aput, hogy visszakapja a pénzét?

- Úgy valahogy.

- És a bírót is lelőtte?

- Nem.

Jamie bólintott, azután még feküdt egy ideig anyját ölelve, és tűnődött a hallottakon.

Victoria felkelt, elment zuhanyozni. Újabb nehéz nap állt előttük, mielőbb el akart készülni, hogy aztán mindenben segíthessen Liznek.

Victoria tudta, hogy borzalmas lesz ez a nap a család számára, de a valóság felülmúlta a várakozásait. Liz és a gyerekek zokogásban törtek ki, amint megpillantották a koporsót. A helyiséget és magát a koporsót is rengeteg virág díszítette. Liz fehér rózsát kért, az erős, édes illat szinte tapintható volt. A gyerekek anyjukhoz bújva sírtak, míg végül Helen és Victoria kivezette őket. Liz egyedül maradt a mahagónikoporsóval, amelyet a férfi számára választott, akit majd húsz éven át mindennél jobban szeretett.

- Hogyan történhetett ez? - suttogta az asszony, amint térdre ereszkedett. - Mi lesz velem nélküled? - A könnyek patakozottak a szeméből. Kezét óvatosan a sima fára fektette. Olyan elképzelhetetlen volt ez az egész, olyan elviselhetetlen. Liz mindig úgy gondolta, századrészét sem tudná elviselni annak a gyötrelmeknek, ami most rászakadt. És most nem volt más választása, el kellett viselnie, amit ráért a sors, ha másért nem is, a gyerekek miatt.

Victoria fél óra múlva bejött Lizért, és a családot beterelte egy gyorsétterembe. Liznek egy falat sem ment le a torkán. A gyerekek addigra már csevegtek, Peter ugratta a lányokat, hogy felvidítsa őket, közben figyelte anyjukat, és rászólt kisöccsére, hogy egye meg szépen a hamburgerét. Hirtelen mind felnőttek a néhány nap alatt. Úgy tűnt, Peter többé nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy szertelen kamasz legyen, az események hatására férfivá érett. Még a lányok is felnőttesebben viselkedtek. Minden igyekezetükkel azon

voltak, hogy erősek legyenek, és szükség esetén ott legyenek támaszként anyjuknak és egymásnak.

Carole hazavitte a gyerekeket, miután végeztek az ebéddel, a többiek pedig visszamentek a ravatalozóba. Egész délután jöttek, egyre jöttek az emberek, hogy leróják kegyeletüket, hogy sírjanak, hogy vigasztalják Lizt, és hogy beszélgessenek az épület előtt.

Olyan volt az egész, mint valami végtelen állófogadás, étel helyett könnyekkel, és míves asztaldísz helyett koporsóval. Liznek folyvást az volt az érzése, hogy Jack mindjárt kilép abból a ládából és közli, hogy ez csak rossz tréfa volt, valójában nem történt semmiféle szörnyűség.

Átvészelték a második napot is a ravatalozóban, addigra Liz vagy teljesen zsibbadt volt, vagy egész bensejét rázta a hisztérikus sírás. Külsőleg azonban nagyon nyugodtnak látszott, olyannyira, hogy néhányan úgy vélték, biztosan tele van nyugtatóval. Nem volt igazuk, Liz egyszerűen tette, amit tennie kell, mintha robotpilóta vezérelte volna.

Hétfőn a család ragyogó napsütésre ébredt. Liz elszaladt a ravatalozóba még a temetés előtt, hogy kicsit egyedül lehessen Jackkel. Elhatározta, hogy nem nézi meg, de emiatt is gyötrődött. Úgy érezte, illene megtennie, de tudta, képtelen lenne rá. Nem akart így emlékezni Jackre. Utoljára az irodájuk padlóján látta és a mentőautóban, a halála előtti pillanatokban. Épp elég fájdalmas emlékkép kavargott a memóriájában, nem akart továbbiakat begyűjteni. Leginkább attól rettegett, hogy ha meglátja Jacket, végképp elveszti az önuralmát és összeomlik.

Amikor hazaért, az egész család a nappaliban várta. Helen fekete kosztümöt viselt, a lányokon sötétkék ruha volt, amit nagyanyjuktól kaptak. Peter a sötétkék öltönyt vette fel, amit

apjával vásároltak alig egy hónapja. Jamie komoly arccal ácsorgott a pamlag mellett sötétkék zakóban, szürke nadrágban. Liz egy régi kis fekete ruhát választott ki az alkalomra, mert az Jacknek mindig nagyon tetszett.

Fekete kabátja nem volt, ezért Jean kölcsönzött neki egyet. Nagyon ünnepélyes és tiszteletre méltó látványt nyújtottak, és amint beültek a St. Hilary-templomban a padba, Liz hallotta, hogy többen sírnak és az orrukat fújják.

A templomot teljesen megtöltötték a gyászolók, a szertartás nagyon szép volt, és mindent virág díszített. Liz mindebből alig látott valamit, szeme előtt mintha sűrű köd gomolygott volna. Jean és Carole mindent elrendezett a torral kapcsolatban, és több mint száz ember jött el a házhoz enni, inni és elmondani, mennyire lesújtották őket a történetek, és együtt éreznek a gyászoló családdal.

Liz semmi másra nem tudott gondolni, mint hogy Jack ott van egyedül a temetőben. Amikor a szertartásnak vége lett, megcsókolta a koporsót, egy szál vörös rózsát helyezett rá, azután Jamie kezét fogva, Peter karjára támaszkodva távozott. Abban a pillanatban olyan leírhatatlan fájdalom járta át, hogy azt hitte, menten belehal. Egész nap úgy jártkelt, mint egy robot.

Néhány órával azután, hogy az utolsó vendég is távozott, a családtagok is szedelőzködni kezdtek. Még aznap este hazaindult Liz bátyja New Jerseybe, a sógora Washingtonba, anyósa és apósa Chicagóba. Victoria is hazament, de megígérte, hogy másnap beugrik a fiúkkal. Jean szintén hazament, Liz anyja pedig másnap délelőttre tervezte távozását.

Akkor aztán egyedül lesznek majd a gyerekekkel, és az életük hátralevő részét Jack nélkül kell leélniük.

Miután a gyerekek lefeküdtek, Liz és az anyja a nappaliban üldögélt. A karácsonyfa még ott állt, de erősen kókadozott, mintha rá is hatott volna az egész házat betöltő komor, fájdalmas hangulat. Helen könnyes szemmel megsimogatta Liz kezét.

- Annyira sajnálom, hogy ez történt veled. - Ő is elveszítette a férjét tíz évvel ezelőtt, de Liz apja akkor már hetvenegy éves volt és hosszú ideje nagyon beteg. Helen valamennyire fel tudott készülni, ráadásul, amikor férje meghalt, a gyerekek már rég felnőttek és kirepültek. Természetesen nagyon szenvedett, de fájdalma nem volt összehasonlítható Lizével. - Nagyon sajnálom - suttozta, és könnycseppek gördültek végig az arcán.

Liznek elég volt ennyi, és már sírt megint.

Felesleges volt minden további szó. Csak ültek ott és ölelték egymást. Most először, amióta Jamie megszületett, Liznek eszébe jutott, hogy nagyon szerette anyját, és megbocsátott neki mindazért, amiket mondott. Ez a szörnyű veszteség az ő számukra valamilyen módon gyógyulást hozott, és ezért Liz hálás volt a sorsnak.

- Köszönöm, anya. Készítetek egy csésze teát, jó? - kérdezte végül, és kimentek a konyhába.

Miközben az asztalnál ülve iszogatták a teát, Helen megint megkérdezte, eladja-e a házat, és Liz elmosolyodott. Ezúttal a kérdés már cseppet sem idegesítette. Megértette, anyja ily módon fejezi ki, hogy aggódik érte, és tudni akarja, minden rendben lesz-e vele.

Helen voltaképpen arra vágyott, hogy Liz megnyugtassa.

- Nem tudom még, hogy mit csinállok, de nem lesz semmi baj.

Elég sok pénzt tettek félre az évek során, és ott volt Jack életbiztosítása is. Az iroda jól jövedelmezett, tehát anyagi gondoktól Liz nem tartott. Az igazán nagy probléma az volt, hogy meg kell tanulnia Jack nélkül élni.

- Nem akarom, hogy túlságosan nagy változások következzenek be a gyerekek életében.

- Mit gondolsz, férjhez mész újra?

Ez elég buta kérdés volt, de Liz elmosolyodott, mert eszébe jutottak Victoria szavai: "Mi lesz, ha Kína hadat üzen nekünk..."

- Nem hiszem. Nem tudom elképzelni, anya. - A szeme megint könnybe lábadt. Nem tudom, hogyan fogok élni nélküle.

- Majd kialakul. Gondolj a gyerekekre!

Ezentúl még nagyobb szükségük van rád. Talán itthon kellene maradnod. Ideiglenesen bezárhatnád az irodát.

Liz tudta, ezt nem teheti meg épp most, amikor az összes folyamatban levő ügy az ő nyakába szakadt. Az összes ügy, kivéve Amanda Parkerét. Liz szíve összeszorult, valahányszor eszébe jutottak a Parker gyerekek, és az, amit átéltek. Elveszítették apjukat és anyjukat is. Liz telefonon beszélt Amanda nővérével. Sírva kondoleáltak egymásnak, és mindkét család küldött virágot a másik temetésre.

- Nem zárhatom be az irodát, anya. Felelősséggel tartozom az ügyfeleimnek.

- Túlságosan nagy teher ez a számodra, Liz - mondta Helen könnyek között.

Hát mégiscsak jószívű asszony az anyja, gondolta Liz. Csak éppen a szíve és a szája közti összeköttetés nem működik tökéletesen. Liz most még valamit megértett anyjával

kapcsolatban. Jót akar ő, csak nem tudja megfelelőképpen szavakba önteni érzéseit.

- Nem lesz semmi baj.

- Akarod, hogy maradjak?

Liz a fejét rázta. Ha az anyja itt maradna, rá is gondot kellene viselnie, pedig most minden energiájára szüksége lesz a gyerekek érdekében.

- Ha úgy érzem, hogy szükségem van rád, azonnal hívlak. Megígérem.

A két nő megfogta egymás kezét, szeretetteljes tekintetük összefonódott.

Miután késő este felmentek és lefeküdtek, Victoria hívta Lizt, megkérdezte, hogy van.

Liz azt felelte, jól van, de ezt persze egyikük sem hitte el, és Liz az éjszaka legnagyobb részében ébren forgolódott, volt már hajnali hat is, mire álomba sírta magát.

Helen másnap elutazott, Liz és a gyerekek egyedül maradtak, és céltalanul bolyongtak a házban. Délután Carole tekézni vitte a gyerekeket, még Peter is velük tartott, ez egyszer barátnője nélkül.

Liz otthon maradt, hogy átnézze Jack papírjait. Könnyen megtalálta a végrendeletet és a biztosítási kötvényt, az íróasztalban tökéletes rend uralkodott. Nem kellett káoszon átrágnia magát, nem vártak rá kellemetlen meglepetések, nem talált semmi aggasztót, mégis újra átáramlott rajta a pánik félelem hulláma. Jack nincs többé, és ő az élete hátralevő részét egyedül kell leélje. A férfi jobban hiányzott neki, mint azt valaha is lehetségesnek tartotta. Egész délután sírt, és mire a gyerekek hazaértek, teljesen kimerült.

Carole vacsorára hamburgert és sült krumplit készített. A

pulykát még karácsony este kidobták, senki nem akarta látni sem, nem hogy enni belőle. Kilenckor a gyerekek már a szobájukban voltak. Éjszaka Jamie felébredt, és átment Liz mellé a nagy ágyba. Az asszony megnyugtatónak találta, hogy ott van mellette a meleg, szuszogó kis test. Az élet hosszú, üres, távolba nyúló útnak tűnt számára, amelyen úgy kell végigmennie, hogy csupán felelősség, teher és kötelesség vár rá.

A következő hét hihetetlen lassúsággal telt el, a gyerekeknek még tartott a karácsonyi szünet. Vasárnap a család templomba ment.

Jack addigra már tíz napja nem volt köztük.

Tíz nap. Napok, órák, percek. Még mindig rémálomnak tűnt az egész.

Hétfő reggel Liz korán kelt, reggelit készített. Peter a saját kocsijával ment iskolába, a lányokat Liz vitte el, azután Jamie-vel hajtott tovább a speciális iskolába. A fiúcska sokáig habozott, mielőtt kiszállt volna. Végül visszafordult és felnézett anyjára. Új uzsonnásdobozát, amelyet Racheltől kapott karácsonyra, magához szorította.

- Meg kell mondanom nekik, hogy apu meghalt? - kérdezte gondterhelt arccal.

- A tanárok tudják. Felhívtam őket, és gondolom, az újságban is olvasták. Ha nem akarsz beszélni róla, nyugodtan mondd meg mindenkinek.

- Tudják, hogy egy rossz ember lőtte le?

- Azt hiszem, igen. - Liz szólt az iskola vezetőjének, hogy ha Jamie zaklatott állapotba kerül és haza akar menni, hívja fel Carole-t, vagy akár őt is az irodában. úgy tűnt azonban, hogy testvéreihez hasonlóan a kisfiú is bátrabb és erősebb, mint

anyjuk gondolta. Ha úgy érzed, hogy szeretnél beszélni velem, szólj a tanító néninek, meg fogja engedni, hogy felhívj az irodában - tette hozzá a biztonság kedvéért.

- Hazamehetek, ha akarok? - ráncolta a homlokát Jamie.

- Persze. De lehet, hogy egyedül éreznéd magad otthon. Talán jobb lesz itt, a barátaid között. Majd meglátod, kis idő elteltével, hogy mihez van kedved.

Jamie bólintott, kinyitotta az ajtót, de néhány pillanatnyi tétovázás után megint visszafordult.

- Mi lesz, ha valaki lelő téged az irodában, anyu? - kérdezte könnyben úszó szemmel.

- Ez nem történhet meg. Higgy nekem! felelte könnyek közt Liz, és megsimogatta a kisfiút. De hát hogyan is állíthatja ezt ilyen határozottan?! Hogyan jelentheti ki ezek után, hogy bármelyikük is biztonságban van?! Ha ilyen szörnyűség megtörténhetett Jackkel, bármi megtörténhet bármelyikükkel, és ezzel már mindannyian tisztában voltak, még Jamie is. Semmire nem volt többé garancia. - Minden rendben lesz velem. És veled is. Este találkozunk, szívem.

Jamie bólintott, kiszállt a kocsiból és bekullogott az épületbe. Liz sajtó szívvel nézett utána. Eltűnődött, vajon mind így fogják érezni magukat örökké, vagy legalábbis hosszú ideig? El sem tudta képzelni egyelőre milyen is nevetni, szórakozni, zajongani, hangoskodni, könnyű szívvel kacagni. Ezt az iszonyú terhet örökké fogják cipelni, legalábbis ő biztosan. Túljutnak majd rajta, vagy inkább alkalmazkodnak hozzá. De a gyerekeknek soha többé nem lesz apjuk, és neki soha többé nem lesz ott Jack. Veszteségük pótolhatatlan, szívük, lelkük egy darabja is odalett Jackkel együtt. Liz szeméből patakozottak a könnyek, az aggasztó gondolatok annyira lekötötték, hogy keresztülhajtott két tilos

jelzésen, és leállította egy rendőr - Nem látta, hogy piros a lámpa? - mordult rá a rendőr, amikor Liz letekerte az ablakot és könnyek között elnézést kért. A férfi hosszan nézte a jogosítványt. Felismerte a nevet, olvasott a történekről. Haragja aggodalomná változott, amint visszaadta a papírokat. - Nem lenne szabad vezetnie. Hova megy?

- Dolgozni.

A férfi bólintott.

- Részvétem a férje miatt. Majd előremegyek, kövessen! Mi a cím?

Miután Liz válaszolt, a rendőr visszaült a járőr-kocsiba, felkapcsolta a villogó fényt, és egészen az irodáig vezette a könnyező nőt.

Az emberek kedvessége valahogy még rosszabbá tette a helyzetet. A rendőr nagyon rendes volt. Miután Liz leparkolt, a férfi kiszállt a kocsiból.

- Jó lenne, ha nem vezetne egy ideig mondta - vagy legalábbis minél kevesebbet.

Még a végén balesetet okoz, és valaki megsérülhet. Adjon magának egy kis időt!

Liz köszönetet mondott, és könnyeit törölgetve beballagott az épületbe, Jack aktatáskájával a kezében. Jack halála óta nem járt az irodában, előre rettegett a látványtól, bár tudta, Jean mindent elintézett az előző héten.

A titkárnő szokás szerint csodákat művelt. A véráztatta szőnyeget kicserélték, a falat, amely előtt Parker öngyilkos lett, átfestették.

Nyoma sem volt a szörnyűségnek, ami itt végbement. Amint Liz belépett, Jean rámosolygott, és megkérdezte, kér-e kávé.

- Valóban rendőrautó volt, amit odakint láttam az imént? - ráncolta Jean a homlokát.

Liz kifújta az orrát, körülnézett, és titkárnőjére mosolygott. Meg akarta köszönni neki mindazt, amit érte tett, de nem jöttek szavak a szájára. Jean enélkül is mindent megértett, és átnyújtott neki egy bögre gőzölgő feketekávét.

- Áthajtottam két piros lámpán. A rendőr nagyon kedves volt, elkísért egészen a kapuig. Azt mondta, tartsam távol magam az utaktól.

- Nem rossz ötlet - bólogatott Jean.

- És mégis mit csináljak? Béreljek limuzint? valahogy el kell jutnom a munkahelyemre.

- Gyere taxival - javasolta Jean.

- Ez ostobaság.

- Nem akkora ostobaság, mint megölni magadat vagy valaki mást. Az aztán valóban ostobaság lenne!

- Jól vagyok - bizonygatta Liz, de senkit nem győzött meg.

Jean intézkedett a tárgyalások elhalasztása ügyében, így Liznek legközelebb a hét második felében kellett a bíróságra mennie. Időre volt szüksége, hogy átnézze az aktákat, kigondolja, mitévő legyen az ügyekkel kapcsolatban. Délután diktált Jeannek egy levelet, amelyben értesítette a történetekről az ügyfeleket. Nyilván valamennyien tudtak már róla, hisz ez volt minden hírműsor legfőbb témája karácsonykor, ám a levél valódi célja tulajdonképpen az volt, hogy Liz közölje, ezentúl egyedül viszi az irodát, és megérti, ha ügyfelei más jogászt választanak; aki azonban továbbra is mellette dönt, az számíthat rá, hogy ő minden tőle telhetőt megtesz az érdekében. Ezenkívül azoknak, akik virágot vagy részvéttáviratot küldtek, köszönetet mondott

együttérzésükért. A levél őszinte volt és lényegre törő, Liz is, Jean is gyanította, hogy az ügyfelek zöme nem akar majd változtatni. Ám a bizalom e megnyilvánulása voltaképpen csak a Liz vállára nehezedő terhet növeli. Annak ellenére, amit anyjának mondott egy héttel korábban, az asszony kezdte úgy érezni, hogy nem lesz képes megbirkózni a feladatokkal. Mindent egyedül csinálni, ez maga lesz a pokol. A munka megduplázódott, de nemcsak arról volt szó, hogy Jack munkáját is neki kell elvégeznie, hanem ráadásul nem volt többé meg az erkölcsi támogatás, a lelkesedés, az elsőpró energia, amivel a férfi mindent úgy megkönnyített.

- Szerinted képes leszek rá? - kérdezte Jeantól a nap végén elkeseredetten és gondterhelten. Úgy tűnt számára, hogy mindenhez tízszer annyi idő és energia kell, mint eddig.

- Természetesen - vágta rá Jean, aki pontosan tudta, hogy Liz minden tekintetben legalább olyan jó ügyvéd, mint Jack volt. Ha kellett, a férfi magára vállalta az agresszívabb szerepet, de összességében harmonikusan együttműködő, remek csapat voltak.

Pillanatnyilag azonban Liz a csapat felénél lényegesen kevesebbnek érezte magát, mintha Jack magával vitte volna az ő bátorságát és önbizalmát is.

- Minden rendben lesz - felelte Jean, amikor Liz beszámolt neki érzéseiről. - És én minden tőlem telhetőt megteszek, hogy segítslek.

- Tudom, Jean, nagyon sokat köszönhetek neked. - A szőnyegre nézett, azután tekintete visszasiklott titkárnyőjére, és szeme könnybe lábadt, mert eszébe jutott, hogyan festett itt minden karácsony délelőtt. - Köszönömsuttogta, és visszament Jack irodájába.

Nem végzett ugyan az akták átnézésével, de fél hatkor

hazaindult. Nem akart sokáig maradni, a gyerekek miatt, bár tudta, ha egy hónapon át minden nap éjjelig az irodában ülne, akkor sem tudná elvégezni mindazt, amit szeretne. Jack aktatáskáját telerakta iratokkal, amelyeket még aznap át akart olvasni. És fel kellett készülnie még a hét második felében levő két tárgyalásra is.

A házban szokatlanul nagy volt a csend!

Amikor hazaért, mintha senki nem lett volna otthon. Végül a konyhában megtalálta Jamie-t.

Carole csokis süteményt készített a fiúcskának, aki szótlanul majszolta az asztalnál ülve az első darabot. Akkor sem szólt semmit, amikor anyja belépett a helyiségbe és rámosolygott.

- Hogy telt a mai nap, szívem? - kérdezte Liz, miután letelepedett fia mellé.

- Szomorúan - felelte Jamie komoly arccal. - A tanító néni azt mondta, nagyon sajnálja, ami apuval történt.

Liz bólintott. Pontosan tudta, milyen az az érzés, amire fia utalt. A fiatal futár, aki a szendvicset hozta ebédre, néhány kedves szavával megríkatta, csakúgy, mint a gyógyszerész, akihez beugrott egy receptet kiváltani, két ismerős, akikkel az utcán futott össze, és egyáltalán mindenki. Csupán annyit mondtak, hogy együtt éreznek vele, nagyon sajnálják, és ezzel kis híján megölték. Ha bokán rúgják, azzal lényegesen könnyebben megbirkózott volna. És a kondoleáló levelek áradata, amely az irodába érkezett, egyszerűen összetörte a szívét. Ráadásul most a konyhapultra pillantva meglátott még egy kupac levelet. Az emberek jót akartak, de az állandó szánakozással együtt élni hihetetlen gyötrelém volt.

- Hol vannak a többiek? - kérdezte Liz Carole-tól, és öléből a földre tette az aktatáskát.

- Miért van nálad apu táskája? - szólt közbe Jamie.

- El kell olvasnom a papírjait.

Jamie bólintott, azután tájékoztatta anyját, hogy Rachel sírt a szobájában, de Annie és Megan telefonál, Peter pedig még nincs itthon.

- Azt mondta, megtanít biciklizni, de még nem tanított meg - tette hozzá Jamie szomorúan. A bicikliről egészen megfélekezett mindenki.

- Talán ma este sort keríthettek rá - mondta Liz reménykedően.

Jamie azonban a fejét rázta, és letette süteménye maradványát. Egyiküknek sem volt étvágya.

- Nem akarok biciklizni.

- Rendben. - Liz gyengéden megsimogatta a fiúcska selymes haját, és megcsókolta.

Épp amikor felegyenesedett, Peter lépett be a konyhába, szemlátomást feldúltan. Liz nem is merte megkérdezni tőle, hogyan telt az első nap, de nem is volt szükség a kérdésre, tudta a választ. Éppolyan borzalmasan, mint valamennyiüké. A fiú mintha öt évet öregedett volna az elmúlt héten. Ismerős érzés volt. Csak éppen Liz száz évvel érezte magát idősebbnek, mint karácsony reggelén.

Alig evett, alig aludt az elmúlt napokban, és ez meg is látszott rajta.

- Valamit el kell mondanom, anya.

- Vajon miért van olyan érzésem, hogy rossz híreid vannak? - sóhajtott Liz, és visszaült székére.

- Karamboloztam hazafelé jövet.

- Megsérült valaki?

Liz nyugodtnak látszott, de valójában csak fásult volt, és az értékrendje is megváltozott valamelyest az elmúlt napokban. Bármivel megbirkózott, ami kevésbé volt súlyos a halálnál.

- Csak a kocsi. Nekimentem egy parkoló kocsinak, és elgörbült a lökhárítóm.

- Hagytál cédulát a másik autó tulajdonosának?

- Az az autó nem sérült meg, de azért meghagytam a nevem és a telefonszámom.

Ne haragudj, anya!

- Semmi baj, drágám. Ha ettől netán jobban érzed magad, a munkába menet áthajtottam két piros lámpán. Megállított egy rendőr, azt mondta, ilyen állapotban nem kellene vezetnem. Talán neked is meg kellene fogadnod a tanácsát.

- De anya, kocsi nélkül nem tudok eljutni sehova!

- Tudom, szívem, én sem. Így hát nagyon óvatosnak kell lennünk.

Peter egy öreg Volvo kombival járt, Jack azért vette neki, mert biztonságos és megbízható kocsinak tartotta, és Liz ennek most nagyon örült. Ő is Volvo kombit vezetett, de az övé újabb modell volt, mint Peteré. Carole tíz éve járt egy öreg Forddal, amely - gondoskodásának köszönhetően - még mindig újszerű állapotban volt. Tökéletesen megfelelt a nagy bevásárlásokhoz, és ahhoz, hogy a gyerekeket elhozza az iskolából. Ott volt Jack autója is, egy új Lexus, amelynek nem bírt ellenállni, és némi tünődés után pár hónapja megvette. Liz képtelen lett volna beleülni, de eladni sem akarta. Elviselhetetlennek találta a gondolatot, hogy megváljon Jack holmijától. Az éjszakák jelentős részét azzal töltötte, hogy férje gardrójában állt, magához ölelte ruháit és beszívta az ismerős illatot. Szüksége volt rá, hogy Jack tárgyai ott

legyenek körülötte. Sokan mondták neki, hogy szabaduljon meg mindentől, amilyen hamar csak lehet, és ő megköszönte a jó tanácsot, de eszébe sem jutott, hogy megfogadja.

A lányok nem sokkal ezután lejöttek vacsorázni, a család komoran ült az asztal körül. Hosszú percekig egyetlen szó sem hangzott el, mindenki étvágytalanul turkált az ételben. Úgy néztek ki és úgy is érezték magukat, mint a Titanic túlélői. Kimerítő feladat volt átvészelní a napot, különösen most, hogy visszatértek az iskolába, a munkába.

- Nem tudom, merjem-e megkérdezni, kinek hogyan telt a szünet utáni első nap az iskolában - szólalt meg végül Liz, amint felmérte a tányérokön maradt étel mennyiségét.

Még Peter sem evett meg mindent, pedig ő kétszer szokta megpúpozni a tányérját, és azután még hatalmas adagokat fogyasztott a desszertből is. Most úgy tűnt, mindannyian fellélegeztek, hogy a beszélgetés révén abbahagyhatják az evést.

- Pocsék volt - közölte Rachel tömören, és Annie komoran bólogatott.

- Mindenki azt kérdezgette, hogyan történt, és láttam-e aput utána, és sírtunk-e a temetésen. Undorító volt - húzta el a száját felháborodottan Megan.

- Lehet, hogy jót akarnak - próbálkozott Liz az ártatlanság vélelmével - csak éppen kíváncsiak és nem tudják, mit mondjanak. Át kell vészelnünk ezt az időszakot.

- Nem akarok iskolába menni - jelentette ki Jamie határozottan.

Liz máris készült mondani, hogy sajnós ez nem kedv kérdése, de meggondolta magát.

Végül is, ha Jamie-nek időre van szüksége, hogy kicsit

helyrejöjjön, hát miért ne maradhatna otthon. Az ő esetében néhány nap kihagyás igazán nem számít.

- Talán pár napig segíthetnél itthon Carolenak - mondta Liz halkan.

Rachel felkapta a fejét.

- Én is itthon maradhatok?

- Én is? - visszhangozta Annie.

- Attól tartok, ti nem mulaszthattok. Talán jót tesz, ha a tanulásra összpontosítotok. Jövő héten Jamie is újra megpróbálja, hátha mégis akar iskolába járni.

Peter nem mondta el, hogy az utolsó két óráról ellógott, és a tornateremben üldögélt magában, mert nem bírta tovább elviselni azt, amiről a húgai is beszéltek. Az edző talált rá, elbeszélgettek. Ő is elveszítette az apját, amikor annyi idős volt, mint Peter, elmondta, mit érzett, hogyan sikerült túljutnia rajta. Segített Peternek, amit edzőjétől hallott, de a fájdalom azért nem múlt el.

- Senki nem mondta, hogy könnyű lesz sóhajtott Liz. - A sors ezt róttá ránk. Meg kell próbálnunk a lehető legjobbat kihozni ebből a helyzetből is. Apu azt akarná, hogy minden rendben legyen velünk. És egy nap majd így is lesz.

- De mikor? - nyögött fel Annie. - Meddig fogjuk ezt érezni? Egész életünkben?

- Nem tudom - felelte Liz őszintén. Meddig érezzük, ha valami fáj? Néha sokáig, de nem örökké.

Liz azt kívánta, bár el tudná hinni saját szavait. A ház soha nem volt ilyen csendes.

Mindegyik gyerek rögtön a saját szobájába ment be, az ajtót becsukták, nem bömbölt a zene, a telefon alig csengett. Amikor lefeküdtek aludni, Liz mindegyiküknek adott jó éjt-

puszit, még Peternek is, aztán sokáig ölelték egymást szótlánul. Nem volt már mit mondani. Túl kellett élni ezt a szörnyű helyzetet, és kész. Jamie megint a nagy ágyban aludt. Liz nem küldte vissza a szobájába, mert neki is jó érzés volt, hogy nem kell egyedül aludnia.

Miután leoltotta a lámpát és ott feküdt alvo gyermeke mellett a sötétben, mégsem tudott semmi másra gondolni, mint hogy Jack örületesen hiányzik neki. Megint csak feltette a kérdést önmagának, hogyan fog ezen valaha is túljutni. A válasz ismeretlen volt. eltűnődött, vajon Jack látja-e őt onnan, ahol van, és tudja-e a választ az őt kínzó kérdésekre. Nem volt többé öröm az életükben. Csak a veszteség elviselhetetlen fájdalma, csak a tátongó űr, amit Jack maga után hagyott, amit csak a hiányérzet gyötrelme töltött meg. Erős, fizikai fájdalom volt ez, amely leginkább Lizt kínozta, amint ébren feküdt éjszaka és Jamie-t ölelve Jacket siratta. Kétségbeesetten kapaszkodott legkisebb gyermekébe, mert úgy érezte, fuldoklik.

4. fejezet

Mire eljött a Valentin-nap, Jack már hét hete nem volt köztük. A gyerekek kissé már jobban voltak. Liz még kezdetben beszélt a lányok iskolai pszichológusával, aki elmondta, hogy a gyerekek valamikor a hatodik és nyolcadik hét környékén átesnek a holtpontra, és kezdenek újra vidámabbak lenni. Addigra alkalmazkodnak a szituációhoz. Liz ezután egy ideig még rosszabbul érzi majd magát, mert rádöbben, hogy végképp nincs remény.

És amint Liz Valentin-napon beballagott az irodájába, elismerte, hogy a pszichológusnak minden szava igaz volt. Jack imádta az ünnepeket. Valentin-napra mindig kazalnyi rózsát vett Liznek, és még egyéb ajándékot is. Idén azonban minden más volt. Liznek két ügyben is meg kellett jelennie a bíróságon, és ezt egyre rosszabbul viselte. Elege volt a válóperekből. Ügyfeleinek a házastárs iránti ellenszenvét túlzottnak találta, a gonosz trükköket, amelyeket egymás ellen bevetettek, vagy amelyek bevetésére őt igyekeztek rávenni, értelmetlennek látta. Egyre többet tűnődött azon, vajon miért hagyta annak idején, hogy Jack rábeszélje a családjogra.

Érzéseiről és gondolatairól beszámolt Victoriának is. Barátnőjét meglehetősen lefoglalta a három fiúcska, így ritkán találkoztak, de késő este hosszú telefonbeszélgetéseket folytattak.

- A jog melyik területéhez lenne kedved? kérdezte Victoria.
- Tudom, hogy a nem vagyoni kártérítést utálod, és nem hiszem, hogy büntetőzni akarnál.
- Van még választék. valami olyasmit csinálnék

legszívesebben, ami a gyerekekkel kapcsolatos. Az összes ügyfelemet csak az érdekli, hogy minél jobban kiszúrjon élete eddigi párjával, a gyerekekről meg teljesen megfeledkeznek.

A családjog e területe mindig érdekelte Lizt, de ahányszor szóba hozta, Jack rögtön figyelmeztette, hogy azzal nem lehet keresni.

A férfi nem volt kapzsi, csupán gyakorlatias, végül is öt gyerekről kellett gondoskodniuk.

A válóperek jó pénzt hoztak, és nem engedhették meg maguknak, hogy ezt figyelmen kívül hagyják.

Ám Valentin-napon, amikor Liz kiment a tárgyalóteremből, megint csak arra tudott gondolni, mennyire gyűlöli a munkáját.

Hagyta magát rábeszélni, hogy ügyfele férje ellen beadványt nyújtson be, holott a dolog jogilag nem volt indokolható, a nő csak azért ragaszkodott hozzá, hogy újabb kínos perceket szerezzen házastársának. A bíró helyt adott a beadványnak, de komolytalannak nevezte, és teljes joggal megfeddte Lizt, amiért az adófizetők pénzét és a bíróság idejét pazarolja. Nem csoda, ha ezek után a legkevésbé sem tudott örülni a győzelemnek.

- Vesztettünk? - kérdezte Jean, amikor főnökasszonya fáradtan és szemlátomást haragosan bemasírozott az irodába.

- Nem. Győztünk. De a bíró azt mondta, komolytalan volt az egész, és jól mondta. Fogalmam sincs, miért hagytam rábeszélni magam. A nő semmi mást nem akart elérni, mint hogy jól felidegesítse a férjét. Jack biztosan a sarkára állt volna.

Csak hogy Jack nem volt ott többé, hogy elmondja véleményét, hogy megnevetesse Lizt, hogy kordában tartsa a

dühös ügyfeleket. Ő tette a munkát szórakoztatóvá, izgalmassá. Most már csak robot volt, mókuskerék, és Liz nem érezte többé, hogy a lehető legjobbat nyújtja ügyfeleinek.

- Talán igaza volt anyámnak, amikor azt mondta, be kellene zárnom az irodát.

- Nem hiszem - felelte csendesen Jean. Hacsak nem ez az, amit igazán akarsz.

Tudta, hogy az életbiztosítás összege az előző héten folyt be, így Liz megengedhette magának, hogy bezárja az irodát egy időre, amíg eldönti, mit akar csinálni. Ám az ő véleménye az volt, hogy Liz nem érezné jól magát otthon. Túlságosan régóta dolgozott, túlságosan jól csinálta és túlságosan élvezte ahhoz, hogy most lemondjon mindenről.

- Adj magadnak még egy kis időt, talán előbb-utóbb megint örömet leled a munkában, Liz. Az is lehet, hogy csak a sarkadra kéne állnod némelyik ügyféllel szemben, vagy jobban megválogatnod, mit vállalsz el.

- Igen. Meglehet.

Liz aznap délután korán eljött az irodából, és senkinek nem mondta meg, hova megy.

Meg akart tenni valamit, és tudta, egyedül kell megtennie. A városból kifelé menet megállt, vett egy nagy csokor rózsát, és a temetőhöz hajtott. Sokáig álldogált férje sírjánál.

Még nem állított sírkövet, a virágokat a fűre fektette, azután csak állt, és rázta a zokogás.

- Szeretlek - suttogta végül, azután lehajtott fejjel kiballagott a temetőből.

Lassan vezetett, mert alig látott a könnyektől, és már csak néhány saroknyira volt a háztól, amikor nem állt meg a

stoptáblánál. Egy fiatal nő lelépett a járdáról, sietett a túloldal felé. Liz Volvója a bal csípőjének ütközött, és a nő döbbsent arckifejezéssel a földre hanyatlott, Liz pedig taposta a fékpedált. Kiugrott a kocsiból és felsegítette a fiatal nőt, miközben elgyötört arcán patakzottak a könnyek. Három kocsiból rájuk dudáltak, és az emberek kikiabáltak.

- Hé, mit művel maga? Részeg vagy örült?

- Elütötte szegényt. Láttam, mi történt.

- Kisasszony, ha szemtanú kell, szóljon. Jól van? Nem sérült meg? - kérdezgette az egyik sofőr az áldozatot, de választ nem kapott.

A két nő reszketve állt a Volvo előtt.

- Ne haragudjon, én... nem is tudom, mi történt. Nem láttam a táblát - mondta az áldozatnak, de nagyon is tudta, mi történt. A temetőben járt, és ez annyira felzaklatta, hogy elütött egy nőt, aki teljesen szabályosan át akart menni az úton. Ő volt a hibás, ő okozta a balesetet, és ezzel tisztában is volt.

- Jól vagyok. Ne aggódjon! Alig ért hozzám a kocsi eleje - mondta a nő.

- Meg is ölhettem volna! - Liz hangja tompán csengett a rémülettől.

A két nő fogta egymás karját, egymásba kapaszkodtak, és a gyalogos most vette észre, hogy Liz milyen állapotban van.

- Mi van magával? Minden rendben?

Liz bólintott, nem tudott megszólalni a megrázkódtatástól és a félelemtől, hogy mi történhetett volna.

- Elnézést... - nyögte ki végül - a férjem nemrég halt meg... épp most voltam a temetőben... nem lett volna szabad vezetnem...

- Talán üljünk le egy kicsit!

Beszálltak a kocsiba, Liz felajánlotta a nőnek, hogy elviszi a kórházba, de ő erősködött, hogy semmi baja, és kondoleált Liznek, aki sokkal rosszabb állapotban volt, mint ő.

- Biztosan nem akar orvoshoz menni? kérdezte újra Liz.

- Jól vagyok - mosolygott a fiatal nő.

Örült, hogy nagyobb baj nem történt. - A legrosszabb esetben lesz néhány kék foltom.

Szerencsénk volt... legalábbis nekem.

Kis ideig még üldögéltek, megadták egymásnak nevüket és telefonszámukat, azután szívélyesen elbúcsúztak, a nő ment a dolgára, Liz pedig reszketve hazahajtott. Még a kocsiból felhívta Victoriát, elmondta neki, mi történt, hisz az ő szakterülete a nem vagyoni kártérítés volt.

Victoria a fogát szívta.

- Ha a nő tényleg olyan kedves, mint mondod, amit egyébként a tapasztalataim alapján erősen kétlek, akkor irtó szerencséd van.

Jobb lesz, ha nem vezetsz egy darabig, Liz, még megölsz nekem valakit.

- Jól vagyok... csak ma... kimentem a temetőbe... Valentin-nap van... - Nem tudott tovább beszélni, felzokogott.

- Tudom, szívem. Tudom, milyen nehéz ez neked.

Senki nem tudhatja, amíg át nem esett rajta, gondolta Liz. Már rég rájött, valahányszor eddig együttérzéséről biztosított bárkit, aki elveszítette szerettét, valójában el sem tudta képzelni, hogy az illető mit is érez.

Este beszámolt a balesetről a gyerekeknek, akik ijedten hallgatták, szemlátomást aggódtak érte. Később felhívta a

fiatal nőt, hogy megtudakolja, hogy van, ő megnyugtatta, és másnap virágot küldött az irodába, ami Lizt teljesen megdöbbenett. A kártyán ez állt: "Ne aggódjon, mindkettőnkkel minden rendben lesz." Liz azonnal felhívta Victoriát.

- Nyilván egy angyalt ütöttél el - jelentette ki elképedten Victoria. - Minden ügyfelem beperelt volna lelki megrázkódtatás, agykárosodás és gerincsérülés okozása miatt, és én tízmillió dollárt kasszíroztam volna nekik.

- Hála istennek, hogy visszavonultál - nevetett fel Liz némileg megkönnyebbülten.

Mostanában ritkán nevetett, nem volt min.

- Igazad van. És szerencséd is. És most legalább abbahagyod egy időre a száguldozást?

- Nem tehetem le a kocsit. Rengeteg dolgom van.

- Akkor legalább légy óvatos! Fogd fel ezt az esetet figyelmeztetésnek!

- Rendben.

Ezután valóban nagyon óvatosan vezetett, de a baleset más tanulsággal is szolgált számára. Ráébredt, hogy mennyire zaklatott, mennyire elszakadt a való világtól. És a következő hónapban már igyekezett vidámabbnak látszani a gyerekek kedvéért. Hétfvégén moziba vitte őket, elment velük tekézni, és nógatta őket, hogy nyugodtan hívják meg barátaikat, mint régen.

Mire eljött március közepén Szent Patrik napja, Jack másik kedvenc ünnepe, mindannyian jobban voltak. Már majdnem három hónap telt el, a gyerekek szemlátomást egyre vidámabbak lettek, még Jamie is. A vacsoraasztalnál megint ugratták egymást, nagyokat nevettek, a szobákban bömbölt a

zene, mint régen, és bár arcuk néha még elkomorult, Liz tudta, hogy túljutottak a holtponton. Az ő éjszakái azonban továbbra is hosszúak, magányosak voltak, nappalai pedig idegeskedéssel teltek az irodában.

Húsvétkor viszont óriási meglepetést szerzett a gyerekeknek. Nem akart még egy komor ünnepet, amikor Jackre emlékezve bolyong a házban, és a legfőbb célja túlélni a napot. Elvitte hát őket sízni a Tahoe-tóhoz, és a gyerekek nagyszerűen érezték magukat.

Érezhetően megkönnyebbültek, hogy anyjuk újra gondol a szórakozásra, hogy sízik, nevetve versenyez Megannel és hempereg a hóban Jamie-vel. Csodás élménnyel lettek gazdagabbak. Pontosan erre volt szükségük.

Hazafelé menet a kocsiban Liz megkérdezte, kinek milyen tervei vannak a nyárra.

- Ugyan, anyu, hol van az még - morgolódott Annie. Megtetszett neki az egyik szomszéd fiú, hallani sem akart arról, hogy bárhova elutazzon a nyáron.

Peter nyári munkára jelentkezett, egy közeli állatkórházban fog dolgozni. Nem akart ugyan állatorvos lenni, de értelmes elfoglaltságnak tűnt. Liznek így már csak annyi dolga volt, hogy megszervezze a lányok és Jamie nyarát.

- Csak egy hétre tudok idén elszabadulni.

Most, hogy egyedül vagyok, rengeteg a dolgom. Lányok, mit szólnátok egy hónap táborozáshoz? Jamie, megpróbálkozol megint a napközis táborral?

- Vihetem otthonról az ebédet? - kérdezte Jamie a homlokát ráncolva.

A tavalyi táborban nem ízlett neki az ebéd, de a

foglalkozásokat élvezte, és a többi gyerekekkel is jól összebarátkozott. Liz úgy gondolta, idén is jót fog tenni neki. Bennlakó táborba nem mehetett a kisfiú.

- Vihetsz ebédet - mosolygott rá Liz, és a fiúcska arca felragyogott.

- Akkor megyek táborba.

Liz bólintva nyugtázta gyermeke döntését.

A lányok egész Sacramentóig vitáztak, mire megegyeztek, hogy egy hónap táborozás végeredményben nem rossz ötlet. Júliusban. Liz megígérte, hogy augusztusban egy hétre eljönnek együtt a Tahoe-tóhoz, a hónap hátralevő részét pedig eltölthetik otthon is az úszómedencénél barátaikkal.

- Megrendezzük a július negyedik pikniket?

A függetlenség napi hatalmas kerti parti, főszervezője és főszereplője hagyományosan Jack volt. Ő sütötte a húst, ő töltögette az italokat, ő kezelte a zenegépet. Liz csak rágondolt, és elöntötte a fájdalom. A kocsiban sokáig csend volt, végül Liz megrázta a fejét. Senki nem unszolta, egy szót sem szóltak a gyerekek. Ám amikor Jamie-re nézett, Liz meglátta, hogy két kövér könnycsepp gördül végig a fiúcska arcán.

- A piknik miatt vagy bánatos? - kérdezte.

Jamie a fejét rázta. valami másról volt szó.

Valami sokkal fontosabbról.

- Most jutott eszembe. Most nem mehetek a különleges olimpiára.

Jamie nagyon szerette ezt az eseményt, Jackkel hónapokig "edzettek" rá. Jamie általában az utolsók közt végzett, de valamilyen szalagot mindig nyert, és az egész család elment szurkolni neki.

- Miért ne mehetnél? - Liz nem akarta, hogy visszatérjen az általános csüggedés.

Tudta, milyen sokat jelent ez Jamie-nek, és mennyi energiát ölt bele mindig Jack. - Talán Peter tud edzeni veled.

- Az nem megy, anyu. - Peter hangja bocsánatkérően csengett. - Nyolctól nyolcig fogok dolgozni, és néha még hétvégén is. Nem lesz rá időm.

Megint nagy csend lett a kocsiban, és a könnyek egymás után gördültek végig Jamie arcán. Liz szíve majd megszakadt, ha ránézett.

- Jól van, Jamie - mondta nyugodtan. Akkor ketten maradtunk, te meg én. Együtt fogjuk megoldani a problémát. Kigondoljuk, melyik számokban indulj, edzünk szorgalmasan, hogy a nyelvünk is kilóg, és idén...

Nagyot nyelt, nehogy neki is kibuggyanjanak a könnyei - azt hiszem, ráhajtunk az aranyéremre.

Jamie szeme elkerekedett.

- Apu nélkül? - A fiúcska homloka ráncba szaladt, amint anyját fürkészte, hátha az csak tréfál. Bár biztosan nem tenne ilyet vele.

- Velem. Mit szólsz hozzá? A cél a csillagos ég.

- Nem lehet, anyu. Te nem tudod, hogyan kell csinálni!

- Majd együtt megtanuljuk. Megmutatod nekem, apu mit szokott csinálni. És valamit nyerni fogunk, megígérem.

Jamie ajka lassan mosolyra húzódott, és szó nélkül megsimogatta anyja kezét. Megoldották a problémát. És a nyár elrendeződött.

Liznek most már csak annyi volt a dolga, hogy keressen a lányoknak egy megfelelő tábor, Jamie-nek egy napközis

tábort, béreljen egy házat a Tahoe-tónál az augusztusi egy hétre, és felirassa Jamie-t a különleges olimpia nevezési listájára. Egyáltalán nem volt könnyű mindent egyedül kigondolni, a gyerekek igényeit kielégíteni, az elvárásaiknak megfelelni, megpróbálni kárpótolni őket azért, amit elveszítettek, de Liz minden tőle telhetőt megtett, és úgy tűnt, a legrosszabbat már sikerült túlélni.

A gyerekek mind jól tanultak, újra sokat mosolyogtak, nagyszerűen szórakoztak a sízéssel töltött napokban, Liznek most már nem is volt más dolga, mint úgy felnevelni a gyerekeket, hogy rendes ember válják valamennyiből, közben dupla terhet cipelni az irodában, ezenkívül megtanulni, mit kell csinálnia, hogy Jamie nyerjen valamit a különleges olimpián. Amint mindezen gondolkodott, arra a következtetésre jutott, hogy egy cirkuszi zsonglőr érezheti magát hasonlóképpen.

Már közeledtek San Franciscóhoz, amikor Megan bekapcsolta a rádiót, és miután megtalálta a megfelelő zenét, úgy felhangosította, hogy rezegtek az ablakok. Jacket ez mindig felidegesítette, biztosan ráfordult volna lányára, hogy térjen észre és halkítsa le a zenét.

Liz azonban nem szólt. Tudta, hogy ez jó jel a gyerekek részéről, és az efféle jó jelekre igen nagy szükségük volt. Az elmúlt három és fél hónapban alig volt ilyesmiben részük, de most már kezdett javulni a helyzet. Liz huncut mosollyal Meganre pillantott, és amikor tekintetük találkozott, még egy kicsit felhangosította a zenét. Megan felnevetett.

- Ez az, anyu! - kiáltotta.

Mind nevettek, kiabáltak és együtt énekeltek a rádióval. Fűlsiketítő volt a ricsaj, de pontosan erre volt szükségük.

- Szeretlek benneteket, srácok! - kiáltotta Liz, amilyen

hangosan csak bírta.

Csodával határos módon valamennyien meghallották, és megkönnyebbülten, vidáman visszaordítottak az asszonynak, aki átvezette őket a zátonyok között, vissza a biztonságos vizekre, és hogy mit tett, azzal mindannyian tökéletesen tisztában voltak.

- Mi is szeretünk, anyu!

Amikor hazaérve kiszálltak az autóból, még jó ideig csengett a fülük a hangzavartól, de mosolyogva szedték össze csomagjaikat, és egymást ugratva tódultak be a házba. Liz mögöttük lépdelt, az arca egészen kisimult.

Carole az ajtóban várta őket.

- Na, milyen volt? - kérdezte, és a sízésre meg a haza vezető hosszú útra egyaránt gondolt.

- Csodás - felelte Liz mosolyogva, és ilyen nyugalmat Carole hónapok óta nem látott tükröződni az arcán.

5. fejezet

A tanév június közepén véget ért, és két hét múlva Liz és Carole a táborba induló lányok holmiját csomagolta. Megan, Izachel és Annie már nagyon izgatott volt, barátaik közül is többen ugyanabba a táborba jelentkeztek, mint ők. Öröm volt látni, hogy milyen boldogok. A tábor Monterey közelében volt, Liz vitte le őket, és díszkíséretnek csatlakozott Jamie is.

Az autóban hamisítatlan vakációs hangulat uralkodott. A lányok csiviteltek, egymás után játszották le kedvenc CD-iket. Liz nem rajongott ezért a zenéért, de nem bánta. Az utóbbi egy-két hónapban kimondottan élvezte, ha együtt lehetett gyerekeivel. Jamiének megígérte, elkezdik az edzést, miután a lányok elmentek a táborba. Még öt hét volt hátra a különleges olimpiáig, tehát a lányok visszaérnek, mire a fiúcska szereplésére sor kerül. Mindig ott voltak mindannyian, és lelkesen szurkoltak Jamie-nek. Három éve volt ez már így, ez a hagyomány is Jack nevéhez fűződött, de valamennyien fontosnak érezték. Jamie azonban még mindig aggódott kicsit, nem bízott benne, hogy anyja jó edző lesz.

A tábor Monterey és Carmel között feküdt. Liz segített becipelni a hálósákokat, teniszütőket, a gitárt, a két nagy bőröndöt és a számtalan utazótáskát a faházba. Úgy tűnt, egy hadseregnek elegendő holmit hoztak magukkal. A lányok gyorsan elbúcsúztak anyjuktól és kistestvérüktől, aztán rohantak megkeresni a táborvezetőt és barátaikat.

- Talán egy napon te is eljöhetsz táborozni - mondta Liz Jamie-nek, miután elindultak hazafelé.

- Nem akarok - közölte a fiúcska határozottan. - Szeretek otthon lenni veled. - Anyjára nézett, az pedig

visszamosolygott rá.

Felhajtottak az autópályára, és három óra alatt visszaértek Tiburonba. Amikor hazaértek, Peter már pár perce otthon volt. Egy hete dolgozott, és élvezte a munkát. A munkaidő hosszú volt ugyan, de jól fizettek, ráadásul dolgozott ott még két középiskolás - egyikük nagyon csinos lány - és egy egyetemista a Davisi állatorvos-tudományi Egyetemről.

- Mi volt ma? - kérdezte Liz legidősebb fiától, amint a kicsivel belépett a konyhába.

- Sok munka - mosolygott rá Peter - Mit szólnál egy jó vacsorához?

Ő maga főzött, ez már hónapok óta így volt. Régebben Carole-ra bízta ezt a feladatot. Húsvét óta azonban úgy érezte, visszatalált gyermekeihez, megint megtalálta velük a hangot. Helen továbbra is rendszeresen telefonált, de már az ő végzetes előrejelzései sem hangzottak annyira vészjóslóan. Egyre inkább úgy tűnt, hogy sikerül megbirkózniuk mindazzal, amit rájuk mért a sors. Liz végezte a munkáját, bármilyen sok volt is.

Mostanra Jack minden ügyének a végére járt, és az újonnan vállaltakkal is jól haladt. A gyerekek remek formában voltak. Eljött a nyár, és a vakáció problémamentesen megkezdődött. Liznek még mindig hiányzott Jack, de most már el tudta viselni a nappalokat, és valahogy átvészelte az éjszakákat. Ez annyit jelentett, hogy nem forgolódott álmatlanul, sírva hajnalig, hanem kettő körül el tudott aludni, és a nap jelentős részét könnyek nélkül, tűrhető hangulatban töltötte. Természetesen voltak kétségbeesett pillanatok, kibírhatatlan órák, rettenetes napok, de összességében több volt már a jó, mint a rossz.

Aznap este spagettit és salátát készített hármuknak,

desszertnek pedig fagylaltkelyhet, amelyet Jamie segített feldíszíteni.

- Pont, mint egy étteremben - jelentette be büszkén a kisfiú, amikor szervírozta a finomságot.

- Elkezdtetek már edzeni anyuval? - érdeklődött Peter, amint nekiesett a fagyinak.

- Holnap kezdünk - felelte Liz.

- Milyen számokban indulsz idén?

Peter már nemcsak mint idősebb testvér beszélt Jamie-vel, hanem mintha az apja lett volna. Igazán megkomolyodott, az évet jó jegyekkel zárta, dacára mindannak, ami történt. És ősszel végzős lesz. Liz úgy tervezte, szeptemberben végiglátogatják az egyetemeket. Főként a nyugati parton. Peter nem akart már távol kerülni az otthonától, holott apja halála előtt a Yale-t, a Harvardot és Princetont emlegette, most viszont a UCLAt, a Berkeleyt és a Stanfordot.

- Indulok távolugrásban, százméteres síkfutásban és ... és zsákban futásban - sorolta büszkén Jamie. - Tojásdobást is akartam csinálni, de anyu azt mondja, ahhoz már túl nagy vagyok.

- Jó tervnek tűnik. Fogadok, hogy megint nyersz szalagot - mosolygott öccsére Peter Lizi szívet melengető kellemes érzés fogta el, ahogy fiait figyelte. Mindketten jó gyerekek voltak, örült, hogy itthon vannak vele. Élvezte társaságukat, és most, hogy a lányok távol voltak, jobban oda tudott figyelni rájuk.

- Anyu szerint idén első díjat nyerek mondta Jamie, de hangján hallatszott, hogy nincs meggyőződve anyja igazáról, mint ahogy edzői képességeiről sem. Hozzá volt szokva, hogy apjával edz.

- Fogadni merek, hogy így is lesz - vágta rá Peter, és vett még fagyaltot.

- Én nem bánom, ha utolsó vagyok mondta Jamie - csak nyerjek szalagot.

- Igazán köszönöm, hogy ennyire bízol bennem mint edzőben - mosolygott Liz kisebbik fiára, azután kezdte összeszedni az edényeket, és szólt Jamie-nek, hogy készülődjön lefekvéshez, mert másnap kezdődik a napközis tábor.

És amikor reggel elvitte a kisfiút, odahajolt hozzá és megcsókolta.

- Szeretlek, szívem. Érezd jól magad! Hatra otthon leszek, és megkezdjük az edzést a különleges olimpiára.

Jamie bólintott, puszit dobott anyjának, és kiugrott a kocsiból.

Liz az iroda felé vette útját. Meleg, napsütéses reggel volt Marin megyében, bár a híd ködbe burkolózott, amiből Liz tudta, hogy San Franciscóban hűvös lehet. Szép nyári nap volt, Liznek eszébe jutott Jack, és hirtelen mintha tört döftek volna a szívébe.

Elég gyakran előfordult ilyesmi, valahányszor eszébe jutott Jack, vagy látott valamit, amit mindketten szerettek vagy együtt szoktak csinálni. Mire az irodához ért, már jobban érezte magát. Ám bármit csinált, bármennyi munkát és más elfoglaltságot gyűjtött maga köré, Jack mindig hiányzott neki.

- Keresett valaki? - érdeklődött az irodába lépve, és Jean hét cédulát nyújtott felé.

Két új ügyfél hagyott üzenetet, ezenkívül két kolléga, akiknek Liz ügyeket adott át, két ember, akit nem ismert; az utolsó cédulán pedig az anyja neve és telefonszáma állt. Liz

először a munkával kapcsolatos telefonokat intézte el, azután felhívta Helent.

- A lányok rendben eljutottak a táborba?

- Persze. Tegnap vittem le őket. Jamie-nek ma kezdődött a napközis tábor, Peter már egy hete dolgozik.

- És mi van veled, Liz? Mihez akarsz kezdeni az életeddel?

- Ez az életem, anya. Gondoskodom a gyerekeimről és dolgozom. - Mit akar az anyja, mi mást csináljon még?!

- Az nem elég egy korodbeli nőnek. Negyvenegy éves vagy, még fiatal, de nem annyira, hogy vesztegethesd az időt. Randevúznod kellene.

Ó, az ég szerelmére, gondolta Liz. Más sem hiányzik! Még mindig viselte a jeggyűrűjét, és amikor barátai hozakodtak elő hasonló javaslatokkal, letorkolta őket. A legkevésbé sem érdekelték a férfiak. Szíve mélyén továbbra is Jack felesége volt, és úgy érezte, mindig az is marad.

- Csak hat hónapja, anya! És különben is rengeteg dolgom van.

- Van, aki hat hónap alatt már újra férjhez is megy. Hat hónap hosszú idő. .

- Tizenkilenc év még hosszabb. Mi a helyzet veled? Te randevúzol?

- Én már túl öreg vagyok ahhoz - csattant fel Helen, jóllehet mindketten tudták, hogy ez nem igaz. - Tudod, mire gondolok.

Na persze. Add el a házat! Zárd be az irodát! Keress férjet! Helennek sok jó tanácsa volt raktáron, vagy legalábbis ő jónak gondolta őket. És Liz minden ismerőse folyton tanácsokat adott, amelyekre neki semmi szüksége nem volt.

- Mikor mész szabadságra, Liz?
- Augusztusban. Elviszem a gyerekeket a Tahoe-tóhoz.
- Jó. Rád fér.
- Köszönöm. Most már le kell tennem. Sok dolgom van ma.
- Liz szeretett volna véget vetni a beszélgetésnek, mielőtt az anyja még valamit kitalál. Mindig voltak ötletei.
- Jack holmiját elraktad már?
- Úristen! A helyzet reménytelen!
- Még nem. Nincs szükségem helyre.
- Gyógyulásra van szükséged, Liz, és ezt te is nagyon jól tudod.
- Akkor hogy lehet, hogy apa kabátjai még mindig a földszinti szekrényben vannak?
- Az más. Nem tudom máshol tárolni őket.
- Tárolni? Miért kell tárolni? Ugyan kinek?
- Mindketten tudták, hogy a szituáció azonos.
- Nem készültem még fel rá, hogy elrakjam Jack holmiját, anya. - És talán soha nem is fogok, gondolta. Nem akarta, hogy Jack eltűnjön az életéből, a fejéből, a szívéből, a szekrényéből. Nem készült még fel rá, hogy búcsút vegyen tőle.
- Nem leszel jobban, amíg ezt meg nem teszed.
- Jobban vagyok, anya. Sokkal jobban.
- Most már le kell tennem.
- Nem akarod hallani, de tudod, hogy igazam van.
- Miért lenne igaza? Miért kellene neki elraknia a férje holmiját? Megint mintha tört döftek volna a szívébe, akárcsak korábban. Nem mondhatni, hogy jót tesz neki, ha az

anyjával beszélget.

- Hétfvégén felhívlak - ígérte.

- Ne dolgozz olyan sokat, Liz! Még mindig az a véleményem, hogy be kellene zárnod az irodát.

- Kénytelen is leszek megtenni, ha nem hagysz dolgozni.

- Jól van, jól van. Vasárnap beszélünk.

Miután letette a kagylót, Liz csak ült, bámult ki az ablakon. Jackre gondolt és arra, amit az anyja mondott. Nagyon fájt volna megválni Jack holmijától. Jó érzés volt látni, hogy ruhái még mindig ott lógnak a gardrójában. Időnként megmogsimogatott egy zakót, beszívta az egyre halványuló ismerős illatot. Nemrég már eljutott odáig, hogy eltette Jack borotváját, toalettszereit, és eldobta a fogkefét. Ennél többre azonban képtelen volt rávenni magát. Minden más továbbra is ott maradt, és neki ez így volt jó. Egy napon, amikor majd nem lesz már így jó, akkor nyilván tesz valamit. De remélhetőleg ez nem egyhamar fog bekövetkezni.

- Jól vagy? - Jean lépett a szobába, és meglátta, hogy Liz komoran bámul ki az ablakon.

- Az anyám - sóhajtott Liz, és szomorúan titkárnökjére mosolygott. - Mindig ad néhány jó tanácsot.

- Az anyák már csak ilyenek. Délután tárgyalásod van, feltételezem, nem ment ki a fejedből.

- Nem, nem. De azt nem mondhatnám, hogy alig várom.

Liz az irodát Jack szellemében működtette tovább. Azokat az ügyeket vállalta, amelyek Jacknek tetszettek volna, amelyekért szívesen harcolt volna. Tiszteletben tartotta a Jack lefektette irányelveket, de voltak pillanatok, amikor feltette magának a kérdést: Tulajdonképpen mit csinál és miért?! Annyi mindent nem szeretett a családjogban, és

annyi vérre menő csata tűnt alapvetően lényegtelennek és értelmetlennek számára. Nyomasztotta, hogy állandóan olyan emberekkel van dolga, akik gyűlölik egymást, akik csak gondot és fájdalmat akartak okozni egymásnak. Jean tudta, hogy Liz már korántsem lelkesedik úgy a munkájáért, mint amikor Jack még élt.

Remek csapatot alkottak ketten, de amióta egyedül maradt, Lizből hiányzott a tűz. Egyszerűen untatták a válóperek.

Ezt azonban el sem hitte volna róla senki, aki látta délután bevonulni a tárgyalóterembe. Szokás szerint tökéletesen felkészült, okosan, szenvedélyesen küzdött ügyfeléért, és könnyedén nyert. A bíró köszönetet mondott neki, amiért ilyen gyorsan lerendezte ezt az apróságot, amit az ellenfél ügyvédje próbált komolytalan módon a valóságnál lényegesebbnek feltüntetni.

Öt óra volt, amikor visszaért az irodába. Elintézett néhány telefont, azután összeszedte a holmiját. Hatra haza akart érru Jamie miatt.

- Már méz? - kérdezte Jean, amikor behozott egy jókora iratköteget, amelyet épp most kézbesítettek egy másik ügyvédi irodából.

- Jamie idén is részt akar venni a különleges olimpián. Haza kell érnem időben, mert ma kezdünk edzeni.

- Ez nagyszerű, Liz - mosolygott rá Jean.

Főnökasszonya továbbvitt minden egyes hagyományt, amely Jack nevéhez fűződött, nem hagyta, hogy a férfi emléke bárki szívében elhalványodjék. Nyilvánvaló volt, hogy semmiféle változást nem akar. A legapróbb részletekig mindent ugyanúgy csinált, mint amikor férje még élt. Nem használta Jack irodáját, még az asztalához sem ült oda, pedig azt a helyiséget mindig jobban szerette.

Most csukva tartotta az ajtaját, és nagyon ritkán ment csak be. Jean ezt először kísértetiesnek érezte, de mostanra már megszokta.

Csak akkor mentek be Jack szobájába, ha valamilyen papír kellett onnan, de a folyamatban levő ügyek aktái már Liz irodájában voltak.

- Viszlát holnap - intett Liz, és sietve távozott.

Amikor hazaért, Jamie már várta. Liz beszaladt a házba, farmert, pólót és edzőcipőt húzott. Pár perc múlva már az udvaron voltak és elmélyülten tárgyaltak arról, miből is áll a távolugrás. Jamie első kísérlete bizony elég gyatrára sikeredett, és ezzel ő maga is tisztában volt.

- Nem tudom megcsinálni - tört le. Úgy festett, mint akit máris legyőztek. Szemlátomást eldöntötte, hogy feladja, de Liz nem engedte.

- De igen, meg tudod csinálni. Figyelj rám! - Megmutatta, hogyan kell nekifutni, elrugaszkodni. Igyekezett lassan csinálni, hogy Jamie mindent jól lásson.

A fiúcska jobban megértette, megjegyezte amit látott, mint amit hallott, így a második próbálkozása már jobban sikerült.

- Na, látod! Próbáld meg még egyszer nógatta Liz.

Kis idő múlva Carole kijött hozzájuk, hozott egy pohár sportitalt és egy tányér friss csokis süteményt.

- Hogy megy az edzés? - kérdezte vígan.

Jamie gyászos arccal a fejét csóválta.

- Nem jól. Nem fogok szalagot nyerni.

- Dehogynem - vágta rá határozottan Liz.

Nagyon akarta, hogy Jamie nyerjen, mert tudta, milyen sokat jelent ez neki.

Miután a fiúcska megevett két sütit és elkortyolgatta az ital felét, Liz javasolta, hogy folytassák a munkát. Emlékeztette letört fiát a különleges olimpia esküjének szövegére:

"Győzni fogok, de ha győzni nem is tudok, bátran teszek rá kísérletet."

A távolugrás egyre jobban ment, így hamarosan áttértek a százméteres sprintre. A futás mindig jobban feküdt Jamie-nek, mint az ugrás. Gyorsabb volt, mint azok a gyerekek, akikkel együtt futott, és jobban tudott összpontosítani arra, amit csinál. Problémája ellenére meglepően jó volt a koncentrációs képessége, és mire az idei tanév befejeződött, végre megtanult olvasni, amire nagyon büszke volt. Kiolvastott mindent, ami a keze ügyébe került, a müzlisdoboztól kezdve a mustárosüveg címkéjén és a tejesdobozon át az ablaktörlő alá dugott szórólapokig. Egyszerűen imádta, hogy tízévesen végre tud olvasni.

Hét órakor Liz javasolta, hogy fejezzék be mára az edzést, de Jamie még folytatni akarta. Végül fél nyolckor sikerült meggyőzni, hogy most már elég lesz.

- Több mint egy hónapunk van az edzésre, kisfiam. Nem kell mindent egyetlen alkalommal megcsinálni.

- Apu mindig azt mondta, addig kell csinálni, amíg már fel sem tudok állni. Most még fel tudok állni - közölte Jamie.

- Szerintem jobb lesz akkor abbahagyni, amikor még állsz. Holnap folytatjuk.

- Rendben - egyezett bele a fiú. Keményen dolgozott, nagyon elfáradt.

Amikor a konyhába léptek, Carole vacsorával várta őket. Sült csirkét készített répával és krumplicipürével, desszertnek pedig almás pitét. Valamennyi tálon Jamie kedvencei

gőzölögtek, úgyhogy jól belakott, miközben csillogó szemmel a különleges olimpiáról beszélgetett az őt mosolyogva figyelő nőkkel.

Vacsora után megfürdött, és rögtön ágyba bújt, mert reggel korán kellett kelnie a napközis tábor miatt. Liz betakargatta, adott neki jó éjt-puszt, azután aktatáskájával átment a szobájába. Dolgozni akart még, de előbb bement a gardróbba. A helyiség egyik oldala az övé volt, a másikon Jack ruhái lógtak. És miközben arra gondolt, amit anyja mondott neki délelőtt, Liz azon kapta magát, hogy megint férje holmiját nézegeti, és megint érzi magában azt a hatalmas ürességet, ami egy ideje már nem kínozza. Úgy érezte, mindenki el akarja venni tőle azt, ami a férjéből megmaradt, de ő nem akart odaadni semmit, nem akarta elfelejteni Jacket.

Végighúzta kezét a katonás rendben lógó zakók ujján, az egyikbe beletemette az arcát, beszívta az illatát. Eltűnődött, vajon meddig lesz még érezhető a ruhadarabokon Jack jellegzetes illata, elviselhetetlennek érezte a gondolatot, hogy egyszer majd ez is elmúlik.

Szemét előntötték a könnyek. Nem hallotta, hogy Peter bejött, összerezett, amikor egy kéz nehezedett a vállára.

- Nem kéne ezt csinálnod, anyu - mondta halkán a nagyfiú, amikor anyja feléje fordult.

- Miért? - kérdezte Liz sírva.

Peter odalépett hozzá, átölelte. Most már nemcsak a fia volt, hanem a barátja is. Tizenhét évesen hirtelen férfivá érett, amikor elveszítette az apját.

- Még mindig annyira hiányzik - suttogta Liz, és Peter bólintott.

- Tudom. De ha ezt csinálod, attól semmi nem változik

meg. Ez nem segít. Ettől csak még rosszabb lesz. Régebben én is bejöttem és ugyanezt csináltam, de utána mindig olyan szomorú lettem, hogy inkább abbahagytam. Talán össze kéne pakolnod apu holmiját. Segítek, ha akarod - ajánlotta Peter.

- A nagy szerint is ezt kéne tennem... de nem akarom - mondta szomorúan Liz.

- Akkor ne tedd meg addig, amíg nem érzed úgy, hogy felkészültél rá.

- És ha ez az idő soha nem jön el?

- Eljön. Tudni fogod, mikor Liz néhány pillanat múlva kibontakozott fia öleléséből, nagyot sóhajtott, azután elmosolyodott. Az elviselhetetlen gyötrelmes pillanata elmúlt, Liz jobban érezte magát, ahogy fiára nézett. Nagyszerű gyerek volt, kívánni sem lehetett volna jobbat, és Liz kimondhatatlanul szerette őt, csakúgy, mint másik négy csemetéjét.

- Szeretlek, anyu.

- Én is szeretlek téged, kisfiam. Köszönöm, hogy segítesz nekem és a testvéreidnek.

Peter csak bólintott, azután visszamentek a hálószobába. Liz az aktatáskára pillantott.

Most semmi kedve nem volt dolgozni. Amikor Jack ruhájába kapaszkodva, az illatát beszívva próbálta megidézni őt magában, az első néhány pillanat csodás volt, szinte bódító, utána azonban mindig sokkal rosszabbul érezte magát, férje csak még jobban hiányzott neki. Ez volt az az érzés, amit Peter is felfedezett, amiért nem ment többé be apja ruháihoz.

- Miért nem pihensz ma este? Beülhetnél egy kád forró vízbe, vagy elmehetnél moziba - vetette fel Peter -

Dolgoznom kell.

- Állandóan csak dolgozol. A munka várhat. Ha apa itt lenne, biztosan elvinne szórakozni. Még ő sem dolgozott minden este, mint mostanában te.

- Nem, de sokat dolgozott itthon. Lényegesen többet, mint akkoriban én.

- Anyu, te nem lehetsz te és ő egyszerre. Te csak te lehetsz. Mindkét szerepet nem vállalhatod magadra, az túl sok.

- Mikor lettél te ilyen bölcs? - kérdezte mosolyogva Liz, de a választ mindketten pontosan tudták.

Peter úgy hat hónappal ezelőtt, karácsony napján nőtt fel. Nagyon gyorsan kellett felnőnie, hogy segítsen anyjának és testvéreinek. Nem volt más választása. A lányok is sokkal érettebbek lettek az elmúlt hat hónap során, még a serdülőkor zilált pillanatai közt vergődő Megan is mindig felajánlotta, hogy segít, amiben csak kell. Liz tudta, hogy nagyon fognak hiányozni neki, amíg a táborban lesznek, de megérdemelték, hogy kicsit kiszabaduljanak, és felhőtlenül kimulassák magukat. Mindannyian megérdemelték.

Peter átment a szobájába, Liz pedig leült az ágyra, és szétteregette papírjait. Peter már rég lefeküdt, amikor ő még javában dolgozott. Mostanában mindig későig dolgozott.

Utált lefeküdni, utált arra várni, hogy mikor jön végre álom a szemére. Az emlékképek ilyenkor csak úgy tódultak az agyába, képtelen volt elhessegetni őket. Az éjszakákat sokkal nehezebben viselte, mint a nappalokat, és ez így volt kezdettől fogva.

Két óraker végül elaludt, hétkor pedig már a reggelit készítette. Kitétte Jamie-t a tábornál, bement dolgozni, tanulmányozta az ügyeket, leveleket diktált, telefonhívásokat

bonyolított, időpontokat egyeztetett, és hat órákor már az udvaron állt stopperórával a kezében. A maga nemében egész kellemes mókuskerék volt. Gyerekek, munka, gyerekek, munka. Pillanatnyilag ez volt mindene, és többre nem is vágyott.

Mire a lányok hazajöttek a táborból, Jamie eredményei sokat javultak. Még a zsákban futást is gyakorolták egy, az élelmiszerboltban beszerzett jutazsákkal. És ahogy nőtt Jamie sebessége, úgy nőtt az önbizalma is. És ami hiányzott belőle a mozgáskoordináció területén, azt pótolta elszántsága.

Ám amikor a lányok hazajöttek, Jamie még az olimpiáról is majdnem megfélekedett, annyira izgatott volt, hogy végre láthatja nővéreit. És a lányok valósággal egymás kezéből kapkodták ki kisöccsüket. Jamie különleges volt mindannyiuk számára.

A különleges olimpiára a lányok hazatérését követő hétvégén került sor Addig Liz minden este edzett Jamie-vel, és a nagy nap előtti délelőttön is. Nővérei is nézték az edzést, tapsoltak, harsányan biztatták öccsüket. Jamie soha nem volt még ilyen jó formában. Az utolsó estén alig tudott elaludni, annyira izgult. Ezt az éjszakát megint anyja mellett, a nagy ágyban töltötte. Liz nem panaszkodott, nem küldte vissza a saját szobájába, még örült is, hogy nem kell egyedül lennie.

Az olimpia reggelén napsütéses, kellemes meleg volt. Liz és Jamie előbb indult a helyszínre, mint a többiek. Úgy beszéltek meg, hogy Peter egy óra múlva utánuk jön a lányokkal és Carole-lal. Liz a nyakába akasztotta Nikon fényképezőgépét, és magával vitte Jack videokameráját. A vásártér kapujánál bejelentkeztek, és a szervezők odaadták Jamie rajtszámát. Mindenütt hozzá hasonló gyerekek

nyüzsögtek, zömük sokkal komolyabb problémával küzdött, sokan kerekesszékekben ültek. Ismerős látvány volt ez Liz számára, mindig meghatottan figyelte, milyen izgatottak és vidámak. Jamie alig várta, hogy bejelentsék valamelyik számot, amelyben ő is indul. Ám amikor bejelentették, hogy a százméteres síkfutás következik, hirtelen rémült arccal anyjához fordult.

- Nem megy - mondta elcsukló hangon. Nem tudom megcsinálni, anyu.

- Dehogynem. - Liz megfogta fia kezét. Hogyne tudnád megcsinálni! Nem számít, győzől-e, csak a jó multság kedvéért vagyunk itt, kisfiam. Nem kell mást tenned, csak érezd jól magad. Ennyi az egész. Lazíts és élvezd a játékot!

- De nem tudom megcsinálni apu nélkül!

Liz erre nem volt felkészülve, a szeme könnybe lábadt.

- Apu azt akarná, hogy érezd jól magad.

Ez sokat jelent neked, és sokat jelentett neki is. Meglátod, jó érzés lesz, ha nyersz egy szalagot. - Reszketett a hangja, nagyot nyelve igyekezett visszatartani könnyeit.

- Apu nélkül nem akarom - zokogott fel Jamie, és arcát anyja derekába fúrta.

Liz egy pillanatig nem tudta, mit csináljon, bátorítsa, vagy hagyja, hogy mellette maradjon. Ám ez is csak olyasmi volt, mint minden más, amivel mostanában szembesülniük kellett: az első pillanatban elviselhetetlen kín, de amint a fájdalmat átvészelték, valamiféle diadalmas érzés maradt bennük, hogy ezt is sikerült túlélni.

- Mi lenne, ha egy számmal megpróbálkoznál - érvelt Liz, miközben fia fejét simogatta és ha azután is úgy érezed, hogy elment a kedved az egészségtől, akkor csak nézzük a többieket,

vagy akár haza is mehetünk. Csak ezt az egyet csináld végig!

A fiúcska sokáig tétovázott, de amikor szólították az indulókat, anyjára nézett és bólintott. Liz elkísérte a startvonalhoz. Jamie ránézett, hosszan fürkészte az arcát, azután beállt a többiek közé. Liz csókot dobott neki, mielőtt visszament a pálya mellé. Jack ilyet soha nem tett volna, ő úgy bánt és úgy beszélt Jamie-vel, mint férfi a férfival. És mindig azt mondta, hogy Liz kisbabaként kezeli a fiút. De hát Jamie valóban Liz kicsikéje volt, és akármennyi idős lesz, ez mindig így is marad.

Liz könnyes szemmel figyelte, hogyan fut fia, és kiabálva biztatta. Nagyon akarta, hogy Jamie győzzön, önmagáért, jackért és azért is, hogy bizonyítsa, még mindig minden rendben van, és - mivel muszáj - lehet élni Jack nélkül is. Jamie-nek most erre a győzelemre sokkal nagyobb szüksége volt, mint a többieknek.

Liz lélegzet-visszafojtva nézte a célhoz közeledő futókat. Úgy tűnt, Jamie harmadik vagy negyedik lesz, ám az utolsó pillanatban, fantasztikus hajrával az élre tört. Nem nézegetett oldalra, mint társai közül többen, hanem minden erejét összeszedve futott, és azután döbbenetesen fedezte fel, hogy első lett.

Mellkasával átszakította a célszalagot, azután zihálva állt, és repdeső tekintete az anyját kereste. Liz odarohant hozzá, és átölelték egymást.

- Győztem! Győztem! Első lettem!... Győztem, anyu! Apuval sosem győztem!

Jack annyira örült volna a győzelemnek, olyan büszke lett volna a fiára, Liz szinte látta, amint rájuk mosolyog. Magához szorította Jamie-t, és köszönetet mondott Istennek és Jacknek, amiért ezt lehetővé tették. Megcsókolta Jamie feje

búbját, és megmondta neki, mennyire büszke rá. Amikor a kisfiú felmosolygott rá, meglepetten látta, hogy anyja sír.

- Hát nem vagy boldog, anyu? - kérdezte szemlátomást összezavarodva.

- Dehogynem - nevetett a könnyein át Liz. - Fantasztikus voltál.

Integettek a nézők közt örvendező Peternek és a lányoknak, akik felállva éljeneztek, amikor bejelentették a győztes nevét és Jamie megkapta az aranyérmet.

Ezek után a fiú távolugrásban második lett, zsákban futásban pedig holtversenyben első. Két aranyérmet nyert és egy ezüstöt, és soha még ilyen boldog nem volt életében.

Amikor késő délután beült az autóba, nyakában a három éremmel, az arca ragyogott. Liz elvitte a családot a sausalitói Buckeye-ba, és az ünnepi vacsora méltó befejezése volt a csodálatos, izgalommal, diadallal és gyengéd pillanatokkal teli napnak, amelyet soha nem fognak elfelejteni.

- Apuval sosem sikerült győzni - mondta megint Jamie a vacsoraasztalnál. - Igazán jó edző vagy, anyu. Nem gondoltam, hogy meg tudod csinálni.

- Én sem - mosolygott büszkén Megan az anyjukra.

Rachel és Annie azzal ugratta Jamie-t, hogy milyen menő atléta lett, lassan autogramot fog osztogatni.

- Szép munka volt, anyu - dicsérte anyját Annie.

- A munka nehezét Jamie végezte, én csak ácsorogtam az udvaron. Az igazán könnyű volt.

Öt héten át minden nap edzettek, és meg volt az eredménye. Jamie soha nem volt még ilyen boldog és büszke. Az étteremben a szomszédos asztaloknál ülőknek mind végigmutogatta érmeit. És amikor este Liz betakargatta,

Jamie átkarolta a nyakát és magához húzta.

- Szeretlek, anyu. Hiányzik apu, de téged nagyon szeretlek.

- Nagyszerű fiú vagy, és én is nagyon szeretlek téged. Nekem is hiányzik apu, de azt hiszem, ma figyelt bennünket és nagyon büszke volt rád.

- Én is így gondolom - mondta Jamie, azután hatalmasat ásított.

Miután befordult, Liz néhány percig simogatta a hátát, és a kisfiú hamarosan mélyen aludt. Liz lábujjhegyen kiosont a szobából, és mosolyogva átballagott a hálóba. Peter elvitte moziba Megant, Rachel és Annie tévét nézett. Liz belépett szobájába, és nekidőlt az ajtófélfának. Férjére gondolt.

- Hát megcsináltuk - suttogta a sötétben.

És amint körülnézett, szinte érezte férje jelenlétét. Azt az erőt, azt a szeretetet nem lehetett elfelejteni. - Köszönöm - mondta még halkán, azután felkapcsolta a villanyt. De már nem számított arra, hogy újra látja Jacket, vagy hogy visszatér hozzá. Amit azonban a férfi örökül hagyott, az mindennél értékesebb volt számára.

6. fejezet

A különleges olimpia után három nappal a család útra kelt a Tahoe-tó felé. Mindannyian nagyszerű hangulatban voltak. Jack egy régi barátja kölcsönadta nekik homewoodi házát. A felesége nem szerette a tavat, a gyerekeik már felnőttek és kirepültek, szinte soha nem használták a nyaralót. Liz és a gyerekek számára pedig tökéletes volt. Egyik oldalán széles tornác futott végig, és a legtöbb hálószoba ablaka a tóra nyílt. A ház körül elterülő kéthektáros földdarabon óriási, gyönyörű fák álltak.

Peter és a lányok segítettek Liznek becipelni a rengeteg csomagot, Jamie pedig az ennivalót hordta be a konyhába.

- Menjünk úszni! -javasolta Peter, amint a pakolással végeztek.

Alig fél óra múlva már a közeli stégről ugráltak a hús vízbe, Liz pedig megszervezte, hogy másnap délelőtt vízisízhessenek.

Este a kertben vacsoráztak, Peter segített anyjának a rostonsült elkészítésében. Apja sokszor mutatta neki, mit és hogyan kell csinálni. Sokáig üdögéltek a sütő körül, beszélgettek, édességet rágcsáltak. Egyszer csak Annie elmondott egy mulatságos történetet az apjukról. Liz mosolyogva hallgatta, és eszébe jutott egy másik eset. Elmondta, valamenynyien jól nevettek, és aztán Rachel felidézte azt a nyaralást, amikor apa véletlenül bezárta magát a faházba, amelyet kibéreltek, és az ablakon kellett kimászni. És egy idő után már versengés alakult ki köztük, ki emlékszik a legbolondosabb történetre. Ily módon újra köztük volt Jack, és mivel az elmúlt hónapok enyhítették

számukra a fájdalmat, már képesek voltak nevetni is, ha rá gondoltak.

És amikor végül felmentek lefeküdni, Liz jobban érezte magát, mint az elmúlt hónapokban bármikor Természetesen Jack még mindig hiányzott neki, de már nem volt anynyira szomorú, és annak, hogy a gyerekekkel együtt itt lehetett, nagyon örült. Erre a vakációra valamennyiüknek nagy szükségük volt, szerencsére Petert is elengedték egy hétre az állatkórházból. Főnökei azt mondták, megérdemli, mert nagyon jó munkát végzett.

Másnap délelőtt mindannyian vízisíztek, délután pedig Peter elvitte a ház mögötti patakhoz horgászni Rachelt és Jamie-t. A kicsik nagyon boldogok voltak, mert sikerült halat fogniuk. Másnap csónakkal kimentek a tóra, mindkét fiú fogott halat, de a legnagyobbat Megan emelte ki. A stég közelében fogtak még rákokat is, Liz fejedelmi vacsorát készített a zsákmányból, éjszaka pedig a tornácon aludtak hálósákban, és bámulták a csillagokat. Gondtalan, boldog időszak volt ez valamennyiük számára.

És amikor a hét végén hozzáfogtak a csomagoláshoz, a gyerekek mind nagyon szomorúak voltak, hogy már menniük kell, és megígértették anyjukkal, hogy jövőre újra eljönnek. Liz úgy gondolta, talán szeptember első hétvégéjére, amelybe a munka ünnepe is beleesik, megint el tudja kérni a házat. Így legalább megússza az összejövetelt, amit az ünnepnapon szoktak rendezni. A nyárbúcsúztató éppúgy hagyománynak számított a családban, mint a július 4-i piknik, amit ez évben nem tartottak meg. És a munka ünnepét is jobb lesz a Tahoe-tónál tölteni, mint otthon az emlékek között.

Kipihenten, mosolygósan indultak neki a hazavezető hosszú útnak. Auburnben megálltak az Ikedában hamburgert

enni.

- Semmi kedvem visszamenni dolgozni vallotta be Liz nagyfiának, miközben az isteni turmixot iszogatták. - Ez a hét csodás volt, legszívesebben lustálkodnék egészen a nyár végéig.

- Miért nem veszel ki még egy kis szabadságot? - kérdezte Peter Liz a fejét rázta. El tudta képzelni, mi vár rá az irodában, ráadásul az előjegyzési naptára már akkor tele volt, amikor eljöttek. Több tárgyalás is várt még rá a hónapban, azokra pedig jól fel kellett készülnie.

- Rengeteg munkám van.

- Túl sokat dolgozol, anyu. - Peter is pontosan tudta, hogy Liz még mindig két ember helyett dolgozik, hisz Jack munkáját is ő végzi. - Miért nem veszel magad mellé egy jogászt, aki segítene?

- Már gondoltam rá, de valahogy úgy érzem, apád nem akarná.

- Apa azt nem akarná, hogy agyondolgozd magad -jelentette ki határozottan Peter Jack időnként munkamániásnak tűnt ugyan, ám alapvetően tudta, hol a határ, és egyszerűen imádta az ünnepeket. Amikor szabadságra mentek, kihasználta minden percet, amit családja körében tölthetett. Ezt a Tahoe-tónál töltött hetet nagyon élvezte volna.

- Majd meglátjuk. Talán pár hónap múlva keresek egy munkatársat. De addig jól megvagyok egyedül. - Feltéve persze, hogy nem hagyja abba a munkát annyi időre sem, amíg elolvasna egy könyvet, leülne dumálgatni egy baráttal, vagy elmenne a fodrászhoz. Ha minden percben, amit nem a gyerekekkel tölt, gürcöl a taposómalomban, akkor valóban bírja egyedül is, csak éppen ezt nem nagyon lehet életnek nevezni, és ezzel Liz tisztában is volt. És szemlátomást a

gyerekek is.

- Meddig akarod még halogatni, anyu? csóválta a fejét Peter, aztán elment megkeresni testvéreit. Persze a cukorkáspultnál válogattak, jókora zacskókkal szálltak vissza a kocsiba. Többek között ezért is volt az Ikeda az egyik kedvenc helyük.

Amikor hazaértek, Carole vacsorával várta őket, és Liz arra gondolt, a vakáció utolsó néhány hetében neki is bőven lesz majd dolga.

Peter még dolgozik egy hétig, de a többiek egész nap otthon lebzselnek majd a medence körül, és meghívják a barátaikat is. Carole legalább hat-nyolc gyereknek fog ebédet főzni minden nap, vacsorát pedig időnként akár kétszer annyinak is. Ám Liz szerette tudni, hol vannak a gyerekei, és mindig szívesen látta a barátokat.

Miközben valósággal falták a mennyei vacsorát, a gyerekek egymás szavába vágva mesélték Carole-nak a tónál történeteket, és amikor végül aludni mentek, mind úgy érezték, jó újra otthon lenni.

Liz még másnap reggel is egészen kipihenten, mosolygósan indult munkába. A kellemes érzés azonban nem tartott tovább tíz percnél. Az asztalát szinte elborították a halomban álló iratkötegek, és ennyi telefonüzenet még soha életében nem várt rá. Túlságosan jól végezte a dolgát, egyre özönlöttek hozzá az új ügyfelek. Amint lerogyott székére, eszébe ötlött, amit Peter mondott neki előző nap a turmix mellett, és nagyot sóhajtott.

Egész nap megállás nélkül dolgozott, és délután, amikor már ki tudja, hányadik levelet diktálta, Jeannek is megemlítette Peter javaslatát.

- És van már konkrét elképzelésed? - érdeklődött a

titkárnő, aki tökéletesen egyetértett a fiúval.

- Még abban sem vagyok biztos, hogy tényleg ide akarok-e venni valakit - felelte Liz.

- Peternek igaza van, hidd el. Ennyi munkát nem lehet egyedül elvégezni. Már Jack halála előtt is annyi ügyetek volt, hogy ketten alig birkóztatok meg vele. És nem tudom észrevetted-e, de most pontosan kétszer annyi eseten dolgozol, mint amikor még ketten voltatok.

- Hogy történhetett ez? - nézett Liz Jeanre, miután pár pillanatnyi tünődést követően be kellett látnia, hogy titkárnőjének igaza van.

- Úgy, hogy nagyon jó ügyvéd vagy - mosolygott Jean.

- Jack is az volt - kelt rögtön Liz a férje védelmére. - Mindig úgy gondoltam, hogy kettőnk közül ő volt a jobb.

- Ezzel én sosem értettem egyet - jelentette ki őszintén Jean. - Az azonban tény, hogy ő sok ügyfelet elküldött. Ha egy ügy valamiért nem tetszett neki, rögtön továbbpasszolta egy másik irodának. Neked nincs szíved nemet mondani senkinek.

- Talán változtatnom kellene ezen - tanakodott Liz.

- Nem hiszem, hogy képes lennél rá. Jean jól ismerte főnökasszonyát. Liz túlságosan lelkiismeretes volt.

- Voltaképpen én sem - ismerte be nevetve Liz, aztán folytatták a munkát.

Már majdnem nyolc óra volt, mire hazaért, pedig a felével sem végzett annak, ami a szabadsága alatt felhalmozódott. A gyerekek a medence körül ültek, Carole épp pizzát porciózott.

- Sziasztok, srácok - mosolygott Liz a népes társaságra, és nagy örömmel fedezte fel, hogy Peter is ott van köztük. Attól azonban már egyáltalán nem volt elragadtatva, amikor látta,

hogy nagyfia két barátja hogyan veti bele magát a vízbe, és milyen vadul kezd játszani a kisebbekkel. Szólt is Peternek, figyelmeztesse barátait, hogy mérsékeljék magukat.

- Valaki még megsérül itt nekem - mondta Carole-nak, aki tökéletesen egyetértett vele, és elmesélte, hogy a délután jelentős részében ugyanezt magyarázta Megan barátainak.

Liz különösen Jamie miatt aggódott, mert a kicsi nem volt valami jó úszó.

Miután a barátok mind távoztak, komolyan beszélt gyerekeivel.

- Nagyon nem szeretném, ha baleset történne itt... és arra sincs szükségem, hogy bepereljenek!

- Túl sokat aggódsz, anyu - legyintett Annie, mire Liz közölte, hogy lesznek szívesek komolyan venni mindazt, amit mondott.

Reggel, mielőtt az irodába indult, megint szólt a gyerekeknek, hogy ne feledjék az előző nap megbeszélteket, és este valóban nyugodtabbak voltak a viszonyok a medence körül.

Amikor azonban csütörtök este hazaért, azt kellett látnia, hogy Peter vagy fél tucat barátjával lubickol a medencében, egymás után ugrálnak be a vízbe, oda sem figyelve, nincs-e épp alattuk valamelyik kisebb gyerek. Az aszszony azonnal szólt Peternek, szigorúan közölte vele, hogy kitiltja a barátait a medencéből, ha nem hajlandók az alapvető biztonsági szabályokat betartani és a kisebbekre vigyázni.

- Figyelmeztetek, nem mondom ezt el még egyszer!

- Fáradtnak látszol, anyu - jegyezte meg csendesen Peter.

- Fáradt is vagyok, de ez most mellékes.

Nem akarom, hogy baleset történjen! Nem viselkedhettek

így, Peter, hát nem érted?

- Jól van, anya, értem.

A fiú sokkal érettebb lett a családdal történetek hatására, de nem vált teljesen felnőtté.

Némelyik barátja pedig öntelt, vakmerő bolond volt, és ez Lizt nagyon aggasztotta mindig is. Volt épp elég gondja, a legkevésbé sem hiányzott neki, hogy baleset történjen az otthonában.

Másnap kora délelőtt meg kellett jelennie a bíróság előtt, és még át akarta tanulmányozni az iratokat. Fáradt volt és ideges, nyugalomra vágyott.

Amikor aztán másnap déltájt kilépett a tárgyalóteremből, csörögni kezdett a mobil telefonja. Carole hívta, és Liz megállt a lépcsőn, hogy meghallgassa.

- Haza kellene jönnie - mondta Carole, és Liz hátán végigfutott a hideg. Házvezetőnőjének csak akkor volt ilyen a hangja, ha valami komoly gond adódott.

- Mi történt? Megsérült valaki? - Liz magában azért imádkozott, nehogy sejtése beigazolódjon.

- Peter Szabadnapot kapott, és átjött néhány barátja.

- Mi történt? - szakította félbe Liz olyan éles hangon, hogy az a saját fülét is sértette, de hát az idegei nem voltak már a régiek.

- Még nem tudjuk. Azt hiszem, beugrott a vízbe, és beütötte a fejét. Itt vannak a mentősök.

- Sok vért vesztett?

Liz lelki szemei előtt felmerült a kép, amint Jack ott fekszik az iroda padlóján, és körülötte minden csupa vér. Számára a vér azonos volt a katasztrófával.

- Nem - felelte Carole. A hangja nyugodtnak tűnt, pedig a keze reszketett az idegességtől. Rémes érzés volt a rossz hírt közölni Lizzel, de hát valakinek meg kellett tennie. Eszméletlen. - Nem volt szíve megmondani, hogy Peter a nyakát is törhette. Még nem tudtak semmi biztosat. - A megyei kórházba viszik. Ha gondolja, Liz, oda is mehetne.

És... kérem, ne haragudjon!

- Mindenki más jól van? - kérdezte Liz már a kocsija felé rohanva.

- Senkinek sem történt semmi baja. Csak Peter...

- Rendbe fog jönni?

Ezt még senki nem tudta. A mentősök dolgoztak, végül betették Petert a kocsiba. Liz hallotta a telefonban a sziréna vijjogását.

- Azt hiszem. Nem tudok mit mondani, Liz. Figyeltem rájuk... én szóltam nekik... Carole elsírta magát.

Liz beindította a kocsit, aztán elköszönt Carole-tól, és elszáguldott a kórház felé.

Peternek rendbe kell jönnie, ismételte magában. A család képtelen lenne túlélni még egy katasztrófát. És ő biztosan nem élné túl, ha el kellene veszítenie a fiát. Az utat szerencsésen megúszta anélkül, hogy balesetet okozott volna, és alig néhány perccel azután, hogy Peterrel odaért a mentő, beállt a kórház parkolójába.

A betegfelvételi pultnál útbaigazították a baleseti osztály felé, és ő rohant végig a folyosókon, kereste a fiát. És amikor végül meglátta, megdermedt. Peter szürke volt és vizes, arcára oxigénmaszkot erősítettek, orvosok és nővérek csapata nyüzsgött körülötte. Természetesen nem értek rá az aggódó anyával beszélgetni, az egyik ápolónő mondta el gyorsan

Liznek, hogy mi történik. A fiú komoly fejsérülést szenvedett, elképzelhető, hogy több csigolyája megrepedt vagy eltört. Megröntgenezik, amint lehet, és megfigyelő monitorokat kötnek rá.

- Rendbe fog jönni? - kérdezte Liz, miközben rémülten nézte fiát.

Peter szörnyű látványt nyújtott, a fürdőruhát levágták róla, mezítelenül feküdt a tolóágyon, mintha nem is lett volna benne élet.

- Még nem tudjuk - felelte őszintén az ápolónő. - A doktor úr majd beszél magával, amint megállapította, mi a helyzet.

Liz szerette volna megérinteni a fiút, szeretett volna beszélni hozzá, de a közelébe sem engedték. Csak állt ott, és igyekezett leküzdeni rettegését.

Behoztak egy gépet, megröntgenezték Peter fejét, nyakát, szinte minden porcikáját. Liz sírva nézte, mit művelnek fiával, egy örökkévalóságnak tűnt számára, mire a zöld műtősruhát viselő orvos odalépett hozzá. A férfi nyakában sztetoszkóp lógott, komoly arccal magyarázta, mit állapítottak meg. Magas volt, a szeme sötét, a tekintete komor, de az őszülő halántéka valahogy bizalmat ébresztett. Liz hinni akarta, hogy érti a dolgát.

- Hogy van a fiam? - kérdezte kétségbeesetten.

- Jelenleg nem a legjobban. Még nem tudjuk biztosan, mennyire súlyos a fejsérülés és milyen következményei lesznek. Az elképzelhető lehetőségek száma elég nagy. Pár perc múlva elvégezzük az EEG- és CT vizsgálatot. És sok függ attól is, milyen hamar tér magához. Azt hiszem, a nyakával szerencséje van a fiúnak. Amikor behozták, szinte biztosra vettem, hogy eltört, de most már nem tartok ettől. Nemsokára megkapom a röntgenfelvételeket. - Nagyon sok

teljes végtagbénulásos esettel találkozott már, zömmel ilyen korú fiataloknál, és mindig úszómedencés balesetek következményeként. Ez a fiú azonban hihetetlenül szerencsésnek tűnt. Amennyire meg tudták állapítani, bénulásnak nyoma sem volt nála. És a felvételek is igazolták az orvos sejtését, a negyedik nyakcsigolyán hajszálnyi repedés keletkezett, de a gerinc nem sérült. Most már a fejsérülésre kellett koncentrálniuk.

És épp csak egy pillanatra, mielőtt elvitték volna, Liz megérintette fiát.

- Szeretlek, drágám - suttogta, de Peter nem hallhatta, hisz még eszméletlen volt.

Majdnem egy óra telt el, mire visszahozták a fiút, aki még mindig élettelennek látszott.

Az orvos odament Lizhez, az arca, ha lehet még komorabb volt, mint korábban. Az aszszony addigra megtudta, hogy ő a baleseti osztály vezető főorvosa, és a neve Bill Webster.

- A fiának súlyos agyrázkódása van, Mrs. Sutherland. És találtunk egy jókora duzzanatot a koponyában. Most semmi mást nem tehetünk, mint hogy várunk, de ha a duzzanat rosszabbodik, kénytelenek leszünk elvégezni a beavatkozást.

- Úgy érti... agyműtét? - meredt Liz rémülten az orvosra, és az bólintott. - De ugye nem fog... nem fog... - Képtelen volt kiejteni a szavakat.

- Nem tudunk még semmi biztosat. Várunk, és meglátjuk, mi lesz.

- Vele maradhatok?

- Feltéve, hogy nem lesz az utunkban, és nem mozdítja meg. A fiának teljes nyugalomra van most szüksége.

Az orvos úgy beszélt Lizzel, mint valami ellenséggel, és az

asszony is hasonlóképpen érzett őiránta. Gorombának és érzéketlennek találta a férfit, márpedig mindkét jellemvonást gyűlölte. Enyhítő körülményként viszont az szolgált, hogy az orvos szemlátomást a szíven viselte Peter sorsát.

- Nem leszek útban - felelte Liz csendesen.

Miután az orvos megmutatta, hová ülhet, odahúzott egy széket, és megfogta fia kezét.

Peter egyik ujjától vékony cső szaladt az oxigénmonitorhoz, és egyáltalán mindenütt monitorok voltak, mutatták a szívműködését, a vérnyomását, az agyhullámait. Pillanatnyilag az volt a legjobb hír, hogy az állapota stabilizálódott.

- Maga hol volt, amikor a baleset történt? kérdezte vádlón az orvos, és Liz legszívesebben pofon vágta volna.

- A bíróságon. Ügyvéd vagyok. A házvezetőnőm ott volt velük a medencénél, de gondolom, nem hallgattak rá.

- Hát, valóban úgy tűnik - jegyezte meg a férfi szárazon, azután odament egy másik orvoshoz. Pár perc múlva visszatért Lizhez. Egy, legfeljebb két órát várunk, azután felvisszük a sebészetre - közölte.

Liz bólintott. Fiára nézett, megszorította élettelen kezét.

- Hallja, ha beszélek hozzá?

- Nem valószínű. - Az orvos a homlokát ráncolta, amint Lizre nézett. Az asszony majdnem olyan sápadt volt, mint a fia, de a vörös hajúaknak általában nagyon világos a bőruk. - Nem érzi rosszul magát? - kérdezte, és amikor Liz a fejét rázta, hozzátette: - Nem szeretném, ha itt elájulna, nincs időnk magát ápolgatni. Ha úgy érzi, hogy ez túl sok magának, menjen a várószobába, és szólunk, ha bármi történik.

- Nem megyek sehova - jelentette ki Liz határozottan.

Akkor sem ájult el, amikor nyolc hónapja az a szörnyűség történt Jackkel. Egyáltalán nem tetszett neki, ahogy ez a férfi beszélt vele, de a nővér, akit kikérdezett, amikor Petert CT re vitték, azt mondta, ő a legjobb orvos. Liz ezt el is hitte, de a stílusát attól még visszataszítónak találta.

Dr Webster hozzá volt szokva azokhoz a helyzetekhez, amelyekben másodpercek töredéke alatt kellett meghozni döntéseket, amelyek egy hajszálon függő életet menthettek meg, és csak a munkájára összpontosított, a legkevésbé sem akart sápirozó, ájuldozó rokonokkal foglalkozni. Megint elsietett, hogy felhívjon egy idegsebészt és értesítse, elképzelhető, hogy hamarosan szükség lesz rá.

Lizhez bement egy nővér, megkérdezte, kér-e kávé. Ekkor már fél három volt.

- Köszönöm, nem kérek semmit. Jól vagyok - felelte az asszony, de ez szemlátomást nem felelt meg a valóságnak. Lerítt róla, hogy kétségbe van esve, éppúgy aggódott nagyfiáért, mint nem is olyan rég a férjéért.

Csak arra tudott gondolni, hogy ezúttal nem veszíthet. Nem viselné el, ha a sors még egy csapást mérne rá.

Miközben rémült és elszánt gondolatok váltották egymást elméjében, halkán beszélt fiához.

- Gyerünk, Peter... ébredj fel... szólalj meg... én vagyok az, anyu... nyisd ki a szemed, drágám... beszélj hozzám... mondj valamit... anyu kéri, hogy ébredj fel... szeretlek, kisfiam... térj magadhoz... szólalj meg...

- Ismételte a szavakat, újra és újra, akár egy mantrát, és imádkozott magában, hogy fia meghallja, akármilyen mélyre merült is az öntudatlanság sötétjébe.

Délután négykor még mindig nem állt be változás Peter

állapotában. Az orvos megint bejött, megnézte a monitorokat, azután azt mondta, adnak még egy órát Peternek, és attól függően, hogy ezalatt történik-e valami, újraértékelik a helyzetet. Liz bólintott. Fia meg sem rezsent, amióta a kezét fogta, de mintha az arca már nem lett volna annyira szürke. Az orvos ebben egyetértett az asszonnal, ám azt is észrevette, hogy ő viszont egyre rosszabb színben van. Kicsit meg is enyhült az elkínzott arcú nő iránt. Megkérdezte, felhívta-e már a fiú apját.

Liz megrázta a fejét, de nem szólt egy szót sem.

- Talán nem ártana pedig - próbálkozott újra a férfi, bár látott valamit az asszony tekintetében, ami elbizonytalanította. Érezte, hogy valami van a háttérben, talán egy csúf válás vagy ki tudja, milyen kellemetlenség. A veszély még nem múlt el, bármi megtörténhet a fiúval.

- Az édesapja nyolc hónappal ezelőtt meghalt - mondta végül Liz. - Nincs kit felhívnom.

Amíg Petert vizsgálták, Carole-t már értesítette, hogy a fiú életben van, de még eszméletlen, és hogy legközelebb akkor telefonál haza, amikor Peter állapotában változás következik be. Most már csak azért imádkozott, hogy Peter ne menjen az apja után: Remélte, hogy az orvos képes lesz ezt megakadályozni.

- Részvétem - mondta a férfi, aztán eltűnt megint.

Liz nézte a fiát, halkán beszélt hozzá, és jöllehet senkinek be nem vallotta volna, a kórterem lassan forogni kezdett vele. Ez az egész már túl sok volt neki, olyan borzalmas, olyan rémítő. Nem veszítheti el a fiát! Nem engedheti, hogy ő is itthagya, mint Jack. Lehajtotta a fejét, amilyen mélyre csak bírta, és amikor jobban lett, beszélt tovább Peterhez.

És mintha imái meghallgatásra találtak volna, a fiú alig

észrevehetően megmoccan. Liz megdermedt. Néhány perc múlva Peter megpróbálta a fejét elfordítani, de a nyakmerevítő, amit rátettek, nem engedte. A szemét továbbra sem nyitotta ki.

Liz most már hangosabban beszélt hozzá, biztatta, hogy nyissa ki a szemét, szólaljon meg, vagy legalább szemrebbenéssel jelezze, hogy hallja-e, amit ő mond neki, szorítsa meg a kezét, mozdítsa meg a lábujját. Sokáig nem történt semmi, ám végül Peter felnyögött, de nem lehetett megállapítani, hogy önkéntelenül adta ki a halk hangot, vagy ily módon reagált anyja kérlelésére. Liz jelzett a nővérnek, aki a hírek hallatán rohant az orvosért.

Liz izgatottan beszélt tovább fiához, könyörgött neki, hogy nyissa végre ki a szemét. És épp amikor az orvos belépett, Peter megint felnyögött. Szemhéja néhányszor megrebbent, és végül kinyitotta a szemét, amint az anyja reményteli arccal fölé hajolt.

- A... a... aanyaa - nyögte a fiú fájdalmasan, de Liz rögtön megértette, mit mond, és Bill Webster is.

Az asszony arcán patakozottak a könnyek, amint Peterhez közelebb hajolva elmondta neki, mennyire szereti. És amikor az orvosra pillantott, csodálkozva látta, hogy az mosolyog.

- Alakul a dolog - mondta Webster - Beszéljen hozzá tovább! El akarok végezni még néhány vizsgálatot.

Peter szeme már lecsukódott, de anyja szavai hallatán megint felpattant. A fiú ajkát ezúttal rémes hördülés hagyta el. Alig érzékelhetően megszorította Liz kezét.

- Jaaj - nyögte a homlokát ráncolva. jaaj . .

Liz az orvos mellé lépett.

- Fájdalmai vannak - súgta ijedten.

- Persze, hogy vannak. Valószínűleg úgy érzi, hogy rögtön szétesik a feje - felelte Webster, és befecskendezett valamit a fiú vénájába helyezett kanülbe.

Pár perc múlva belépett a kórterembe az idegsebész.

- Alakult a dolog - fogadta mosolyogva.

Webster Elmondta, mi történt a telefonbeszélgetésük óta, és mindkettejük véleménye az volt, hogy a műtétet egyelőre nem kell elvégezni, sőt, kis szerencsével egyáltalán nem lesz rá szükség.

Liz nagyon örült a jó hírnek. Már hat óra volt, és ő egyetlen percre sem mozdult el Peter ágya mellől.

- Úgyis itt vagyunk a fiúval, igyon egy csésze kávé - ajánlotta neki Webster Az asszony a fejét rázta. Nem állt szándékában otthagyni Petert, amíg az állapota nem javult, tartson ez bármeddig is. Reggel óta nem evett semmit, de úgysem ment volna le a torkán egyetlen falat sem.

Egy óra eltelt, mire Peter újból megszólalt.

- Anya - mondta megint, ezúttal már kicsit tisztábban. - Fáj - tette hozzá kis idő múlva.

Hangja alig volt több rekedtes hördülésnél, de felemelte a kezét, és amennyire tudta, megszorította anyja ujjait. Alig volt benne annyi erő, mint egy csecsemőben. - Haza - nyögte még, és tekintete az ágy mellett álló orvosra siklott.

- Haza akarsz menni? - érdeklődött Bill Webster, és Peter picikét bólintott. - Jó. Mi is azt akarjuk, hogy hazamenj, de még beszélgetned kell velem, mielőtt bárhová mennél.

Hogy érzed magad, Peter? - Sokkal kedvesebben beszélt páciensével, mint annak anyjával.

- Pocsék - válaszolt nagy nehezen a fiú a kérdésre. - Fáj.

- Mid fáj a leginkább?

- Fej.

- A nyakad is fáj?

Peter megint bólintott, amennyire a nyakmeregítő engedte, de rögtön el is torzult az arca a fájdalomtól.

- Máshol is fáj? - kérdezte még az orvos.

- Nem... Anyu...

- Itt vagyok, kisfiam.

- Bocs... - suttogta a fiú, de a tekintete mindent elmondott.

Liz a fejét rázta. Ez nem az a pillanat volt, amikor elemezni kellett a történeteket.

Peter azonban nem hagyta annyiban. Valamit még el kellett mondania, akármekkora erőfeszítések árán is.

- Butaság...

- Igen. De még mekkora - felelt az orvos Liz helyett. - Nem is tudod, milyen szerencséd van, hogy ez a butaság nem teljes végtagbénulással végződött.

Ezután megkérte a fiút, hogy mozdítsa meg a lábát, a karját, a kezét. Peter nagyon igyekezett, de alig bírta megszorítani az orvos ujjait.

Webster és az idegsebész azonban rendkívül elégedett volt a teljesítményével. Végül kilenc órakor közölték Lizzel, hogy átviszik a fiút a baleseti osztály intenzív szobájába, mert ott biztosított az állandó megfigyelés.

- Szerintem nyugodtan hazamehet, pihenje ki magát. A fiú állapota lassan, de biztosan javul, úgyhogy elég, ha délelőtt visszajön hozzá.

- Itt alhatnék?

- Hát, ha nagyon akar, végül is lehet. De a fiú most már aludni fog. Most, hogy ennyit javult, talán fájdalomcsillapítót is adhatunk neki. Jót tenne magának a pihenés a nehéz nap után. - Legnagyobb meglepetésére sajnálatot érzett a nő iránt. Mindig vigyázott, hogy ne kerüljön személyes kapcsolatba pácienseivel, de ez a szerencsétlen asszony borzalmasan nézett ki. - Vannak még gyerekei? - kérdezte, és amikor Liz bólintott, így folytatta: - Nem akar hazamenni hozzájuk? Biztosan nagyon aggódnak. Peter elég rossz állapotban volt, amikor behozták. Látták, ami történt?

- Azt hiszem. Felhívom őket, megmondom, hogy Peter jobban van.

- Miért nem megy haza legalább egy kis időre? Felhívom, ha netán valami történik.

- Maga meddig lesz itt? - Továbbra sem kedvelte a határozott doktort, de már megbízott benne.

- Holnap délig biztosan - mosolyodott el Webster.

Liz meglepődve vette észre, hogy a férfi egészen jóképű, ha nem a homlokát ráncolja folyton, akár azért, mert vele veszekszik, akár azért, mert a monitorokat nézi.

- Nem tudom itthagyni a fiamat - mondta őszintén.

- Jót fog tenni magának, ha hazamegy, mi meg úgyis el leszünk foglalva az átköltöztetéssel. Csak útban lenne.

Hát igen, stílusa az van, gondolta Liz, és magában elmosolyodott. Aztán megmondta Peternek, hogy hazamegy a kisebbekhez, de hamarosan visszajön.

- Bocs, anyu - ismételte a fiú. - Butaság volt.

- Nagyon nagy szerencséd van. És nagyon szeretlek. Most már igyekezz meggyógyulni!

- Mondd Jamie-nek, jól vagyok. - Még mindig nagy

megerőltetés volt számára a beszéd, de szemlátomást javult az állapota, hisz már majdnem teljes mondatot mondott ki.

- Jól van, drágám. Hamarosan visszajövök.

- Jól vagyok.

Peter próbálta anyját megnyugtatni, ez jó jel volt. Nyilvánvalóan teljesen visszanyerte öntudatát, emlékezetkiesése sem volt. Liz gondolni sem bírt arra, mi történt volna, ha a fiú nem tér magához, kómába esik, vagy - ne adj Isten - nem éli túl. Gyorsan elhessegette a gondolatot.

- Szeretném, ha a folyosón rohangálnál, mire visszaérek. Rendben? - mondta, miután megcsókolta nagyfiát.

Peter vigyorgott. Liz az ajtóból még egy csókot dobott felé, aztán kilépett a folyosóra, sarkában az orvossal.

- Nagy szerencséje volt a fiúnak - mondta megint Webster, és elismeréssel tekintett az asszonyra, aki egész nap a gyengeség legapróbb jelét sem mutatta. - Nem bíztam benne, hogy műtét nélkül magához tér, és főleg ilyen hamar. Fialat, egészséges, és ki tudja, talán maga is segített azzal, hogy beszélt hozzá.

- Bármi volt is az oka, hála istennek, hogy magához tért.

- Pár hétig biztosan itt tartjuk, úgyhogy ne fárassza ki magát teljesen már az elején. Semmi baj nem lesz, ha csak reggel jön vissza.

- Szeretnék itt aludni. Hazamegyek, megnézem, mi van a kisebbekkel, de hamarosan visszajövök.

- Hány gyereke van? - érdeklődött az orvos. Nyilvánvaló volt számára, hogy az asszony nagyszerű anya.

- Öt. Peter a legidősebb.

- Hagyja meg a számát a nővérpultnál! Ha bármi történne,

telefonálok. És ha mégis úgy dönt, hogy otthon marad, ne érezzen miatta büntudatot! A történetek biztosan felzaklatták a kisebbeket, főként, ha tanúi voltak az esetnek. Mennyi idős a legfiatalabb?

- Tíz. És a három lány tizenkettő, tizennégy, tizenöt.

- Lehet velük gond bőven.

- Nagyon jó gyerekek - felelte Liz.

Az orvos azt akarta mondani, hogy nagyon jó anyjuk van, de az utolsó pillanatban meggondolta magát. Inkább visszament Peterhez.

Tíz óra elmúlt, mire Liz hazaért, de a gyerekek még fenn voltak. A lányok kisírt szemmel gubbasztottak a konyhaasztal mellett, Jamie sápadtan ült Carole ölében. Úgy festettek, mint valami háború sújtotta övezetből kimenekített árvák. Amint Liz belépett az ajtón, mind felugrottak, fürkészték az arcát. Anyjuk kimerültnek látszott, de mosolygott.

- Rendbe fog jönni. Rémes agyrázkódása van és hajszálnyi repedés keletkezett az egyik nyakcsigolyáján, de most már meg fog gyógyulni. Nagy szerencséje volt.

- Meglátogathatjuk? - kérdezték kórusban.

- Még nem - felelte Liz.

Carole eléje tett egy tányér ételt, de ő nem tudott egy falatot sem leerőltetni.

- Mikor jöhet haza? - kérdezte aggódó arccal Megan.

- Sajnos csak pár hét múlva. Attól függ, milyen gyorsan javul az állapota.

A gyerekek mindent tudni akartak, de Liz úgy döntött, a délután borzalmaitól megkíméli őket. A lényeg az, hogy Peter már sokkal jobban van.

Miután úgy egy óra múlva a gyerekek felmentek lefeküdni, Carole könnyes szemmel bocsánatot kért. Úgy érezte, ő a felelős a törtétekért.

- Ne bolondozzon! - szólt rá szigorúan Liz. Olyan fáradt volt, hogy beszélni is alig bírt, de tudta, tartozik annyival Carole-nak, hogy enyhíti bűntudatát. - Biztos vagyok benne, hogy mindent megtett, amit csak lehetett. Nyilván nem hallgattak magára. Peter hálát adhat az égnek, hogy az ostobasága nem került az életébe.

- Ó, uramisten! - Carole hangja elcsuklott, könnyeit törölte és kifújta az orrát. Tényleg meg fog gyógyulni?

- Az orvosok szerint igen. Jó pár óráig nem nyerte vissza az eszméletét, de most már beszél. Egy ideig azt hittem... - Nem volt képes kimondani.

Carole tudta, mire gondol. Ő maga is ugyanattól tartott, és minél tovább maradt távol Liz, ő annál biztosabb lett benne, hogy a legrosszabbra kell számítania. Hatalmas kő esett le a szívéből, amikor Liz végül megérkezett a jó hírrel.

- Ma a kórházban alszom - mondta rövid hallgatás után Liz.
- Felmegyek, pár dolgot be kell csomagolnom.

- Miért nem marad itthon? Kimerültnek látszik, Liz, jót lenne egy kis pihenés, főleg ha holnap megint egész nap Peter mellett akar lenni.

- Az orvos is ezt mondta, de már döntöttem. Visszamegyek Peterhez. Igaz, hogy már tizenhét éves, de azért ijesztő lehet neki ez az egész, ráadásul erős fájdalmai vannak.

- Szegény gyerek! Hogy ilyen szerencsétlenül végződjön neki a nyári vakáció! Az iskolakezdésre meggyógyul?

- Még nem tudni.

Liznek most a legkisebb gondja is nagyobb volt annál,

hogysem az iskolakezdsre gondoljon. Amint felidézte magában a délután borzalmait, úgy érezte, mintha agyonverték volna, és úgy is nézett ki, mint akit rögtön elhagy az erő. Carole szíve majd megszakadt érte.

Liz lassan fellépkedett a lépcsőn, benézett mindegyik gyerekszobába, kiosztotta a jó éjtpuszikat. Jamie már mélyen aludt, a lányok is ágyban voltak. A ház furcsán csendesnek tűnik így, Peter nélkül, gondolta, amint belépett a hálószobába, és lerogyott az ágyra. Csomagolni akart, de hirtelen képtelen volt megmozdulni. Csak arra tudott gondolni, ami majdnem megtörtént, és feltört belőle a megkönnyebbülés zokogása. Amikor kicsit megnyugodott, felhívta anyját, aki kis híján elájult a hírek hallatán.

- Űristen! Meg fog gyógyulni? - kérdezte elfúló hangon.

Liz elmondta mindazt, amit az orvostól megtudott, azután megígérte, hogy újra telefonál, amint Peter jobban lesz. Végül majdnem éjfél volt már, amikor összeszedte a legszükségesebbeket és egy óra felé ért vissza a kórházba.

Peter ébren volt, és az állapota rohamosan javult. Épp az egyik nővérrel beszélgetett, amikor anyja belépett az intenzív szobába.

- Szia, anyu - mondta, amint megpillantotta Lizt. - Hogy van Jamie?

- Jól. Mindenki azt üzeni, hogy nagyon szeret és gyógyulj meg gyorsan. Velem jöttek volna rögtön, de elmagyaráztam, hogy a látogatással kicsit várniuk kell.

Az ápolónő felállított számára egy szétnyitható ágyat a várószoba sarkában, ő pedig ledőlt szabadidőruhájában, és magára húzott egy plédet. Megígérték, hogy felébresztik, ha Peternek szüksége van rá, vagy rosszabbul lenne, de hangsúlyozták, szerintük nem lesz probléma.

Már félálomban volt, amikor lépteket hallott, s a szeme rögtön felpattant. Bill Webster állt az ágya mellett, és Liz szíve máris a torkában dobogott, amint felült. A férfi a zöld műtősruhát szürkére cserélte. Nem volt valami tetszetős öltözék.

- Mi történt?!

- Semmi. Peter jól van. Nem akartam megijeszteni, csak arra gondoltam, megnézem, nincs-e valamire szüksége... talán egy enyhe altatóra...

Liz nézte a tétován álldogáló orvost, és ráébredt, hogy az aggódik érte, mert komolyan törődik pácienseivel. Az asszony mély hálát érzett mindazért, amit Webster a fiáért tett.

- Köszönöm, nincs szükségem semmire.

Jól vagyok - mondta, és kezdett újra megnyugodni. - És köszönöm mindazt, amit tett. Azt hiszem, el tudok aludni gyógyszer nélkül.

Az orvos látta rajta, hogy mennyire kimerült, de ebben nem volt semmi meglepő a nehéz nap után.

- Örülök, hogy a fiú állapota ilyen gyorsan javul - mondta Webste.

- Én is. Nem tudom, hogyan éltük volna túl, ha nem így történik.

- A férje beteg volt? - kérdezte hirtelen az orvos. valahogy olyan érzése volt, hogy a férfi halálának rák lehetett az oka.

Liz a fejét rázta.

- Lelőtte az egyik ügyfelünk férje karácsony napján.

Websternek rögtön beugrott az eset. Bólintott.

- Emlékszem, láttam a hírekben. Együttérzésem - mondta, jöllehet tisztában volt vele, hogy el sem tudja képzelni,

milyen érzés lehetett.

Lekapcsolta a lámpát a várószobában, és kiment. Csodálta az asszony lelkierejét. Benézett még egyszer Peterhez, aztán mosolyogva visszaballagott az íróasztalához, ahol némi papírmunka várt rá. Az ilyen napokat szerette, amikor sikerült győzelmet aratni. Az ilyen napokon örült, hogy ezt a foglalkozást választotta. A sors ezúttal kegyes volt pácienséhez. Hátradőlt székén, egy pillanatra lehunyta a szemét, azután munkához látott.

Az éjszakai ügyelet hosszú órái vártak még rá, de nem bánta. Minden nagyszerűen alakult, és az ilyen napok megsokszorozták az erejét.

7. fejezet

Liz meglehetősen nyugtalanul aludt néT hány órát, de hajnalban már újra fia ágya mellett ült. Amikor Peter felébredt, iszonyú fejfájása volt, panaszkodott a nyakmerevítő miatt, és a nyakát is fájlalta.

Webster hatkor megint bejött ellenőrizni a fiú állapotát, és mindent rendben talált. A délelőtt folyamán az idegsebész is benézett, és örömmel nyugtázta a változást. Megint elmondta Liznek, hogy a fiúnak hihetetlen szerencséje volt.

Az asszony segítette az ápolónőnek lemosdatni Petert - aki már folyékony táplálékot kaphatott ezen a napon, mivel állapota valóban gyorsan javult - délután pedig hazament a kisebbekhez. Carole és a lányok kérdések ezreivel várták, ám Liznek feltűnt, hogy Jamie nincs sehol. Amikor rákérdezett, a többiek azt mondták, nem látták ebéd óta.

Liz végigjárta az egész házat, végül a szobájában találta meg a szótlanul üldögélő kisfiút.

- Szia, kincsem. Mit csinálsz itt fenn egyedül?

Amikor Jamie feléje fordult, olyan kétségbeesés tükröződött az arcán, hogy Liz szíve majd megszakadt. Odament hozzá, leült melléje a földre, és megfogta a kezét.

- Peter az üdvözetét küldi. Azt mondta igyekszik mihamarabb hazajönni.

Jamie azonban megrázta a fejét, és két nagy könnycsepp gördült végig az arcán.

- Nem jön haza - jelentette ki. - elment, mint apu. Álmodtam róla éjszaka.

- Nézz rám! - mondta Liz, azzal gyengéden maga felé fordította a könnyáztatta kis arcot, és egyenesen fia szemébe nézett. - Hazudtam én neked valaha is, Jamie? Ugye, nem. Peter meg fog gyógyulni. Megsérült a nyaka, ezért merevítőt kell hordania, és nagyon fáj a feje. De meg fog gyógyulni, és egykét hét múlva hazajöhet.

Jamie sokáig nem szólt egy szót sem, töprengve csak fürkészte anyja arcát.

- Meglátogathatom? - kérdezte végül.

Peter még mindig elég ijesztő látványt nyújtott, hisz mindenütt csövek lógtak ki belőle és monitorok villogtak és pittyegtek körülötte. Liz mégis eltűnődött, nem lenne-e jobb Jamie-nek, ha ilyen állapotban is, de láthatná és megbizonyosodhatna róla, hogy testvére életben van.

- Ha igazán akarod. Sok gép veszi körül, amelyek fura zajt csapnak, és a karjaihoz csövek futnak.

- Milyen csövek? - érdeklődött kíváncsian Jamie, és máris kevésbé látszott rémültnek.

- Olyanok, mint egy-egy szívószál. - Jobb hasonlatot Liz nem tudott kitalálni.

- És megengedik, hogy meglátogassam?

Gyerekek nem léphettek az intenzív szobába, de Liz elhatározta, megkérdezi Bill Webstert, hátha kivételt tesznek a különleges körülményekre való tekintettel. Az orvos azt mondta, este megint benn lesz, Liz pedig megígérte Peternek, hogy ezt az éjszakát is a kórházban tölti.

- Meg fogom kérdezni - felelte, és magához húzta a kisfiút.
- Nagyon szeretlek, Jamie.

Hidd el, minden rendben lesz.

- Biztos, hogy Peter nem fog elmenni, mint apu?

- Biztos - mondta Liz, könnyeit nyeldesve.

Olyan nehéz volt ez még mindig, és nem csak az ő számára.

- Becsszóra? - kérdezte Jamie.

- Becsszóra. És még ma este megkérdezem a doktor bácsit, hogy bejöhetsz-e Peterhez. Mi lenne, ha most rögtön felhívnánk a bátyádat?

Jamie szeme felcsillant.

- Lehet?

- Persze - bólintott Liz, és hirtelen rájött, hogy ez a lányoknak is jót tenne.

Leszaladt a lépcsőn, nyomában Jamie-vel, hívta a lányokat, aztán tárcsázta a kórház számát, és a baleseti osztály intenzív szobáját kérte.

Egy ápolónő odavitte a telefont Peterhez, aki még mindig rekedtes hangon ugyan, de megígérte, hogy hamarosan otthon lesz, és figyelmeztette hűgait, hogy addig is viselkedjenek rendesen, mert aztán lesz kapsz.

Jamie-nek a lelkére kötötte, hogy nagyon vigyázzon magára a medencénél, elmondta neki, hogy amit ő tett, nagy butaság volt, amiből Jamie-nek okulnia kell.

- Hiányoztok, srácok - mondta, és elvékonyodó hangjából Liz tudta, hogy könnyek fojtogatják. - Jövök haza, amilyen hamar lehet - tette még hozzá.

- Anyu azt mondta, megkérdezi, hogy meglátogathatlak-e - újságolta Jamie büszkén, és ennek Peter nagyon örült.

Liz ezután még szólt Peternek, hogy ha valóban jól érzi magát, akkor ő a kisebbekkel vacsorázna, és csak néhány óra múlva menne vissza a kórházba.

- Persze, anya, maradj velük nyugodtan.

Viszont hozhatnál nekem valami jó kaját.

- Mégis mire gondolsz? - érdeklődött Liz, hiszen jól tudta, hogy fia még pépes ételt sem kaphatott aznap.

- Jól jönne egy sajtburger!

- Most már biztos, hogy sokkal jobban vagy - nevetett az asszony. Mennyire más volt most a hangulat, mint előző nap, amikor Könyörgöm nana, nagy myiaa ra a .caam szólaljon meg. - Attól tartok, fiam, a sajtburgerre még pár napot várnod kell.

- Gyanítottam, hogy ezt fogod mondani. A fiú hangja csalódottan csengett.

- Este találkozunk, drágám, szervusz.

Kis ideig még együtt üldögéltek, Jamie az anyjához bújt, de már sokkal nyugodtabbnak látszott. Mind a négy gyerek felvidult, miután beszélhettek Peterrel. A lányoknak újra kedvük támadt telefonálgatni, és végül Jamie is kiszaladt játszani a kertbe.

Liz ekkor felhívta az irodát. Jean elmondása szerint semmi érdekleges nem történt, egy tárgyalást sikerült elhalasztatnia, több ügyféllel pedig új időpontot egyeztetett.

Mindez azonban csak azt tudatosította újra Lizzel, hogy most minden teher az ő vállán nyugszik. Nincs, aki helyettesítse, akivel átadhatnak egymásnak ügyeket; minden egyedül őrajta múlt. A gyerekek, a munka, a családi problémák, a kis összetűzések éppúgy, mint a katasztrófák. Iszonyatos teher volt ez.

És amíg a kórház felé menet végighajtott a városon, ezen tűnődött.

Bill Webster már a kórházban volt, mosolygott, amikor meglátta Lizt, intett neki, de szemlátomást sok dolga volt.

Eltelt egy óra is, mire felbukkant az intenzív szobában.

- Hogy van a kedvenc páciensünk? - érdeklődött.

- Sajtburgert kért. Szerintem ez jó jel.

Egyetért velem? - mosolygott Liz, és félresöpört egy vörös hajtincset, amely a szemébe hullt. Épp Peter vállát masszírozta óvatosan.

A fiú fejfájása már enyhült, mert végre kaphatott fájdalomcsillapítót.

- Nos, a sajtburger nagyszerű jel. Holnap megfelel, Peter?

- Ez komoly? - Peter szeme felcsillant.

- Meglátjuk. Néhány nap múlva megkezdjük a nyakad kezelését, nem is árt, ha addigra kicsit megerősödsz, feltéve, hogy a gyomrod nem tiltakozik túlságosan.

Ez remek hír volt Peter számára, mivel mélységesen utálta azt a híg, vízízű lötytyöt, amit leves gyanánt adtak neki.

Bill Webster ellenőrzött valamit a fiú kórlapján, megnézte a monitorokat, azután kiment a helyiségből. Liz utánasietett, meg akarta kérdezni, behozhatja-e Jamie-t másnap délután.

- Egy szívességet szeretnék kérni - kezdte.

A férfi a homlokát ráncolva hallgatta. Ma kék mütősruha volt rajta, és úgy festett, mintha napok óta nem fésülködött volna.

Délután behívták, amikor egy frontális ütközés áldozatait hozták be a mentők. Öt felnőtt és három gyerek sérült meg, és a gyerekek közül kettő estére meghalt. Az egész olyan szörnyű volt, az orvosnak jólesett Peter állapotának gyors javulását látni.

- Tudom, gyerekek nem léphetnek be az intenzív szobába - folytatta Liz.

Az orvos türelmetlenül bólintott. Nem véletlen, hogy kitiltották innen a gyerekeket, hisz valamennyien két lábon járó baktériumraktárok, az itt fekvő betegeknek pedig más sem hiányzott, mint valami fertőzés. Liz komoly arckifejezését látva azonban úgy döntött, meghallgatja, mi a kívánsága.

- Tudja, elég sok mindenen mentünk keresztül az elmúlt időszakban, amióta a férjem meghalt. - Még mindig nehezebb esett kimondani a szót, de kénytelen volt. - A kisfiamat nagyon felzaklatta, ami Peterrel történt.

- Mennyi idős?

- Tízéves. - Liz tétovázott, nem tudta, mennyit mondjon el, végül úgy döntött, bizalmába avatja az orvost. Végül is megmentette Peter életét. - Tudja, ő sérült. Koraszülött volt, és amikor oxigént kapott, valamilyen károsodás történt. Tegnap látta, ami történt, és most azt hiszi, Peter sem jön haza soha többé, mint az apja. Sokat segítene, ha legalább láthatná a bátyját.

Bill Webster sokáig hallgatott, azután bólintott. Ez a család valóban sok mindenen ment keresztül.

- Hát, magának aztán kijutott. Segíthetnék valahogyan? - kérdezte.

Szavai hallatán Liz szeme könnybe lábadt.

Egy pillanatra lehajtotta a fejét, hogy összeszedje magát. Megint azt érezte, amit közvetlenül Jack halála után, amikor az emberek a kedvességükkel folyton megrakatták.

- Csak engedje meg, hogy behozhassam Peterhez - felelte végül halkán.

- Hozza, amikor csak akarja! És mi van a többiekkel? Nekik nem okoz problémát a dolog?

Az orvos megértette, hogy a családnak rendkívül nagy csapás volt az apa halála; megértette, mit jelképez számukra a legidősebb fiúgyermek, illetve a nagytestvér; és megértette az anya előző napi viselkedését is.

Erős késztetés ébredt benne, hogy valamilyen módon könnyítsen a vállukra nehezedő terheken.

- A lányoknak elmondtam, ami tegnap itt a kórházban történt, és tudomásul is vették.

Természetesen számukra is megnyugtató lenne, ha láthatnák a bátyjukat, de igazán Jamie esetében fontos.

- Hozza be holnap!

- Köszönöm.

Liz visszament Peterhez, és vele maradt, amíg a fiú álomba nem merült. Ezután ő is lefeküdt a várószoba sarkában felállított ágyára, de nem tudott elaludni. Még mindig ébren forgolódott, amikor nyílt az ajtó, és Bill Webster nézett be rajta. A szobában sötét volt, az orvos nem látta, hogy az asszony alszik-e, pár pillanatig tétovázott, mielőtt halkán szólította.

- Liz?

Most mondta ki először a keresztnévét, és az asszony megint rémülten ült fel, azt hitte, Peterrel történt valami.

- Baj van? - Félrelökte a takarót.

- Minden rendben. Bocsásson meg, nem akartam megijeszteni. Csak gondoltam, megkérdezem, nem kér-e egy csésze teát vagy valamit. - Úgy vélte, kávé ajánlani nem lett volna szerencsés. Igaz, hogy ő dolgozott, de mégiscsak az éjszaka közepe volt. - Felébresztettem? - kérdezte a sötétben, és lelkifurdalása támadt. Ám egyfolytában ez a család járt a fejében, és szeretett volna kicsit beszélgetni az asszonnyal.

- Ébren voltam még. Nem alszom valami jól, amióta... - Elhalt a hangja, de a férfi tudta, mire gondol. - Talán jót tenne egy kis tea vagy leves.

A folyosón állt egy italautomata, nem messze az orvos szobájától, Liz korábban vett már ott teát és levest is. Most azonban a férfi a szobájába kísérte, és kannából töltötte ki a gőzölgő italt.

Liz leült, kicsit zavarban volt, mert úgy érezte, gyűrött és kócos. A férfi azonban nem úgy festett, mintha ez zavarta volna, egyébként is ő volt rosszabb állapotban a többórás kemény munka után.

- Mi a szakterülete? - kérdezte, és belekortyolt kávéjába.

- Családjog... válóperek...

A férfi bólintott.

- Azon a területen magam is szereztem némi tapasztalatot.

- Az emlék szemlátomást nem volt kellemes számára, ajkát keserű kis félmosolyra húzta.

- Ezek szerint elvált? - kérdezte Liz, és az orvos megint bólintott. - Gyerekek?

- Nincsenek. Nem volt rá idő. Amikor összeházasodtunk, én gyakorló voltam, ő végzős medika. van, akinek ilyen helyzetben születik gyereke, de ezt én mindig ostobaságnak tartottam. Addig nem akartam gyereket, amíg nem tudtam volna időt szakítani rá, hogy vele legyek. Tudja - mosolyodott el - talán majd ha nyolcvanéves leszek.

Igazán ragyogó volt a mosolya, a tekintete pedig sokkal kedvesebb, mint azt Liz feltételezte volna róla. Az asszony kimondottan ellenszenvesnek találta, amikor először találkoztak. Gorombának, érzéketlennek tűnt számára, ám mostanra már megértette, az orvos figyelme sokkal

fontosabb dolgokra összpontosult, semhogy vele társalogjon.

Ráadásul az az ember, akit egy nappal korábban nyersnek, udvariatlannak látott, most rendkívül kedvesen és figyelmesen viselkedett vele.

- Tíz évvel ezelőtt váltam el - tette hozzá váratlanul a férfi.

Liz ismerte ezt a jelenséget. Az ügyfelei is mindig többet mondtak el neki, mint amire rákérdezett, amit szükséges volt tudnia.

Amint valaki kicsit is megismerte őt, rögtön a bizalmába fogadta. És most azon kapta magát, hogy szeretne is többet megtudni az orvosról.

- És azóta sem támadt kedve újrահázasodni? - érdeklődött.

- Hát, nemigen. Azt hiszem, az első alkalom örökre kigyógyított ebből a betegségből.

A nejemnek viszonya volt a főnökömmel, és ez nekem nem esett valami jól. Persze a kórházban már mindenki tudta, mire rájöttem, és nagyon sajnáltak. Szóval a válásunk nem volt kimondottan békés és csendes. Ők aztán később össze is házasodtak, már három gyerekük van. Az exnejem a gyakorlóév után kiszállt a szakmából, számára csak hobbi volt az orvostudomány. Szinte semmi közös nem volt bennünk.

- A férjem meg én együtt dolgoztunk tizennyolc éven át. Jól éreztük magunkat így.

Kellemes, és hasznos is, ha az embernek ugyanaz a szakmája, mint a párjának mondta Liz csendesen, és igyekezett nem elmerülni az emlékekben. Fáradt volt, tudta, ha Webster kérdezgetni kezdi Jackről, biztosan elsírja magát.
- Őszintén szólva én nem voltam úgy oda a családjogért, mint a férjem. Ha rajtam múlik, minden reménytelen esetet

elvállaltunk volna, pedig ha az embernek öt gyereke van, nem engedheti meg magának, hogy folyton jótékonykodjon. A férjem pontosan tudta, hol a határ Jó érzéssel választotta ki azokat az ügyeket, amelyekkel sokat lehetett keresni.

Persze nem mindig ez volt a legfőbb szempont. De a gyerekeknek meg akartunk adni mindent.

- És most? Még mindig válóperekkel foglalkozik?

Liz bólintott.

- Miért? - kérdezte Webster - Csinálhatna bármi mást, amihez több kedve van.

- Hát, nem egészen - mosolyodott el Liz.

- Még mindig megvan ugyanaz az öt gyerekem. A lábuk egyre nő, a cipők egyre drágábbak. Az iskoláztatásról nem is beszélve.

Hamarosan négy gyerek egyetemi tanulmányait fogom fizetni. Jacknek igaza volt.

A családjog jól jövedelmez, még ha időnként elegendem is van belőle. Tudja, a váláskor az emberek a legrosszabb oldalukat mutatják. A legtüneményesebb ember is szörnyeteggé válik, amikor haragszik a házastársára. De úgy érzem, tartozom annyival a férjemnek, hogy folytatom a munkát, amit együtt kezdtünk el. Keményen megdolgozott az irodánk hírnevéért, nem tehetem meg, hogy most egyszerűen odébb állok. És még sok mindent nem tehettem meg, hisz most már minden felelősség az ő nyakába szakadt.

Bill tűnődve nézte az asszonyt, aki felkeltette érdeklődését. Okos volt, kedves és nagyon csinos. Volt benne valami megfoghatatlan lágyság, ami vonzotta a férfit, a belőle áradó anyai szeretetet - amely megnyilvánulásának tanúja lehetett - pedig meghatónak találta.

- Nem gondolt még arra, hogy a jog valamelyik más területére térjen át?

- Néha eszembe jut, hogy valami mást kellene csinálni - ismerte el Liz - de nem túl gyakran. És a maga fejében fordult már meg ilyesmi?

- Soha. Szeretem, amit csinálok. Nagy a stressz, az biztos, az embernek másodpercek törtrésze alatt kell döntéseket hoznia, és nem tévedhet. A tét ennél nagyobb nem is lehet, itt nincs helye hibának. Így aztán kénytelen vagyok mindig a legjobbat kihozni magamból. És ez jó érzés.

- Úgy hangzik, mintha a Mount Everestet kellene megmásznia minden áldott nap. És időnként borzasztó lehet.

Liz a fiára gondolt, arra, ahogyan az előző nap feküdt az ágyon, és hogy akár el is veszíthette volna. Az orvos a baleset áldozatává vált két kisgyerekre gondolt.

- Gyakrabban a kelleténél - mondta Bill. Gyűlölök veszíteni.

- Ezzel Jack is így volt - mosolyodott el Liz. - Engem nem zaklat fel túlságosan a dolog, de ő személyes sértésnek vette azt is, ha egy beadványát elutasították. Muszáj volt mindig győznie, és ez az életébe került. Jól elbánt egy gazemberrel, aki ettől teljesen megőrült. Én tartottam tőle, hogy valami baj lesz... figyelmeztettem Jacket... de nem hitt nekem. Azt hiszem, senki nem tudta volna megjósolni, ami végül történt. Az ügyfelünk férje megölte a feleségét, aztán Jacket, aztán végzett magával is az irodánkban. - Amint kiejtette a szavakat, felidéződött előtte a rettenetes kép. Egy pillanatra lehunyta a szemét és megrázta a fejét, mintha így akarná elhessegetni az emléket.

- Szörnyű lehetett magának és a gyerekeknek. - Bill őszintén sajnálta a családot.

- Néha még most is az. Sokáig fog még tartani, mire túljutunk rajta, de már jobban vagyunk. Tizennyolc évig voltunk igazán boldog házaspár, ezt nem lehet néhány hónap alatt elfelejteni.

- Milyen szerencsésük volt!

Bill egy nővel összeházasodott, azután kettővel együtt élt, de egyikük iránt sem érzett így. És a legutóbbi szakítás óta eltelt egy évben már nem is kereste az igazit. Időről időre nők bukkantak fel az életében, azután eltűntek, és ő egyikükhöz sem kötődött különösebben. Így egyszerűbbnek tűnt, és ő nem is akart többet.

- Valóban nagyon szerencsések voltunk mondta Liz; aztán felállt és megköszönte a teát. - Azt hiszem, jobb lesz, ha megpróbálok aludni valamennyit, mielőtt Peter felébred.

Délelőtt be kell ugranom az irodába, és estefelé behozom Jamie-t.

- Itt leszek - mosolygott Bill, és megkérte Lizt, feltétlenül mutassa majd be Jamie-nek.

Az asszony az ajtóban visszafordult, és ahogy Billre nézett, tekintetében végtelen szomorúság tükröződött. Mint mondta, a rémálom, amely Jack halálával kezdődött, még nem múlt el.

- Köszönöm, hogy meghallgatott. Néha segít, ha az ember kibeszélheti magát.

- Szívesen máskor is, Liz: Bármikor - Ám amit tett, nem csupán Lizért tette. Szeretett beszélgetni vele, és kedvelte a fiát is. Sajnálta őket, hogy ennyi fájdalomban volt részük.

Liz visszaballagott a várószobába, és sokáig forgolódott ágyán. A férfira gondolt, és arra, hogy milyen magányos és mennyit dolgozik.

Az élete nem tűnt valami csodálatosnak, bár az asszony kénytelen volt elismerni, hogy az övé sem az, eltekintve a gyerekekkel töltött percektől.

Amikor végre, nagy nehezen elaludt, Jacket látta álmában. A férfi mondani akart neki valamit, hevesen mutogatott egy pontra, és amikor ő végül odafordult, meglátta Petert, aki épp elrugaskodott az ugrótoronyról, és gyönyörű ugrást mutatott be, de alatta a medencében egy csepp víz sem volt. Liz felriadt, a szíve a torkában dobogott. Az álom rémülete vegyült benne az ismerős szomorúsággal. Ébredéskor mindig volt egy nehéz pillanata, amikor érezte, hogy valami szörnyűség történt, és aztán tudatosult benne, hogy Jack meghalt. Gyűlölte a reggeleket, az ébredést. Ezért is aludt el olyan nehezen esténként, mert tudta, hogy ébredéskor megint szembesülnie kell a keserű valósággal.

Megfésülködött, fogat mosott, kicsit felfrissítette magát, de még mindig úgy érezte, hogy rendetlen a külseje. Amikor bement az intenzív szobába, Peter már ébren volt, és rögtön panaszkodni kezdett, hogy majd éhen hal és senki nem ad neki enni. Hamarosan kapott egy tányér zabkását, és Liz etetni kezdte.

- Fúj! - fintorgott a fiú, és most legfeljebb ötévesnek látszott. - Ez undorító!

- Légy jó fiú és edd meg! Jót tesz neked dorgálta Liz, ám Peter összeszorította a száját, és olyan arcokat vágott, hogy anyja nevetve tette le a kanalat. - Mire lenne gusztusod?

- Palacsintát ennék.

A fiú természetesen anyja főztjére gondolt.

Liz nem készített palacsintát Jack halálának napja óta. Képtelen volt rá. A gyerekek megértették. Soha nem kértek tőle palacsintát, pedig mindig is a család kedvence volt.

- És szalonnát - tette hozzá Peter - Utálom a zabkását.

- Tudom, drágám. Talán ma már kaphatsz rendes ételt. Majd megkérdezem dr Webstert.

- A doki kedvel téged - mosolygott Peter - Én is kedvelem őt. Megmentette az életedet. Ilyesmivel nagyon lehet nekem imponálni.

- Úgy értem, tetszel neki! Láttam, hogyan nézett rád tegnap.

- Szerintem hallucináltál, de azért nagyon aranyos vagy, még ha nem is eszed meg a reggelidet.

- Mi lesz, ha randit kér tőled? Igent mondasz? - kérdezte széles vigyorral Peter.

- Fiam, ne légy nevetséges! Dr Webster az orvosod, nem pedig valami középiskolai szívtipró. Attól tartok, az agyrázkódásod különös szövődményekkel jár!

Liz egyetlen pillanatig sem vette komolyan, amit fia mondott. Bill Webster kedves ember, az este jól elbeszélgettek, de ennél többet egyiküknek sem jelentett a dolog.

- Na, anyu, tényleg! Igent mondanál? erősködött Peter?

Liz csak nevetett fia abszurd feltételezésein. Peter azonban tovább nyaggatta.

- Nem - felelte végül az asszony - Senkivel sem akarok randevúzni. És dr Webster sem akar randevúzni velem. Mivel pedig nem tartunk igényt kerítői munkálkodásodra, leszel szíves minden energiádat a gyógyulásra összpontosítani.

Megint segített az ápolónőnek lemosdatni a fiút, azután bement az irodába. Jean megint tanúbizonyságot tett nagyszerű szervezőképességéről, és augusztus közepe lévén, szerencsére az ügyfelek zöme nyaralt valahol, így nem

jelentett komolyabb gondot néhány nap kihagyás.

Liz délután hazament, és miután telefonon beszélt Peterrel, úgy döntött, a kisebbekkel vacsorázik. Peter remek hangulatban volt, néhány barátja bement hozzá, és vittek neki valami ennivalót is. Jessicával még júniusban szakított, így most nem sertevertél körülötte barátnő, de nagyon örült annak is, hogy haverokat lát maga körül.

Liz megnyugodva tette le a kagylót, és az ily módon felszabadult idejében végre felhívta az anyját és Victoriát. Mindketten értesültek a balesetről, türelmetlenül várták az újabb híreket, és végre fellélegezhetek. Helen szokás szerint vészterhes jóslásokba bocsátkozott az esetleges halálos utóhatásokat illetően, Victoria pedig aziránt érdeklődött, hogy miben segíthetne. Egyelőre nem tehetett semmit, de Lizt megnyugtatta az is, hogy a hangját hallotta.

Vacsora után Liz lezuhanyozott, felöltözött, és szólt Jamie-nek, készülődjön, mert indulnak Peterhez. A lányokat megkérte, várjanak még egy napot, mert tudta, amint meglátnák, hogy bátyjuk már jól van, örömben elkezdenének csivitelni, ahogy szoktak, elárasztanák Petert kérdésekkel, és merő jóindulatból halálosan kifárasztanák. Jamie látogatása azonban legalább annyira szolgálta Jamie érdekeit, mint Peterét.

A kisfiú egész úton szótlanul ült a kocsiban, gondterhelt arccal meredt maga elé. Amikor aztán beálltak a parkolóba, anyjára nézett.

- Anyu, meg fogok ijedni? - kérdezte.

Liz szíve elszorult, de úgy gondolta, őszinte kérdésre őszinte választ kell adnia.

- Talán egy kicsit. A kórházak kicsit ijesztőek. Sok ember szaladgál, mindenütt sok gép van és különös hangokat

hallani. De Peter nem ijesztő látvány. Az arca kicsit sebes, a nyakán furcsa gallér van, és olyan ágyban fekszik, ami gombnyomásra fel-le mozog.

- Haza fog jönni?

- Igen, kicsim, hamarosan. Még mielőtt az iskola elkezdődik.

- Az hamarosan lesz? - Jamie időérzéke sajnos elég távol állt a tökéletestől, és ezzel ő maga is tisztában volt.

- A bátyád legfeljebb két hetet tölt még a kórházban. Talán annyit sem - magyarázta az asszony. - És van itt egy nagyon kedves doktor bácsi, Bill a neve.

- Oltást fog adni nekem? - rémült meg Jamie. Számára a kórházlátogatás nemcsak kaland volt, hanem megpróbáltatás is, de most átkelt volna tűzön-vízen, csak láthassa Petert.

- Nem ad neked oltást, ne félj!

- Jó. Utálom az oltást. Peter kapott oltást? kérdezte aggódva.

- Peter sok injekciót kapott, de ő már nagyfiú, elviseli, ha kell. - Sokkal inkább, mint a híg levest és a zabkását. A barátai pizzát vittek neki, és a fiú boldogan mesélte Liznek, az orvosok engedélyezték, ehetett belőle. - No, kicsim, bemegyünk?

Jamie bólintott, bátran vonult a bejárati ajtóig, de ott azért megfogta anyja kezét. A liftben szorítása erősödött, a tenyere is nyírkos lett, amikor pedig kiléptek a baleseti osztály szintjén, és megpillantott egy tolóágyon fekvő embert, összerezzen. A férfi lehunyt szemmel feküdt, egy ápolónő állt mellette.

- Meghalt? - suttogta elborzadva a fiú, és anyjához simult.

- Csak alszik, Jamie, semmi baj. Nem fog történni semmi

rossz, ne félj! - Gyorsan terelte a fiút a folyosón az intenzív szoba felé.

Peter ült az ágyban, és örömeiben felkiáltott, amikor meglátta Jamie-t. A kisfiú szája széles mosolyra húzódott.

- Szevasz, öregfiú, gyere, adj egy puszit! kiáltotta Peter, és a kicsi már szaladt is, ám amint meglátta a gépeket és monitorokat, megtorpant. Nem mert közelebb menni. Gyere nyugodtan! -bátorította bátyja. - Csak egy nagy lépés, és már itt is vagy.

Jamie tett egy lépést, de úgy, mintha kígyóktól hemzsegő patakon kellene átkelnie.

Amikor azonban végül rászánta magát, Peter már megtudta fogni a kezét, és odahúzta az ágyhoz. Mosolyogva lehajolt hozzá és megölelte. Liz látta, hogy a kicsi arca felragyog.

- Nagyon hiányoztál, öcskös - mondta Peter.

- Te is hiányoztál nekem. Azt hittem, meghaltál - mesélte Jamie őszintén - de anyu azt mondta, élsz, csak beteg vagy. Nem hittem el neki, ezért behozott hozzád.

- Most már látod, élek és virulok. De az biztos, hogy nagy butaság volt tőlem úgy beugrani a medencébe. Soha ne csinálj ilyesmit, kölyök, mert meggyűlik velem a bajod.

Rendben? - Miután Jamie komolyan bólintott, bátyja megkérdezte: - És mi a helyzet otthon?

- Dögunalom. A lányok mindenkinek azt mesélik, mi történt veled. Mind nagyon sírtak, amikor elvitt a mentő. Én is - mondta a kisfiú, és ahogy testvérére nézett, látszott rajta, hogy hatalmas kő esett le a szívéről végre.

- Megnyomhatom a gombot, amitől az ágyad fel-le megy? - érdeklődött.

- Persze. - Peter megmutatta neki a gombokat, és azt is elmagyarázta, melyik mire való.

Jamie rögtön nekiesett a gomboknak, és az ágynak a Peter hátát támasztó része hátracsapódott, majd újra felemelkedett. Az idősebb fiú felszisszent, arca megvonaglott.

- Fáj? - ijedt meg Jamie.

- Egy kicsit - ismerte el bátyja. - De ha lassabban csinálod, akkor nem fáj.

- Jó. Akarsz inkább lefeküdni?

- Igen. Csak óvatosan nyomd a gombot, és szólok, mikor engedd el. - Peter mindig megtett minden tőle telhetőt, hogy örömet szerezzen öccsének.

Jamie a feladatra összpontosítva lassan engedte fekvő helyzetbe az ágyat. Bill Webster épp ekkor lépett a helyiségbe, és érdeklődéssel figyelte a jelenetet. Peter végül szólt öccsének, hogy elengedheti a gombot, és Jamie nagyon elégedett volt, hogy ilyen jó munkát végzett. Szerette volna rögtön újra felültetni bátyját, de Peter ezúttal megkérte, várjanak vele egy kicsit. Nem szívesen ismerte el, de még mindig elég erős fájdalmai voltak.

- Jó napot, doktor úr - mondta Peter, amint észrevette Webstert.

Jamie is az orvos felé fordult, és gyanakodva nézegette.

- Aludni megy a bácsi? - kérdezte, a zöld mütősruhára utalva.

- Nem: Képzeld, ezt kell viselnem, amikor dolgozom. Fura, ugye? De legalább bármikor elalhatok, amikor csak akarok. - Tréfált, de Jamie komolyan, tágra nyílt szemmel nézett fel rá. Eltérő hajszínük ellenére a két fiú nagyon hasonlított egymásra. - Bemutatnál a testvérednek? - kérdezte Petert.

Az idősebb fiú mosolyogva, ám roppant szertartásosan bemutatta egymásnak az urakat.

- Nem akarok oltást - közölte Jamie rögtön, az esetleges félreértések elkerülése végett.

- Én sem - felelte az orvos. Nem ment túlságosan közel a fiúcskához, nehogy megijessze. - Megígérem, hogy nem adok oltást neked, ha te is megígéred, hogy nem adsz nekem.

- Megígérem - mondta Jamie komolyan.

Azután, mintha szükségét érezte volna némi udvarias társalgásnak, váratlanul bejelentette: - Három érmet nyertem a különleges olimpián. Anyu volt az edzőm.

- Milyen számokban indultál? - érdeklődött Bill.

- Távolugrás, százméteres síkfutás, zsákban futás - sorolta büszkén a kisfiú, és anyja mosolyogva figyelte.

- Az anyukád nagyon jó edző lehet, ha mindegyikben érmet nyertél.

- Az bizony Apuval csak negyedik voltam.

Apu többet kiabált az edzésen, de anyuval keményebben dolgoztunk.

- A kitartás elnyeri méltó jutalmát - állapította meg Bill, szavait inkább az asszonynak, mint a kisfiúnak szánva.

Liz mosolygott, kissé zavartan, amiért Jamie a füle hallatára dicsekedett az ő edzői képességeivel.

- Biztosan nagyon izgalmas volt a verseny - jegyezte még meg az orvos.

- Az volt - felelte Jamie, és mintegy jelezve, hogy részéről a társalgásnak vége, visszafordult bátyjához. Megkérdezte, megint felültetheti-e az ágygal.

Petert nem tette túlságosan boldoggá az ötlet, de

beleegyezett. Csak arra kérte Jamie-t, hogy óvatosan bánjon a gombokkal.

Bill és Liz kiment a szobából, hogy néhány szót váltson.

- Mondja meg őszintén - kezdte az asszony - javul a fiam állapota? - Aggasztotta, hogy Peter még mindig nagyon fáradtnak tűnt, és a feje, a nyaka szemlátomást továbbra is fájt.

- Ne aggódjon, minden a legnagyobb rendben van - nyugtatta meg Bill. - Ő a kedvenc betegem. A kisebbik fia is nagyszerű gyerek, büszke lehet rá - mondta, és az üvegfalón át nézte a két fiút.

- Az is vagyok - mosolyodott el Liz. - Nem is tudja, milyen sokat jelent nekünk, hogy behozhattam. Köszönöm, hogy megengedte.

Jamie nagyon félt, hogy soha többé nem látja a bátyját, de most végre megnyugodott.

- Behozhatja, amikor csak akarja - mondta Bill, majd nevetve hozzátette: - Feltéve persze, hogy a kicsi nem akar injekciót adni nekem.

Ezután Liz visszament a kórterembe, és kimentette Petert Jamie karmaiból, mert a kisfiú nagyon belejött az ágy irányításába.

- Azt hiszem, ideje búcsúznunk, uraim jelentette be az asszony. - Mennünk kell, Jamie, nem szabad kifárasztanunk Petert, és már lassan neked is ágyban a helyed. - Amikor kisfia elszomorodva ránézett, hozzátette: - A doktor bácsi azt mondta, bármikor bejöhetsz.

- Legközelebb feltétlenül hozzál nekem pizzát! - kötötte öccse lelkére Peter, és cuppanós puszit nyomott az arcára.

Jamie az ajtóból még visszaintegetett, aztán anyja kezét

fogva a lifthez ballagott. Elég sokáig kellett várniuk, még mindig ott ácsorogtak, amikor Webster egy kórteremből kilépve meglátta őket. Odament hozzájuk, és megkérdezte Jamie-t, mit szól a kórházhoz.

- Tetszik - felelte a kisfiú. - Azt hittem, meg fogok ijedni, de nem - mondta őszintén. - A mentő nagy zajt csinált, amikor elvitte Petert - tájékoztatta az orvost.

Bill komolyan bólintott.

- Sajnos a mentőautók már csak ilyenek.

De itt nálunk általában csend van. Gyere el máskor is!

- Holnap a nővéreim jönnek - közölte gondterhelt arccal Jamie. - Sokat beszélnek.

Ki fogják fárasztani Petert.

Bill felnevetett, de nem merte kimondani, amire gondolt, hogy ez bizony jellemző a nőkre. Nem ismerte Lizt, nem tudta, hogyan fogadná az efféle tréfálkozást.

- Majd vigyázok a bátyádra. Köszönöm, hogy szóltál - mondta a fiúcskának.

Amikor a lift megérkezett, anya és gyermeke beszállt, és Jamie integetett az orvosnak, amíg csak az ajtó be nem csukódott. Hazafelé egész úton vidáman csevegett a kocsiban, mintha nem is ugyanaz a kisfiú lett volna, aki a kórház felé jövet szótlanul gubbasztott a hátsó ülésen.

- Tetszik nekem Peter ágya - közölte. - És tetszik a doktor bácsi is. Nagyon kedves. És ő sem szereti az oltást - emlékeztette anyját erre a roppant fontos információra. - Azt hiszem, Peter is kedveli őt.

- Valamennyien kedveljük - értett egyet Liz. - Ő mentette meg Peter életét.

- Akkor én is kedvelem - jelentette ki Jamie mély meggyőződéssel.

Otthon részletes előadást tartott nővéreinek a kórházi látogatásról, különösen hosszan időzött a gombok nyomkodásával mozgatható ágy leírásánál, de azért ejtett néhány szót a doktor bácsiról is, aki utálja az oltásokat és megmentette Peter életét. Nagy kaland volt ez számára. Aznap megint Liz mellett aludt a nagy ágyban, és lényegesen nyugodtabb éjszakája volt, mint anyjának, akit a legkülönbözőbb rémálmok gyötörtek. Álmaiban kavargtak a balesetek, a félelmek, az emberek. Hol Jacket látta, hol Peter balesetét, hol a kórház változott rémségek színhelyévé, hol a lányok kerültek bajba, hol Jamie-t fenyegette veszély. Ébredéskor fáradtabb volt, mint amikor lefeküdt.

- Álmos vagy még, anyu? - kérdezte Jamie, amikor hatkor felébresztette.

- Nagyon - nyögte Liz.

Az elmúlt napok sok idegeskedése nem múlt el nyomtalanul. Liz úgy érezte magát, mintha agyonverték volna. Peter balesete kapcsán szinte megisméltődött, amin Jack elvesztésekor ment keresztül, de most legalább jól végződött a dolog.

Reggelit készített a gyerekeknek, berohant az irodába, a bíróságon megvívott pár kisebb csatát, aztán száguldott a kórházhoz, ahol Carole már várta a lányokkal. Jamie-re addig az egyik szomszéd vigyázott. Liz úgy vélte, a kisfiúnak egyelőre elég volt a kórházlátogatásból.

A lányok körülvették bátyjukat, sírtak és nevettek, csiviteltek, mindent jól megnéztek, elmesélték, kinél mi újság, és vagy százszor elmondták, mennyire örülnek, hogy Peter jobban van. Ám amikor alig egy óra elteltével

elköszöntek, a fiú szemlátomást a végkimerülés határán volt. Kapott is egy injekciót, és miután elaludt, Liz és dr Webster átment a várószobába, hogy megbeszéljen néhány fontos kérdést.

- Jamie-nek igaza volt - jegyezte meg gondterhelt arccal Liz. - A lányok teljesen kikészítették Petert.

- A lányok már csak ilyenek - mosolygott az orvos. - Ne aggódjon, nem ártott neki, hogy kapott egy kis ízelítőt a való életből az intenzív szoba elszigeteltsége után.

Liz megkérdezte, mikor viheti haza fiát, és Bill azt felelte, a munka ünnepén, nem egész két hét múlva Peter minden valószínűség szerint otthon lehet. Mint mondta, meg akar bizonyosodni róla, hogy az ütődés hatására keletkezett duzzanat leapad az agyban, nehogy szövődmények lépjenek fel. Liz megköszönte az információt, ám a férfi szavai az eszébe juttattak valamit, amit meg kell majd beszélnie a gyerekeivel, mégpedig a munka ünnepi nyárbúcsúztatót.

Úgy tervezték, hogy idén ezt sem tartják meg, elugranak inkább a Tahoe-tóhoz. Peter azonban nem utazhatott még ilyen hamar a baleset után, és Liz úgy érezte, miután szerencsésen megúsztak egy újabb tragédiát, lenne mit ünnepelni.

- Tud majd iskolába menni, amikor megkezdődik a tanítás?
- kérdezte még az aszszony.

- Majd meglátjuk. Lehet, hogy egy hetet mulasztani fog, de gondolom, ez nem jelent különösebb problémát. Viszont egy ideig nem vezethet.

Ez nem volt túl jó hír, hisz Liz szeptemberben akarta végigjárni fiával az egyetemeket.

Ezzel most várni kell még, amíg Peter megerősödik.

Miután megbeszélték a részleteket, Bill meghívta Lizt az irodájába egy kávéra. Az asszony kimerülten rogyott le egy székre.

- Nehéz napja volt? - kérdezte együttérzőn az orvos. Tudta, mennyi gond nyomja Liz vállát, és csodálta őt, amiért mégis nyugodt, és gyerekeivel nem érezteti, hogy problémái vannak.

- Gondolom, semmivel sem nehezebb, mint a magáé - felelte Liz.

- Nekem nincs öt gyerekem, akik közül egy kórházban fekszik. - És akik közül a másik fogyatékos, még ha egészen enyhén is, tehát több figyelmet igényel. Nem is beszélve a három serdülő lányról, akik a legnehezebb korban vannak, amikor a legnagyobb türelem kell hozzájuk a szülő részéről. - Ha belegondolok, nem is tudom, hogy csinálja.

- Néha én sem. Az ember egyszerűen teszi, amit tennie kell.

- És maga? - kérdezte a férfi csendesén, miután belekortyolt kávéjába. - Magával ki törődik?

- Én magam. Néha Peter A titkárnőm, a házvezetőnőm, a barátaim. Igazán szerencsés vagyok.

Az orvos elég különösnek találta, hogy valaki ezt mondja, miután elveszítette a férjét, akire majdnem húsz éven át számíthatott.

Most minden teher Lizre hárult, és ő elismerésre méltó módon birkózott meg vele.

- Komolyan mondom, ha magára nézek, lelkipurdalásom támad. Hisz magához képest engem szinte semmi felelősség nem terhel.

Nincs még egy aranyhalam sem. Csak magamról kell gondoskodnom. Azt hiszem, eléggé önző lehetek.

- Csak más. Mindenkinek másra van szüksége. Nyilván

tudja, hogy magának mi kell, és aszerint rendezi el az életét. - Egyik beszélgetésük során a férfi említette, hogy negyvenöt éves. Ennyi idősen az ember már tudja, mik az igényei, és azoknak megfelelően alakítja ki életmódját. - Én félemler lennék a gyerekeim nélkül.

- Megértem. Nagyszerű srácok. Meglátszik rajtuk, hogy sokat foglalkoztak velük. Eszébe jutott, amit Jamie mondott a különleges olimpiáról. Elképzelni sem tudta, hogyan szakított időt az asszony arra is, hogy eddzen a kisfiúval.

- Megérdemelnék, hogy sokkal több időt töltsék velük. Úgyhogy jobb lesz, ha indulok is haza - mondta, és letette a bögrét. - Még a végén kitagadnak. Holnap találkozunk?

- Néhány napig nem jövök be, de Peter jó kezekben lesz. - Megadta a másik orvos nevét, és azt is, hogy mikor érkezik vissza Mendocinóból.

- Érezze jól magát - mosolygott rá Liz. Igazán megérdemli.

Amint hazaért, összehívta a gyerekeket és megkérdezte, mit szólnának hozzá, ha mégis megrendeznék a nyárbúcsúztatót. Legnagyobb meglepetésére a gyerekek vegyes érzelmekkel viseltettek az ötlet iránt. Megan és Jamie nagyon örült, Rachel és Annie viszont úgy vélte, az apjuk nélkül nem lenne szabad megtartani többé.

- Különben is, ki sütné a húst? - kérdezte Rachel panaszos hangon.

- Hát mi - felelte Liz nyugodtan. - Gondold csak meg, idén is hányszor sütöttünk már húst a kerti sütőn. És Peter segíthetne. Úgy gondolom, meg kell ünnepelnünk, hogy szerencsésen megúszta ezt a szörnyű balesetet.

Miután ebből a szemszögből is végiggondolták a dolgot, a lányok végül beleegyeztek, jöllehet eléggé kelletlenül. A hét

végére aztán megbarátkoztak a gondolattal, és akkor megkezdődött az izgatott tervezgetés. Valamenynyien meg akarták hívni összes barátjukat.

Hamarosan több mint hatvan név állt a listán, és Liz azon kapta magát, hogy alig várja az összejövétel napját. Ez volt az első alkalom, hogy Jack halála óta vendégeket hívott, de nyolc hónap telt el, így senki nem szólhatott egy szót sem.

Peter majd kiugrott a bőréből örömeiben, amikor Liz elmondta neki, mit szerveznek.

És mire négy nappal a munka ünnepe előtt kiengedték, a meghívott vendégek közül már több mint ötvenen jelezték, hogy eljönnek.

Liz a fizioterápiás beosztást és az utókezelést beszélte meg Bill Websterrel az orvos szobájában, amikor hirtelen eszébe jutott, hogy őt is meg kellene hívnia.

- Voltaképpen Petert ünnepeljük - magyarázta. - Örülnénk, ha el tudna jönni. Persze ne gondoljon valami nagyszabású ünnepségre! Sokan leszünk, az igaz, de semmi formaság. Papírtányérok, műanyag poharak, farmer és póló.

- Műtősruhában vagy fehér köpenyben jöhetek? Azt hiszem, más ruhám nincs is mondta Webster, de szemlátomást örült a meghívásnak, és megígérte, ha nem kell dolgoznia, feltétlenül ott lesz.

- Mindannyian nagyon örülnénk, ha eljönne.

A család hálával tartozott az orvosnak, s ezt legalább ily módon is kifejezésre tudják juttatni. Liz küldött már egy karton finom bort is a férfinak, aki tőle örömmel elfogadta.

De most Liz úgy érezte, úgy helyes, ha Bill is ott van, amikor a család a barátokkal Peter hazatérését ünnepli. Nélküle Peter talán már nem is lett volna köztük, és ez

elviselhetetlen gondolat volt.

Bill az asszony lelkére kötötte, ne hagyja, hogy Peter megerőltesse magát. Mint mondta, a fiatalok hajlamosak rá, hogy amint végre hazamehetnek, rögtön úgy akarják folytatni az életüket, mintha mi sem történt volna, és nem veszik tudomásul, hogy ezzel megnyit ártanak saját maguknak. Ettől eltekintve Bill véleménye az volt, hogy Peterrel minden rendben lesz, és mire karácsonytájt befejeződik az utókezelés, semmi nyoma nem marad a balesetnek.

- Csak tartsa rövid pórázon egy ideig - intette az orvos Lizt.

- Úgy lesz - felelte az asszony, és arra gondolt, Petert az fogja a leginkább megviselni, hogy két hónapig, amíg le nem teheti a nyakmerevítőt, nem vezethet. Liznek kell majd mindenhova szállítania, pedig erre aztán végképp nincs ideje, csakhogy Carole-nak a három lány és Jamie már így is egész napos elfoglaltságot jelent. - Megoldjuk.

- Ha bármilyen probléma merülne fel, kérem, hívjon!

Azon a reggelen, amikor Peter végre elhagyta a kórházat, Bill Webster elbúcsúzott mindkettejüktől, és melegen megszorította Liz kezét. Nyilvánvaló volt, hogy az asszony hiányozni fog neki. Elég sok időt töltöttek együtt a szobájában, kávéztak, beszélgettek, egészen összebarátkoztak. Liz figyelmeztette, nehogy megfeledkezzen a munka ünnepén tartandó összejövetelről, és a férfi megígérte, ha egy mód van rá, ott lesz.

- El fog jönni, anyu - jelentette ki határozottan Peter, amint kikanyarodtak a kórház parkolójából.

- Hacsak nem kell dolgoznia - felelte Liz a forgalmat figyelve. Kicsit azért sajnálta, hogy talán többé nem is találkoznak. Mindazok után, amin keresztülmentek, jó barátként gondolt a férfira, és tudta, örökké hálás lesz neki.

- El fog jönni - ismételte meg Peter, arcán önelégült vigyorral. - Megmondtam, hogy tetszel neki.

- Te már csak tudod - legyintett az anyja minden különösebb érdeklődés nélkül. Hiszen Peter orvosáról volt szó.

- Tíz dolcsiba fogadok, hogy eljön - közölte a fiú, és megigazgatta nyakmerevítőjét.

- Nincs is annyi pénzed - mosolygott rá Liz, és arra gondolt, voltaképpen teljesen mindegy, hogy Bill Webster eljön-e a nyárbúcsúztatóra, vagy nem.

Önmagát sikerült is meggyőznie erről, a bajusza alatt csendesen mosolygó Peter azonban egészen más véleményen volt.

8. fejezet

A szeptember első vasárnapján vagyis a munka ünnepe előtti napon megrendezett nyárbúcsúztató nagyszerűen sikerült. A gyerekek összes barátja eljött, legtöbbjüket elkísérték a szülei is. Voltak, akikkel Liz még Jack halála előtt találkozott utoljára. Természetesen eljött Victoria is, hozta a férjét és az ikreket. Peter Liz mellett serénykedett a sütőnél, és nyakmerevítő ide vagy oda, remekül érezte magát. Szemlátomást az egész vendégsereg jól szórakozott, a hangulat már épp a tetőfokára hágott, amikor megérkezett Bill Webste. Pár pillanatig tétován álldogált a sok nevetgélő, beszélgető idegen között, de aztán megpillantotta Jamie-t.

- Szia! Emlékszel rám? - Farmert és hosszú ujjú kockás inget viselt, és Jamie elmosolyodott, amint meglátta.

- Szia. - A kisfiú rögtön közvetlenebb hangot ütött meg, hisz már nem a kórház számára idegen közegében találkoztak. - Te vagy az a bácsi, aki ugyanúgy utálja az oltást, mint én.

- Így igaz. Hogy van a bátyád?

- Egész jól. Csak az a baj, hogy ordít velem, amikor ráugrom.

- Igaza van. Mármint nem abban, hogy ordít, de egy ideig tényleg óvatosan kell bánnod vele. Tudod, a nyaka még nem gyógyult meg. Egy kicsit el van törve.

- Tudom. Azért hordja azt a nagy gallért.

- Hát, így is nevezhetjük - mosolygott Bill. - Anyukád merre van?

- Ott - mutatott Jamie a sütő felé.

Bill megköszönte a tájékoztatást, azután nézte az asszonyt, aki épp hamburgert készített. Liz a farmerja fölött vidám feliratos kötényt viselt, vörös hajával kitűnt a tömegből, akárcsak Peter. A keze gyorsan járt, mosolyogva tüsténkedett, és nagyon csinos volt.

És mintha megérezte volna, hogy figyelik, felpillantott. Meglátta Billt, integetett neki, ő pedig elindult feléje, sarkában Jamie-vel.

Peter is észrevette a férfit, és kaján vigyorral odaszólt anyjának:

- Jössz nekem tíz dolcsival, anyu!

- Miattad van itt, nem miattam - felelte halkán Liz, és a férfihoz fordult, aki időközben odaért hozzájuk.

Miután üdvözölték egymást és Bill érdeklődött páciense hogyléte felől, Liz megkínálta egy pohár borral, ő azonban inkább egy kólát kért. Mint mondta, bármikor behívhatják a kórházba. Liz és Peter serénykedett tovább, közben vidáman csevegtek.

- Úgy látom, nagyon értik a dolgukat - jegyezte meg Bill, és italába kortyolt.

- Szakértőtől tanultuk - felelte az asszony Pár perc elteltével Peter egy halom hamburgert rakott egy tálcára barátai számára, és vigyorogva magukra hagyta a felnőtteket.

- A fiú szemlátomást jól van - állapította meg az orvos.

Liz arca egy pillanatra elkomorult.

- Jövő héten már iskolába akar menni. Mit gondol, engedjem?

- Ha úgy véli, hogy Peter bírni fogja, engedje! Biztos vagyok benne, hogy jól dönt mondta Bill.

- Köszönöm a bizalmat.

Liz szólt Carole-nak, hogy vegye át a sütést egy időre, az egyik szomszéd pedig jelentkezett kuktának, így nyugodtabban beszélgethettek Billel. Kerestek két üres széket, és leültek. Liz is kólát ivott, nem volt túlságosan oda az alkoholért.

- Mi újság a kórházban? - érdeklődött az asszony valahogy furcsa volt itt lenni a férfival, most, hogy már nem kellett aggódniuk Peterért. Most nem vette körül őket a kórház nyugtalanító légköre, csupán két ember üldögélt egymás mellett kellemes környezetben, és ez a gondolat valamiért zavarba hozta Lizt.

- Rengeteg a munka. És lesz még több is, ebben biztos vagyok. A hosszú hétvégék egyszerűen borzalmasak. Autóbalesetek, öngyilkossági kísérletek, lőtt sebek. Elképesztő, mit művelnek az emberek, ha néhány napig nem kell dolgozni menniük, és ráadásul volánt kapnak a kezükbe.

- Nagyon örülök, hogy el tudott szabadulni, és időt szakított ránk.

- Ami azt illeti, ügyeletes vagyok, de úgy gondoltam, kis ideig csak meglesznek nélkülem. A kollégámra bíztam az osztályt. Nagyon jó orvos, és ha úgy ítéli meg, hogy szükség van rám, azonnal hív. És maga hogy viseli az ünnepeket, Liz? Nem lehet könnyű.

- Ez most jobban alakult, mint gondoltam.

Eleinte borzalmas volt. A Valentin-nap, a húsvét, a születésnapok... A munka ünnepe azért mégis más. Nem kimondottan családi ünnep. úgy gondoltam, ráfér a gyerekekre egy kis szórakozás.

És szemlátomást mindenki nagyszerűen érezte magát. A

gyerekek boldogok voltak, hogy barátaik mind eljöttek, hisz a család több mint nyolc hónapja nem hívott vendégeket.

- Gyerekkoromban nagyon szerettem az ünnepeket - mondta a férfi. - Most már azok is csak munkanapok.

Szavaiból az derült ki Liz számára, hogy az orvos nagyon magányos, viszont úgy tűnt, ez az életstílus tökéletesen megfelel számára.

Végül is, amíg Peter a kórházban feküdt, Bill szinte állandóan benn volt. Liz így megtiszteltetésnek vette, hogy az ő meghívását elfogadta.

- És mondja, mit csinál szabad idejében, amikor nem dolgozik és nem a gyerekeket kergeti? - érdeklődött a férfi.

Liz felnevetett.

- Miért, létezik valami más is? Úgy érti, van élet a munka és a gyerekek után? Nem rémlik, milyen lehet.

- Talán fel kellene frissíteni a memóriáját jegyezte meg Bill. - Például mikor volt utoljára moziban?

- Hmm... - Az asszony eltűnődött, a fejét csóválta. Hihetetlennek tűnt, hogy már ilyen rég lett volna. A gyerekekkel persze látott pár filmet, de most nyilvánvalóan nem ez volt a kérdés. - Azt hiszem, tavaly hálaadáskor mondta végül. Természetesen Jackkel, tette hozzá gondolatban. Ez is hagyomány volt náluk. A hálaadás napi vacsora után, amikor a gyerekek lefeküdtek, ők kettesben elmentek és megnéztek valami igazán jó filmet.

- Talán elmehetnénk egy moziba valamikor - ajánlotta Bill reménykedően, ám ekkor megszólalt a csipogója. Megnézte, zsebéből előhúzta mobil telefonját, és visszahívta a kórházat. Figyelmesen hallgatta kollégáját, adott néhány utasítást, azután csalódottan Lizhez fordult. - Súlyos eset. Frontális

ütközés, két gyerek is megsérült. Reméltem, hogy kicsit több időm lesz, és kaphatok egy isteni hamburgert, de úgy tűnik, mennem kell.

Ígérje meg, hogy valamikor folytatjuk ezt a beszélgetést.

- A hamburgerről nem kell lemondania mosolygott Liz.

A kapu felé menet elhaladtak a sütő mellett, szólt Peternek, csomagoljon alufóliába egy hamburgert a doktor úr számára. A fiú kiválasztotta a legszebbet, azután elkészönt orvosától. Liz kikísérte a férfit a kocsihoz. A tízéves Mercedest látva megint megállapította, hogy Billnek határozottan van stílusa. A kórházban folyton műtősruhában, klumpában, kócosan járkált, most azonban makulátlan farmert, gondosan kifényesített cipőt viselt, és megfésülködve, frissen borotválva kimondottan jóképű volt.

- Köszönöm a hamburgert - mosolygott. Felhívom a mozi miatt. Esetleg a jövő héten?

- Rendben van - felelte Liz.

Hirtelen nagyon fiatalnak érezte magát.

Zavarba jött. Idejét sem tudta, mikor hívta moziba egy férfi utoljára. De a csodába is, Bill kedves, tisztelettudó, komoly ember, és igaza volt, amikor azt mondta, hogy neki több kikapcsolódásra van szüksége.

Victoria figyelmét természetesen nem kerülte el, hogy barátnője egy ismeretlen férfival beszélget. Rá is kérdezett, amint Liz visszatért a vendégek közé. Mindent tudni akart az idegenről.

- Nagyon vonzó pasi - mondta, és sejtelmesen mosolygott. - Tetszel neki.

- Peter is ezt mondta - vigyorodott el Liz, azután megint komolyan nézett barátnőjére. - Nagyon jó orvos.

- Randit kért tőled? - kérdezett rá minden kertelés nélkül Victoria reménykedő hangon.

- Ne bolondozz, Vic! Csak barátok vagyunk - torkolta le barátnőjét Liz.

Az igazság azonban az volt, hogy a férfi igenis randit kért tőle, és Liz meglepetten tapasztalta, hogy ezt nem akarja az orrára kötni. Ugyan, gondolta, végül is csak egy moziról volt szó. És lehet, hogy nem is lesz belőle semmi. Meggyőzte magát, hogy felesleges lenne Vicnek megemlíteni, és azzal elvegyült vendégei között.

A hangulat továbbra is nagyszerű volt, az étel ízletes, a bor finom, az emberek pedig kivétel nélkül kedvesek és vidámak voltak. Tizenegy elmúlt, mire az utolsó vendég is távozott. És Liz, miközben a gyerekek és Carole segítségével rendet rakott, megállapította, érdemes volt megtartani a nyárbúcsúztatót.

Már a konyhában is összetakarítottak, amikor csörögni kezdett a telefon. Liz az órára nézett, elképzelni sem tudta, ki telefonálhat, hisz éjfél elmúlt.

Amikor felvette a kagylót, az jutott eszébe, hogy talán valamelyik vendég itt felejtett valamit, ám legnagyobb meglepetésére egy kellemes férfihang üdvözölte. Bill volt az, még egyszer meg akarta köszönni, hogy meghívták.

- Biztos voltam benne, hogy még fenn van - mondta. - Elment már mindenki?

- Épp most csináltunk rendet. Tökéletesen időzített. Mi történt a karambol sérültjeivel?

A férfi nagyot sóhajtott.

- Az egyik gyermeket sajnos elveszítettük, de a másik már jobban van. Néha így alakul.

- A hangján azonban hallatszott, hogy nagyon megviseli, valahányszor csatát veszít.

- El sem tudom képzelni, hogy bírja mondta halkán az asszony.

- Ez a munkám. - És nyilvánvalóan nagyon szerette a munkáját, főleg, amikor tudott segíteni, és az esetek nagy részében szerencsére tudott. - Szóval mikor megyünk moziba? - kérdezte, és nem is hagyott időt Liznek, hogy gondolkodjon. - Holnap megfelelne? Este szabad vagyok, és ez ritkaság, higgye el. Meg kellene ragadnunk az alkalmat. Tehát pizza és mozi?

- Ó, ez a legjobb ajánlat, amit ma este kaptam... illetve az idén - mosolygott Liz. Részemről rendben.

- Akkor hétkor magáért megyek.

- Várom. És köszönöm, Bill. Remélem, nyugodt éjszakája lesz.

- Én is azt kívánom magának. - Emlékezett rá, hogy Liz nem alszik valami jól az utóbbi időben.

Az asszony mosolyogva tette le a kagylót, amikor Péter lépett be a konyhába. Anyjára nézett, és felvonta szemöldökét.

- Hát ez meg ki volt?

- Nem fontos - legyintett Liz.

Peter azonban összeszűkülő szemmel fürkészte anyja arcát. Nem hitt neki, aztán hirtelen már tudta, és elvigyorodott.

- Bill Webster volt, ugye? Mondd meg az igazat, anyu! Ő volt, igaz?

- Talán. - Liz zavarban volt.

- Megmondtam, hogy tetszel neki! Hát, ez szuper!

- Mi szuper? - kérdezte Megan, aki végszóra lépett be az ajtón.

- A dokinak tetszik anyu - közölte az örömtől repesve Peter

- Milyen dokiról beszélsz? - értetlenkedett Megan.

- Hát arról, aki megmentette az életemet, te lüke! Ki másról?!

- Hogy érted azt, hogy "tetszik neki anyu"? Mégis mit akar ez jelenteni?

- Azt, hogy felhívta anyut.

- Csak nem randi kért?! - Megan döbbenten meredt Peterre, aztán Lizre.

- Még nem tudom - felelte a fiú, és anyjához fordult: - Randit kért? - érdeklődött, és szemlátomást élvezte a helyzetet.

- Úgy valahogy - ismerte el Liz. - Holnap moziba megyünk.

Nem volt értelme tagadni, úgyis találkoznak majd a férfival, amikor érte jön. És különben is, nem volt itt semmi titkolnivaló. Bill rendes ember, Peter orvosa, jó barát, és nem akar semmi mást, mint amit a telefonban mondott, együtt vacsorázni vele, és megnézni egy jó filmet. Liz ebben biztos volt.

- Nem nagy dolog - mentegetőzött. - Épp csak arra gondoltam, hogy kikapcsolódom kicsit.

- Ez undorító! - háborgott Megan. - És mi van apával?

- Hogyhogy mi van apával? - vontta össze szemöldökét Peter. - Ő elment. Anya viszont itt van. Nem töltheti az egész életét azzal, hogy bennünket pesztrál.

- És ugyan miért nem? - Megannek egyre kevésbé tetszett

ez a helyzet, és nem értette, Peter miért lelkesedik ennyire. - Anyának semmi szüksége arra, hogy randizzon - jelentette ki. - Itt vagyunk neki mi.

- Pontosan erről van szó! Anyának másra is szüksége van. valami többre. Addig sem csak velünk foglalkozott, amíg apa élt - magyarázta Peter.

- Az más! - Megan szeme villámokat szórt.

- Dehogyan más - erősködött a fiú. - Miért lenne más?

Liz kissé döbbenetesen figyelte a vitát. Megan váltig állította, hogy anyjuknak nem szabad randevúznia, Peter számára viszont egyértelmű volt, hogy egy nőnek másra is szüksége van az életben a munkáján és a gyerekein kívül. Szinte ugyanazokat az érveket sorolta, mint Bill Webster, amikor először hozta szóba a mozit. Az is nyilvánvalóvá vált azonban, hogy Megan a gondolatát is elviselhetetlennek tartja, hogy apján kívül más férfi is legyen anyja életében.

- Mit gondolsz, apa mit szólna hozzá, hogy randizol? - fordult a lány felháborodottan Liz felé.

- Azt mondaná, hogy itt az ideje - felelt Peter az anyja helyett. - Apa már kilenc hónapja halott. A fenébe is, amikor tavaly Andy Martin anyukája meghalt, az apja öt hónapra rá már újranősült. Anyu még csak rá sem nézett más férfira a kilenc hónap alatt.

A fiú érvelése a legkevésbé sem nyugtatta meg a húgát.

- Hozzá akarsz menni ahhoz a doktorhoz? - kérdezte szinte sikoltva.

- Nem, Megan - válaszolta halkán Liz. Nem akarok hozzámenni senkihez. Pizzát fogok enni és megnézek egy filmet. Nem hiszem, hogy ezzel ártanék bárkinek.

Mindenesetre érdekes volt látnia gyerekei reagálását. Amit

látott és hallott, gondolkodóba ejtette. Tűnődve ballagott fel az emeletre.

Valóban helytelen, amit tenni készül? Órülség? vagy illetlenség? Korai még, hogy "randizzon"? De hát ő nem randizik Bill Websterrel, csak vacsorázni mennek, meg moziba. És eszébe sem jut, hogy hozzámenjen bárkihez!

Micsoda ötlet ez Megan részéről?! El sem tudná képzelni, hogy bárkivel házasságban éljen Jack után. Jack volt számára a tökéletes férj, mindenki mást hozzá hasonlítana, és senki nem ütné meg a mércét, ebben biztos volt. Ez az este csupán egy kis kikapcsolódás lesz, és Bill csupán egy jó barát.

Megan azonban nyilvánvalóan hadat üzent a családi békét fenyegető idegennek.

Amikor másnap este Bill pontban hétkor megérkezett Lizért, Megan nyitott neki ajtót.

Végigmérte, és ha tekintettel ölni lehetne, a férfi biztosan holtan rogyott volna a küszöbre. A lány egyetlen szót sem szólt hozzá, nem is köszönt neki, otthagya az ajtóban, feldübörgött a szobájába, az ajtaját pedig magára csapta, amilyen hangosan csak merte. Liz elnézést kért lánya viselkedése miatt, ám Jamie rögtön kárpótolta is a férfit, mert széles mosollyal üdvözölte. Bill is örült, hogy láthatja a kisfiút.

- Na, hogy tetszett a tegnapi buli? - kérdezte tőle, és megsimogatta selymes haját.

- Jó volt - bólintott Jamie. - Túl sok virslit ettem, és megfájdult a hasam. De előtte tényleg jó volt.

- Én is remekül éreztem magam - mondta Bill, aztán ijedt arcot vágott. - De ugye ma sem akarsz oltást adni nekem?

Jamie nagyot nevetett, és aztán Bill megkérdezte, látott-e

már papírsárkányt. A kisfiú a fejét rázta.

- Egyszer el kell jönnöd velem sárkányt eregetni - mondta a férfi. - Igaz, a sárkányom elég régimódi, én magam készítettem, de nagyszerűen repül. Kivisszük a partra és megreptetjük. Rendben?

- Az jó lesz - bólogatott Jamie, és az arca ragyogott.

Rachel és Annie lejött, hogy köszönjön Billnek, Megan azonban a szobájában duzzogott, nagyon haragudott anyjára. Peter nem volt otthon, valamelyikbarátja eljött érte, így az orvos a két lányt bízta meg, hogy feltétlenül adják át neki üdvözlését.

- Nagyszerű srácok - mondta Bill, miután beültek a kocsiba.
- Nem is tudom, hogyan csinálja, Liz.

- Könnyű dolgom van - mosolygott az asszony, és elhelyezkedett a Mercedes kényelmes ülésében. - Egyszerűen csak nagyon szeretem őket.

- Ha magát hallgatom, a dolog tényleg egyszerűnek tűnik, pedig tudom, hogy nem az. Én például nem hiszem, hogy képes lennék rá.

Ez úgy hangzott a szájából, mintha valami szívműtétről vagy szervátültetésről beszélt volna. Az ő előadásában a dolog gyötrelmesnek, bonyolultnak, mi több, végzetesnek tűnt.

Számára a szülő-gyerek viszony mindig is megfejthetetlen rejtély volt.

- Mire nem lenne képes? - érdeklődött Liz, miközben a férfi kitolatott a kocsifeljáróról.

- Családban élni, gyerekeket nevelni.

Pontosan tudom, hogy ez egyáltalán nem olyan könnyed szórakozás, mint a maga kijelentései alapján gondolná az ember. Ehhez érzék kell, tehetség, mint, mondjuk, a

művészethez. Biztos vagyok benne, hogy jó orvosnak lenni sokkal könnyebb, mint jó szülőnek.

- Az ember a tapasztalatok alapján megtanulja, mikor mit kell tenni. A gyerekek tanítják meg rá.

- Ez korántsem ilyen egyszerű, és ezzel magának is tisztában kell lennie, Liz. A legtöbb gyerek úgy viselkedik, mint holmi fiataalkorú bűnöző, és drogosként vagy valami hasonlóként végzi. Magának irtózatosszerű szerencséje van, hogy ilyenek a gyerekei.

Természetesen mind az öt gyerekről beszélt, Jamie-t is beleértve, és bár Liz számára ez így volt természetes, jólesett neki, hogy a férfi is úgy gondolkodik, ahogyan ő.

- Elég fura elképzelései vannak a gyerekekről - jegyezte meg az asszony - Azért nem mondhatja, hogy mindegyik gengszter - Nem, de sokan azok, és az anyjuk rendszerint még rosszabb - jelentette ki mély meggyőződéssel Bill.

- Szálljak ki most rögtön, mielőtt kiderülne az igazság velem kapcsolatban, vagy a vacsora végéig még tesztel?

- Ugyan, Liz, nagyon jól tudja, hogy miről beszélek - erősködött a férfi. - Hány olyan házaspárt tud felsorolni, akik igazán boldogok? - kérdezte, és a hangján hallatszott, hogy úgyszólván tudja, mit lehet erre válaszolni.

- Én kimondottan jó házasságban éltem felelte csendesen Liz. - Mi nagyon boldogok voltunk, nagyon sokáig.

- De az emberek zöme nem az - erősködött Bill.

- Jó, igaza van. Az emberek zöme nem boldog, de sokan azok.

- Nagyon kevesen - közölte Bill, és beállt az étterem parkolójába.

Miután leültek egy asztalhoz, az asszony némi tünődés

után megkockázott egy eléggé személyes kérdést.

- Lesújtó a véleménye a házasságról, Bill.

Ennyire rosszul sikerült a magáé?

- Még annál is rosszabbul. Mire vége lett, gyűlöltük egymást. Azóta sem láttam az exnejemet, de nem is szeretném. És ha felhívnám, az első szónál lecsapná a telefont. Hát ennyire rosszul alakult. És nem a mi házasságunk volt a szabályt erősítő kivétel.

- Szerintem igenis az volt - ellenkezett Liz.

- Ha az lett volna, maga munkanélküli lenne.

Liz nevetett ezen a megjegyzésen, azután rendeltek egy gombás, pepperonis pizzát olajbogyóval. Hamarosan kiderült, hogy jól választottak, a pizza hatalmas volt és isteni finom. Éhesen nekiestek mindketten, és miután jóllaktak, a pincérnő eléjük tette a gőzölgő kávét.

Sok mindenről beszélgettek: a gyógyítás szépségeiről és a jogrendszer hibáiról; Bill mesélt a New Yorkban töltött gyakorlóévről, Liz pedig az európai körútról és velencéről, amely Jack és az ő kedvence volt. Valahol a beszélgetés kellős közepén szinte önkéntelenül átváltottak tegezésre, így tűnt természetesnek jó barátok között. A legkülönbözőbb témák kerültek szóba, de Lizt csak nem hagyta nyugodni, amit a férfi a házasságról és a gyerekvállalásról mondott. Billnek nyilvánvalóan igen határozott véleménye volt a témáról, ő viszont csak sajnálni tudta ezért. A férfi elutasította azt az életformát, ami az ő számára mindennél többet jelentett. Bill szemében csak a munkája számított fontosnak, azok az emberek, akiket gyógyított, és azok, akikkel együtt dolgozott. Liz viszont úgy vélte, ez valóban lényeges, ám család és gyerekek nélkül az élet nem teljes. A világért sem cserélt volna a férfival, de úgy döntött, ma már nem hozza szóba ezt

a témát.

Amikor filmekről kezdtek beszélgetni, kiderült, hogy Bill kedvencei a legkülönbözőbb stílusokból kerülnek ki. A férfi szerette a külföldi alkotásokat és a művészfilmeket, de a nagy sikerű közönségfilmek közt is akadt jó pár olyan, amelyik tetszett neki. Liz bevallotta, hogy nagyon élvezte azokat a filmeket, amelyeket gyerekeivel látott, ezek mind a sikerfilmek kategóriájába tartoztak, a lányok a romantikát szerették, Peter pedig az akciót.

Erről eszébe jutott, hogy Jack halála óta alig néhányszor vitte a családot moziba, és megfogadta magában, hogy ezen változtatni fog.

Nagyon jó filmet láttak, utána Bill hazavitte Lizt, de amikor az asszony megkérdezte, beugrik-e még egy italra, a férfi megköszönte, de mint mondta, másnap korán kel. Kiderült, hogy hatkor már a kórházban kell lennie, és Lizt egészen meghatotta, hogy ennek ellenére ilyen későig fennmaradt miatta. Az asszony elnézést kért, amiért nem gondolt rá, hogy nem szabad sokáig feltartania, de Bill közölte, semmi szükség mentegetőzésre.

- Megérsz nekem többet is, mint egy kis kialvatlanság - mosolygott.

Liz meglepődött ezen a megjegyzésen, de kétségtelenül jólesett neki. Remekül érezte magát a férfival. Megköszönte az estét, Bill pedig megígérte, hogy hamarosan hívja, és elhajtott.

Peter és Megan még ébren volt, és Liz, amint belépett az ajtón, tudta, hogy vallatás következik.

- Megcsókolt? - szegezte neki Megan vádlón a kérdést.

- Természetesen nem. Hisz alig ismerem.

- Az első randin még különben sem illik közölte Peter, a téma szakértője.

Liz jót nevetett.

- Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom, srácok, de csak barátok vagyunk. Biztos vagyok benne, hogy Bill nem is akar ennél többet. Számára a munka a legfontosabb, nekem pedig ti. Nincs miért aggódnod, Megan - jelentette ki határozottan.

- Tíz dolcsiba fogadok, hogy legközelebb megcsókol - mosolygott Peter.

- Ezt a fogadást nem nyered meg - mondta Liz. - Különben is, honnan veszed, hogy lesz legközelebb? Talán nem is érezte jól magát velem, és többé fel sem hív - Meglepne - morogta Megan. Biztosra vette, hogy beütött a katasztrófa Bill Webster személyében.

- Köszönöm, hogy így bízol bennem, Megan. Én mindenesetre nem izgulnék a helyedben. Egyébként is tárgyalásom lesz a héten, és az ügy bonyolult, úgyhogy készülnöm kell.

- Jó. Maradj csak itthon velünk! Nincs neked szükséged semmiféle férfira, anyu.

- Úgy érted, amíg itt vagytok nekem ti.

Igaz, Megan?

El kellett azonban ismernie, hogy jó volt Billel lenni és felnőtt témákról beszélgetni.

Nyilvánvaló volt, hogy tisztelettel és elismeréssel viseltetnek egymás iránt. Nem akartak semmi komolyabbat, csupán kedvelték egymást, és jól érezték magukat együtt. Liz úgy döntött, ha többé nem is hall a férfi felől, érdemes volt elfogadnia a meghívását, mert ezen az estén újra nőnek érezte magát, nem csak anyának. Jó volt együtt lenni

olyasvalakivel, aki mindent megtett, hogy ő jól érezze magát, aki érdeklődéssel hallgatta, aki élvezte, hogy beszélgethet vele.

Megant és Petert aludni küldte, aztán ő is felment a szobájába. Jamie már mélyen aludt a nagy ágyban. Liz lefeküdt melléje, megsimogatta selymes haját, és közben azon töprengett, vajon igaza van-e Megannek abban, hogy neki nincs szüksége férfira. Kilenc hónapja, hogy utoljára Jack mellett feküdt, hogy szeretkezett vele. Mintha egy örökkévalóság telt volna el azóta, mégis úgy érezte, nem is akar változtatni ezen. úgy gondolta, életének az a része lezárult örökre.

Bill Webster feküdt az ágyában, és Lizre gondolt. Nagyszerűen érezte magát vele.

Nem tudta, ez az egész hová vezet, de az mindenesetre egyértelmű volt számára, hogy kedveli az asszonyt.

9. fejezet

Bill a hét második felében megint telefonált, ezúttal színházba hívta Lizt. Bementek San Franciscóba, ott is vacsoráztak, és amikor hazavitte az asszonyt, Bill elfogadta a meghívást, és beugrott egy pohár borra.

Egy ideig a színdarabról beszélgettek, azután könyvek kerültek szóba. Végül Liz elmesélt egy bonyolult ügyet, amelyen épp dolgozott, és amely nem hagyta nyugodni. A házaspár sehogy sem tudtak megegyezni a gyerek elhelyezése ügyében, és Liznek valahogy az volt az érzése, hogy valami sötét dolog van a háttérben. Bevonta az ügybe a gyermekvédelmi szolgálatot, és valóban kiderült, hogy a gyermeket szexuálisan zaklatták és bántalmazták. Liz súlyos erkölcsi dilemmában volt, legszívesebben a gyermeket képviselte volna a szüleivel szemben.

- Hát miért nem teszed meg? - kérdezte a férfi. Számára a megoldás egyszerűnek tűnt.

- Ez bonyolult dolog - sóhajtott fel Liz. - A bíróságnak kellett volna megbíznia engem a gyerek képviselésével, de ez szóba sem jöhetett, mert épp az apa az ügyfelem. Voltaképpen igaza van a bírónak, jogilag ez érdekellentét, összeférhetetlenség. Pedig szívem szerint a gyermeket képviselném.

- Volt egy hasonló esetem. Behoztak egy gyermeket a balesetire, azt mondták, az egyik szomszéd megverte. Nagyon meggyőző sztorit adtak elő, fenyegetőztek, hogy feljelentik a pasast. Én is fel voltam háborodva.

Erre kiderült, hogy az apa verte össze a gyermeket, de úgy,

hogy az agykárosodást szenvedett, mire hozzánk került. Nem tehattünk érte valami sokat. Amikor a kislány kikerült a kórházból, elvették a szüleitől, de valósággal könyörgött a bíróságon, hogy engedjék haza. Attól tartottam, hogy az apja meg fogja ölni. A bíró nevelőszülőknél helyezte el a kislányt, de idővel fogta magát és hazament.

- És aztán mi történt? - kérdezte Liz, akit nagyon érdekelt az eset.

- Nem tudom. Szem elől tévesztettem őket. Ilyen ez a munka, aki jobban lesz, azt nem látjuk többé. Így megy ez a baleseti osztályon. Az adott pillanatban az ember megtesz minden tőle telhetőt értük, de aztán eltűnnek.

- Nem szeretnél hosszabb távú kapcsolatot a pácienseiddel?

- Nem. Többek között épp ezt szeretem a munkámban. Nem kell aggódnom olyan problémák miatt, amelyeket nem is nekem feladatomból megoldani. Így minden sokkal egyszerűbb.

Bill nyilvánvalóan semmilyen területen nem vágyott hosszú távú kapcsolatokra, de Liz ennek ellenére kedvelte őt. És időnként, amikor ilyeneket mondott, az asszony még sajnálta is. A férfi élete, gondolkodásmódja szöges ellentéte volt az övének. Liz életében nem volt helye a felületességnek, minden hosszú távra szólt. Nem egy ügyfelével tartotta a kapcsolatot évekkel a válóper lezárulása után is. Egyértelmű volt, hogy ő és Bill Webster nagyon különbözőek, viszont az is egyértelmű volt, hogy ennek ellenére kedvelik egymást.

Már majdnem egy óra volt, amikor az orvos szedelőzködni kezdett, és nagyon sajnálta, hogy nem maradhat tovább, de másnap korán kellett kelniük. Liznek kora délelőtt tárgyalása volt, Billnek pedig hétkor már a kórházban kellett lennie.

Másnap a reggelinél Peter kaján vigyorral érdeklődött, hogy megnyerte-e a fogadást.

- Nem, vesztettél - nevetett Liz.

- Azt akarod mondani, hogy nem csókolt meg?! - Peter szemlátomást csalódott orvosában.

- Undorító vagy - esett neki felháborodottan Megan. - Mégis kinek az oldalán állsz?

- Anyuén - vágta rá rögtön Peter, azután visszafordult Lizhez. - Anyu, ugye, nem füllentenél csak azért, hogy megnyerd a tíz dollárt? - Imádta ugratni anyját.

Liz nagyot nevetett, miközben kenyeret tett a pirítóba.

- Nahát, fiam, ezt kikérem magamnak!

Csak nem képzeled, hogy képes lennék hazudni a saját véremnek holmi fogadás miatt?!

- Szerintem hazudsz, anyu - vádolta Peter.

- Pedig nem. Megmondtam már, csak barátok vagyunk.

- Ez maradjon is így, anyu - szólt közbe Rachel.

Liz meglepődve pillantott rá.

- Hát téged mióta érdekel ennyire ez a téma?

- Peter azt mondja, tetszel a dokinak, Meg szerint hozzá is fogsz menni. - Rachel tizenkét éves lévén sok mindennel tisztában volt már .

- Megnyugtathatlak mindannyiótokat mondta Liz mosolyogva - két vacsora még nem számít eljegyzésnek. - Korai még, hogy randizni kezdj - jelentette ki Annie szigorúan.

- És szerintetek mégis mikor jönne el a megfelelő pillanat? - érdeklődött az asszony - Soha - felelte Megan.

- Tiszta hülyék vagytok - közölte húgaival Peter, és felállt az asztaltól. - Anyu azt csinál, amit akar. És apa biztosan úgy gondolná, hogy jól teszi, ha nem ül folyton itthon. Ha anyu halt volna meg, apu mostanra már rég randizgatna.

És fia szavait hallgatva Liz rádöbbent, hogy bizony, igaza lehet. Eddig erre nem is gondolt, de tény, hogy Jack mindig két lábbal állt a földön, és túlságosan sok életöröm buzgott benne ahhoz, hogy képes legyen bezárkózni és hosszan gyászolni. Igen, Jack valószínűleg már rég elkezdett volna randevúzni. És Liz valahogy megkönnyebbült attól, hogy ezt felismerte.

Bill felhívta aznap az irodában, megkérdezte, lehet-e szó újabb mozizásról a hétvégén. Úgy tűnt, hirtelen gyakoribbak lettek a találkozások, de Liz nem bánta. Szeretett Billel lenni.

Ezúttal, amikor a férfi érte jött, Jamie nyitott neki ajtót, és rögtön tájékoztatta a családban zajló vitáról.

- A nővéreim úgy gondolják, nem szabadna anyut elvinned. Peter szerint viszont minden rendben, és szerintem is. Úgyhogy, bácsi, a fiúk kedvelnek téged, és a lányok nem.

Billnek nagyon tetszett ez a pontos összegzés, jót nevetett rajta, aztán a kis francia étterem felé menet megemlítette Liznek.

- Tényleg nyugtalanítja őket, hogy randizunk? - érdeklődött.

- Miért, mi randizunk? - kérdezett vissza Liz. - Azt hittem, csak barátok vagyunk.

Bill beállt a parkolóba, és leállította a motort.

- Azt akarod, hogy mi csak barátok legyünk? - fordult az asszony felé. Kicsit aggódva várta a választ.

- Nem tudom, mit akarok - mondta Liz őszintén. - Jól

érezem magam veled. Ez az egész kicsit váratlanul ért.

A férfi maga is így érzett, de az asszony kezdett egyre többet jelenteni számára. Eleinte tökéletesen elégedett volt azzal, hogy a barátja lehet, mostanra azonban megváltozott a helyzet. Egyre gyakrabban fordult meg a fejében, hogy talán elképzelhető lenne másfajta, sokkal közelebbi kapcsolat is köztük. Akárhogy is, tovább nem firtatták a kérdést, bementek az étterembe, és az este hátralevő részében kerültek az efféle nagy fontosságú témákat.

Ezúttal azonban Peter megnyerte volna azt a bizonyos fogadást, ha az még érvényben lett volna. Bill a mozi után természetesen hazavitte Lizt, és amint kiségette az autóból, gyengéden a karjába vonta és megsókolta.

Az asszony először megdöbbsent, de lassan ellazult a férfi ölelésében, és visszacsókolta.

Utána azonban nagyon szomorúnak látszott, és ez nyugtalanította Billt.

- Minden rendben, Liz? - kérdezte halkán.

- Azt hiszem - suttogta az asszony.

A csók egy pillanatra jacket juttatta az eszébe, szinte úgy érezte, mintha megcsalta volna férjét. Szó sem volt arról, hogy sóvárgott volna férfi után, hogy kereste volna az ismerkedési lehetőséget, de Bill Webster végérvényesen belépett az életébe, és neki most meg kellett birkózni összekuszálódott érzéseivel.

- Erre nem számítottam - nézett fel a férfira.

Bill bólintott.

- Tulajdonképpen én sem. Csak valahogy megtörtént. Bámulatos nő vagy.

- Ugyan, dehogy - mosolygott Liz.

Lehunyt szemmel mélyen beszívta az este friss illatát. Jó volt itt lenni kinn a levegőn, a szeptemberi égbolt csillagai alatt, távol a gyerekek fürkész szemétől, kíváncsi fülétől. úgy érezte, kellemetlen lenne számára, ha a gyerekek tudnák, mi történt az imént. Ám amikor Bill megint az ajkára hajolt, most már szenvedélyesebben viszonzta a csókot.

- Mit művelünk mi?! - kérdezte pár perccel később, levegő után kapkodva.

- Szerintem csókolózunk - mosolygott rá a férfi.

Ennél azonban jóval többről volt szó. Nem csupán kíváncsiság volt ez, vagy két magányos test sóvárgása, hanem az a fajta tiszta vonzódás, amely időnként előfordul férfi és nő között, amikor nemcsak az ajkak, hanem a lelkek is összeforrnak. Sok minden tetszett nekik egymásban, jöllehet abban egyetértettek, hogy szinte egyetlen közös vonásuk sincs. A férfi a felszínes, gyorsan múló kapcsolatokat szerette az élet minden területén, míg Liz körül mindennek az állandóság, a változatlanság volt az alapja. Az asszony életében semmi nem volt ideiglenes, és ezt Bill nagyon jól tudta. És most már szinte biztos volt benne, hogy ő sem akar kilógni a sorból, ő sem akar csupán ideiglenesen lenni jelen Liz életében. Ez merőben új tapasztalat volt számára, de Liz sem az a fajta nő volt, mint akikhez eddig vonzódni szokott.

- Ne kapkodjunk el a dolgot - mondta. - És ne gondolkodjunk rajta sokat. Majd meglátjuk, mi történik.

Liz bólintott, nem tudta, mit mondjon, egyáltalán nem volt biztos abban, hogy még bárminek történnie kellene.

És miután becsukta maga mögött a bejárati ajtót, furdalni kezdte a lelkiismeret. Úgy érezte, azzal, amit tett, elárulta a férjét, hűtlenné vált hozzá. De hát Jack elment, magyarázta magának, és soha többé nem jön vissza.

Akkor viszont Billel csókolózni miért olyan furcsa érzés, miért tűnik helytelennek és mégis olyan izgalmasnak? Minél tovább gondolkodott mindezen, annál inkább elbátortalanodott. Sokáig ébren feküdt ágyában, Billen töprengett és Jacken, és azon, hogy most mit csináljon.

És reggel, amikor fáradtan, kialvatlanul felébredt, elhatározta, vissza kell térniük a könnyed barátság szintjére; nincs szükség a helyzet bonyolítására. Miután a döntést meghozta, máris jobban érezte magát, egészen addig, amíg tíz órakor a férfi fel nem hívta.

- Te jártál a fejemben, gondoltam felhívlak, megkérdezem, hogy vagy.

- Sajnálom, ami tegnap este történt mondta Liz.

- Ugyan mit sajnálsz? - Bill hangja nyugodtnak és kimondottan boldognak tűnt. Én csak azt sajnálom, hogy nem csókolóztunk többet. Szerintem csodás volt.

- Épp ettől tartottam... Bill... én még nem készültem fel...

- Megértelek. Nem sűrget az idő, ez nem versenyfutás. Nem kell semmit erőltetni.

Egyszerűen csak ott vagyunk egymásnak, és ez jó.

Liznek tetszett ez a megfogalmazás, és most már ostobaságnak tűnt, hogy úgy aggódott.

- Mit szólnál, ha szombaton főznék neked meg a gyerekeknek valamit? - vetette fel Bill. - Este szabad vagyok, és egészen jól főzök. Na, hogy tetszik az ötlet?

Liz tudta, hogy nemet kellene mondania, de legnagyobb meglepetésére semmi kedve nem volt hozzá. Végül is mi baj származhat abból, hogy Bill vacsorát készít nekik?

- Rendben van. Majd segítek.

- A bevásárlás az én dolgom. van a srácoknak valami kedvencük?

- Mindent megesznek. Csirkét, halat, marhasültet, spagettit, pizzát. Nem válogatósak.

- Majd kitalálok valami jót.

- Jamie boldog lesz. - És a lányok dührohamot fognak kapni, tette hozzá magában Liz. Viszont jó alkalom lesz ez, hogy lássák, a férfi nem jelent semmiféle veszélyt. vagy talán mégis nekik van igazuk, és ez egy potenciálisan veszélyes helyzet?

Liznek ez a gondolat nagyon nem tetszett.

Ő egyszerűen Bill jó barátja akart lenni, és szeretett vele csókolózni. Hol van az megírva, hogy ennél tovább is kell menni?! Ő a csókolózásnál biztosan nem akart többet, tehát nem is fog továbblépni, és nem kizárólag a gyerekek miatt, hanem a saját jól felfogott érdekében.

Bill szombaton hat órakor érkezett, három jókora szatyorral. Bejelentette, hogy délvidéki sült csirkét fog készíteni, valamint főtt kukoricát és héjában sült burgonyát. Fagylaltot is hozott. Rögtön tüsténkedni kezdett a konyhában, és nem hagyta, hogy Liz segítsen.

- Te csak pihenj - mondta, és egy pohár bort nyújtott felé.

Töltött magának is, aztán komolyan munkához látott, és nagyszerű vacsorát készített. Még a lányok sem találtak kivétlnivalót benne, legnagyobb meglepetésükre. És jöllehet Megan továbbra sem volt hajlandó szóba állni a férfival, Jamie csevegett helyette is. Peter természetesen szintén részt vett a beszélgetésben, és végül még Annie és Rachel is szólt néhány szót. Az idő legnagyobb részében a tanulásról beszélgettek, a különböző iskolákról és Peter továbbtanulási

terveiről.

A fiú és Liz úgy döntött, október elején látogatják végig az egyetemeket, és Bill igyekezett tanácsokkal ellátni ifjú barátját. úgy gondolta, a Berkeleyre járni jó szórakozás, de a Stanford is, a UCLA is jobb választás több okból. A vacsora végeztével Liz és a három kicsi leszedte az asztalt, Bill és Peter elmélyülten tárgyalta az egyetemek ismérveit, Megan pedig felsurrant a szobájába anélkül, hogy a vacsorát megköszönte volna. Liz nagyon haragudott rá, de Bill később megnyugtatta.

- Majd megszokja a helyzetet. Időre van szüksége. Semmit nem kell elsietni.

Folyton ilyeneket mondott, és ez Lizt kissé idegesítette. Miért kellene Megannek megszoknia ezt a helyzetet? Bill nyilván nem akar annyi ideig körülöttek sertepertélni, hogy Megan véleménye igazán számítana.

Ám a férfi szavai mintha valami másra utaltak volna.

Miután a gyerekek aludni mentek, Bill megint megcsókolta Lizt, és az asszony valahogy kínosnak érezte, hogy itt a házban csókolózzon a férfival. Ez az egész kezdett már kicsit túlságosan ismerős, otthonos lenni. És Bill nagyon kedves volt a gyerekekkel. Minden arra mutatott, hogy itt hamisítatlan szerelmi viszony van alakulóban, és Liz hirtelen úgy érezte, mintha egy aknamezőn kellene átgyalogolnia, különböző robbanószerkezetek között. Megan támadásra készült, a másik két lány végletes érzések közt ingadozott, de ez még csak hagyján lett volna. Liznek meg kellett birkóznia saját érzéseivel, Billre vonatkozó aggályaival és az immár kilenc hónapja elment Jack iránti hűségével, amit egyébként erősen kétségessé tettek a Bill iránti érzései.

Szeptember hátralevő részében Liz tovább folytatta

önmagával a meddő vitát, így valósággal megkönnyebbülést jelentett számára, amikor október első hétvégéjén útnak indult fiával.

Mindeközben Bill minden áldott na felphívta, még a Los Angeles-i hotelban is, ahol Peterrel megszállt. Ez nagyon meglepte Lizt, de amikor letette a kagylót, az arca ragyogott.

Peter ezúttal nem tett semmiféle megjegyzést, nehogy megzavarja a lassan alakuló kapcsolat törékeny harmóniáját. Kedvelte a férfit, és nagyon szorított, hogy minden rendben legyen. Márpedig anyja elejtett szavaiból tudta, hogy érzései mennyire vegyesek.

Miután hazatértek, Bill minden unszolása ellenére Liz csak néhány nap elteltével találkozott vele, akkor is csupán egy hamburger erejéig a kórház kávézójában, azon az estén, amikor a férfi épp ügyeletes volt. Több orvos és ápolónő felismerte Lizt, odajöttek hozzá, hogy köszönjenek, és mindannyian az üdvözlötüket küldték Peternek.

- Látod, mindenki szeret téged, Liz - mosolygott Bill.

Az asszony igen mély benyomást gyakorolt a baleseti osztály dolgozóira, ugyanis nagyon kevés szülő gondoskodott ilyen odaadóan a kórházba került gyermekéről.

És Liz nemcsak a gyerekeivel törődött odaadóan, hanem Billel is, mindig érdeklődött a munkája felől, aggódott érte, amiért olyan nagy stresszhatásnak volt kitéve nap mint nap. Amikor együtt voltak, Bill mindig érezte, hogy mennyire fontos az asszony számára, jóllehet Liz ezt önmagának sem szívesen vallotta be. Úgy érezte, túl sok minden következik abból, ha ezt végül elismeri.

Mindenesetre nem volt véletlen, hogy a következő szombat reggelen Liz ott állt a gardróbban, és Jack ruháit nézte. A zakók most már élettelennek tündek, elkeserítő látványt

nyújtva, szomorúan lógtak. Liz már rég nem szorította magához, nem simogatta, nem szagolgatta őket, többé már nem próbálta beléjük kapaszkodva maga elé képzelni Jacket. És amint most nézte a ruhadarabokat, tudta, mi az, amit meg kell tennie a saját jól felfogott érdekében. A dolognak semmi köze Billhez, mondogatta magában. Tíz végtelenül hosszú hónap telt el azóta, hogy Jack meghalt, és eljött az idő. És szép lassan levette sorban a zakókat, nadrágokat, ingeket a vállfákról, összehajtogatta és takaros halmokba rendezte őket. Az öltönyöket felajánlhatta volna Peternek, de a fiú túl magas és túl fiatal volt ahhoz, hogy viselje őket, és Liz különben is úgy érezte, jobb lesz megszabadulni tőlük, mint valaki máson viszontlátni őket nap nap után.

Jó két órába telt, mire mindent kipakolt a gardróbból. Épp az utolsó fiókot ürítette ki, amikor Megan bejött a szobába, és meglátta, mit csinál. A lány sírva fakadt, és Liz egy pillanatra úgy érezte, mintha ő maga ölte volna meg Jacket. Megan csak állt a szoba közepén, nézte a ruhahalmokat a földön, és csillapíthatatlanul zokogott. Végül Liz könnyei is potyogni kezdtek, siratta gyermekeit, férjét és önmagát. De tudta, akárhogy kapaszkodnak is az emlékekbe, Jack elment, soha nem jön vissza, és a ruháira többé nem lesz szüksége.

Mindeddig úgy gondolta, jobb lesz valamennyiüknek, ha többé nem kell látniuk ezeket a holmikat, ám Megan könnyei elbizonytalanították.

- Miért csinálod ezt? - kérdezte hüppögve a lány. - Ómiatta, igaz?

Liz tudta, hogy Megan Billre gondol, és megrázta a fejét.

- Eljött az ideje, Meg... egyszerűen meg kell tennem... túlságosan fájdalmas nap mint nap látnom ezeket - mondta, és lánya felé nyújtotta a kezét.

Megan azonban elhúzódott, a szobájába rohant és bevágta az ajtót. Liz pár perc múlva utánament, de lánya nem akart beszélni vele.

Az asszony visszatért a hálósobába, és elkezdte dobozokba rakni Jack ruháit. Peter elment az ajtó előtt, meglátta, mit csinál, bejött és felajánlotta, hogy segít.

- Megcsinálok én helyetted, anyu, szívesen.

- Köszönöm, drágám, de ezt nekem kell megtennem - felelte Liz szomorúan. Már csak ennyi maradt meg Jackből a fotókon, a rá emlékeztető tárgyakon és persze a gyerekeken kívül.

Peter segített levinni a dobozokat a földszintre, és mintha megéreztek volna, hogy fordulóponthoz érkeztek, egymás után előbukkantak a kisebbek is. Mind szomorúan nézték a csomagokat, és végül Megan is kijött szobájából és anyjára pillantott. Szemlátomást Lizt is nagyon megviselte a dolog, és aztán, mintha így akarnák támogatásukról biztosítani, mindegyik gyerek szótlanul megfogott egy-egy dobozt, táskát, csomagot, és segítettek kicipekedni az autóhoz. És amikor már majdnem végeztek, Megan felkapta az utolsó dobozt és kivitte.

- Ne haragudj, anyu - mondta elakadó hangon, és a könnycseppek végiggördültek szép arcán.

Liz feléje fordult, átölelte. Anya és lánya sírva kapaszkodtak egymásba.

- Szeretlek, Meg.

- Én is szeretlek téged, anyu.

Addigra már a többiek szeme is könnyben úszott, mind odagyültek anyjuk köré.

Végül Peter, aki már kisebb nyakmerevítőt viselt és

engedélyt kapott, hogy rövid távokon megpróbálkozzon a vezetéssel, felajánlotta, hogy elviszi a holmit az egyikjátékonysági szervezet közeli raktárába.

- Jól vagyok, kisfiam. Oda tudok menni egyedül is - törölgette Liz a könnyeit.

Peter azonban ragaszkodott hozzá, hogy ő vezessen, és anyja végül elismerte, örül neki, mert túlságosan felzaklatta ez a dolog ahhoz, hogy volán mögé üljön. És a Jack holmijával megrakott autó lassan végiggördült a kocsifeljárón, és a kisebb gyerekek egymás kezét fogva hosszan néztek utána.

Liz és Peter fél óra múlva már újra otthon volt, és az asszony elég rémes látványt nyújtott. Amikor délután bement a gardróbba, a szíve egy pillanatra elszorult az üres vállfák láttán, mégis valahogy szabadabbnak érezte magát.

Hosszú időbe telt, de Liz tudta, jól tette, hogy nem hallgatott a barátokra és ismerősökre, hanem várt addig a pillanatig, amíg ő maga érezte szükségét ennek a változtatásnak.

Sokáig üldögélt szobájában, távolba révedő szemmel nézett ki az ablakon, és Jackre gondolt. Amikor Bill késő délután telefonált, rögtön hallotta Liz hangján, hogy valami nincs rendben.

- Jól vagy? - kérdezte aggodalmasan.

- Többé-kevésbé. - Liz elmondta, mit csinált délelőtt, és milyen hatással volt a dolog az egész családra.

Bill szíve majd megszakadt, ahogy hallgatta, de tudta, ez valamiféle jel volt, annak a szimbóluma, hogy Liz már nem kapaszkodik elkeseredetten a múltba, hanem lassan végleg búcsút mond férjének.

Természetesen Jack mindig is az élete része marad, hisz örökül hagyta a gyerekeket is, de már nem volt jelen Liz minden gondolatában.

- Anyyira sajnálom, Liz - mondta gyengéden az orvos. - Tehetek érted valamit?

- Nem, semmit - felelte szomorúan az asszony, és mindketten tudták, hogy ez a fájdalom magányos pillanata kell legyen.

- Tulajdonképpen azt akartam kérdezni, nem megyünk-e el valahova ma este, de attól tartok, ez most nem jó ötlet.

Liz egyetértett vele, és Bill azt mondta, reggel újra telefonál. Végül még aznap újra hívta késő este, tudni akarta, hogy van. Liz még mindig szomorú volt, de már jobban érezte magát, miután kellemes, békés estét töltött gyerekei körében. Mindannyian megnyugodtak már a délelőtti megrázkódtatás után, és amikor lefeküdtek, Liz magára maradt emlékeivel és a pótolhatatlan veszteség sajnó érzésével.

Másnap délelőtt Bill megint telefonált, örömmel hallotta, hogy Liz hangja már nem olyan élettelen, ráadásul bele is egyezett, hogy este találkozzanak. Az asszony eleinte nagyon csendes volt és a szokásosnál jóval visszafogottabb, de miután beszélgettek egy ideig, végül elnevette magát, és szemlátomást jobb lett a hangulata.

Hosszú sétát tettek, fogták egymás kezét, és amikor Bill megcsókolta Lizt, mindketten érezték, hogy ezúttal minden más. Az asszony többé nem kapaszkodott a múltba, készen állt arra, hogy szembenézzen a jövővel.

- Szeretlek, Liz - mondta a férfi, és magához szorította a karcsú testet.

Liz mélyen beszívta arcszesze immár ismerős illatát. Bill

annyira más volt, mint Jack, és ő valóban a szívébe zárta, de képtelen volt kimondani azt a szót. Még nem volt rá képes.

Talán soha nem is lesz.

- Tudom. - Mindössze ennyit volt képes mondani.

Bill nem is számított ennél többre. Egyelőre elegendő volt mindkettejük számára az, hogy ő kimondta.

10. fejezet

Amire eljött mindenszentek ünnepe, a Halloween, mindketten tudták, hogy az érzelmeik komolyak. Egyikük sem adta még meg magát ezeknek az érzelmeknek, és igyekeztek nem gondolni arra, mi lesz mindennek a következménye a jövőre nézve, de egyértelmű volt, hogy Bill szerelmes Lizbe, és az asszony, bár ki sosem mondta, tudta, hogy viszonszereti őt. Ám ez a helyzet dilemma elé állította Litz, nem tudta, mitévő legyen, mit mondjon a gyerekeknek.

Victoriával többször is beszélt kétségeiről, de barátnője sem tudott jobb tanácsot adni, mint hogy hagyja a dolgokat "kialakulni".

Liz maga is erre az eredményre jutott a hosszas tételődés után, úgy vélte, idővel majd mindketten tisztába jönnek saját érzelmeikkel, és akkor tudni fogják azt is, mi a teendő.

Az ünnep estéjén Bill eljött hozzájuk, Lizzel együtt elkísérték a rémítő jelmezbe bújt Rachelt és Jamie-t a cukorkagyűjtő körútra. Megan és Anrue kijelentette, ők már "túl öregek" ahhoz, hogy jelmezt öltsenek, otthon maradtak, és Carole-lal osztogatták a cukorkát a becsengető gyerekeknek. Peter ugyanezzel foglalatoskodott legújabb barátnőjééknél.

És késő este, miután a gyerekek mind aludni mentek, Bill magához ölelte Litz, mélyen a szemébe nézett, és megkérdezte, elképzelhetőnek tartja-e, hogy a hétvégén együtt elutazzanak valahova. Liz pánikba esett, egy pillanatig úgy érezte, a férfi ezzel a kérdéssel mindent elrontott, de végül is két hónapja találkoztak már, vitathatatlan tény volt, hogy a szenvedély egyre hevesebben izzott bennük, és

egyre nehezebb volt féken tartani. Bill tudta, teljesen kizárt, hogy tévesen értelmezte volna Liz érzéseit, saját magával pedig tökéletesen tisztában volt. És újra izgatott kamasznak érezte magát, amikor az asszony hosszú tétovázás után csendesen azt mondta, rendben van, elutazhatnak a következő hétvégén. Úgy egyeztek meg, hogy nem szólnak a gyerekeknek, és Bill rögtön másnap hozzáfogott a szervezéshez. A Napa-völgybe akarta vinni Lizi az Auberge du Soleilbe, mert ez volt a legromantikusabb hely, amit csak ismert.

Huszonnégy órás ügyelet után jött Lizért péntek délután, de olyan boldog és izgatott volt, hogy semmi fáradságot nem érzett.

Liz pedig rengeteg tennivalót talált ki gyerekei számára a hétvégére, hogy ne legyen idejük unatkozni. Azt mondta nekik, egy volt egyetemi évfolyamtársát látogatja meg; és úgy intézte, hogy amikor Bill érte jön, senki ne legyen otthon. Csak Carole-t avatta a bizalmába. Bill mulatott ezen a nagy titkolózáson, jóllehet tudta, így mindkettejüknek könnyebb lesz. Felesleges lett volna felzaklatni a gyerekeket. Peter valószínűleg örült volna, ha tudja, hogy együtt mennek el, de Jamie reakciója már kétséges volt, annak ellenére, hogy a fiúcska kedvelte őt, a lányok pedig minden bizonnyal fel lettek volna háborodva. Megan telebeszélte húgai fejét, és valóságos dacszövetségbe tömörültek a férfival szemben, így Bill a világért sem akarta még jobban magára haragítani őket.

A tailli gyönyörű volt az út mentén. A falevelek a sárga és a vörös árnyalataiban pompáztak, míg a fű továbbra is zöldellt, mint télen mindig. Különös keveréke volt ez keletnek és nyugatnak, a keleti part őszi színei vegyültek a kaliforniai örökzölddel.

Bill és Liz közömbös témákról beszélgetett egészen Saint Helenáig. Az asszony néha elcsendesedett, és Bill nem merte megkérdezni, mire gondol. Tudta, Liz számára még mindig nem megszokott dolog, hogy vele van, az asszony elmondta neki azt is, hogy néha úgy érzi, hűtlen Jackhez. Tisztában volt vele, hogy sok szempontból nem lesz könnyű ez a hétvége. És az út folyamán Liz tekintete többször is a jegygyűrűjére siklott, amelyet még mindig viselt.

Vacsoraidőben érkeztek meg a szállodába, és Liz egészen meghatódott, amikor látta, milyen elegáns hely. Bill igazán mindent elkövetett, hogy kényeztesse és boldoggá tegye. És amikor a szoba ablakából megpillantotta a völgyet a lemenő nap fényében, a lélegzete is elállt.

Bill töltött mindkettejüknek egy kis bort, azután Liz bement a fürdőszobába, és felvette új ruháját, amelyet erre az alkalomra vásárolt.

A szálloda éttermében vacsoráztak, majd elüldögéltek a bár kellemes félhomályában, miközben a zongoránál egy nő énekelt.

Mindketten nagyszerűen érezték magukat, amint kézen fogva visszasétáltak a szobájukba. Amikor Bill megcsókolta Lizt, abban a csókban benne volt mindaz, amit az asszony jelentett neki, és a szenvedély lángra lobbant bennük. A kandallóban égett a tűz, Bill meggyújtotta a dohányzóasztalon álló gyertyákat, azután leültek a pamlagra és átölelték egymást. A férfi hosszú, forró csókok közepette lassan lesimogatta Lizről az új ruhát, ő pedig kigombolta Bill ingét. Csodálatos volt így, kettesben lenni, és tudni, hogy valóban azt csinálnak, amit csak akarnak. A felszabadultság érzése vegyült a szenvedéllyel, és a szívük még könnyebb lett, a vágyuk még erősebb. És aztán a férfi szelíden odavezette az

ágyhoz az asszonyt. Lassan, érzékenyvetkőztette, és miután meztelenül elnyúltak a hús lepedőn, sokáig feküdtek egymást szorosan átölelve.

- Annyira szeretlek, Liz...

- Én is szeretlek téged... - suttogta az asszony.

Ez volt az első alkalom, hogy kimondta, de most olyan természetesnek tűnt. És természetesnek tűnt az is, ami ezután következett, amint végül megadták magukat a bennük emésztő tűzzel égő szenvedélynek. Lizt valósággal elborították a vágy iszonyatos erejű hullámai, és hirtelen minden bánat, magányosság és félelem leomlott róla, akárcsak valamiféle gubó, amellyel önmagát burkolta be, hogy megvédje, de amelyre többé nem volt szüksége. Nem kellett, hogy bármi megvédje ettől a férfitől, nem kellett elrejtőzni, sem bármit eltitkolni előle, odaadta magát neki mindenestül, és ez így volt jó. És később, amikor veritékes testtel, zihálva feküdtek egymás mellett, és Liz Billre mosolygott, a tekintetében volt valami keserédes, valami nosztalgikus, és a férfi tudta, hogy a múlt még mindig kísért, de ez nem is lehetett volna másképpen.

- Jól vagy? - kérdezte a férfi gyengéden, és sajnálta, hogy az asszony még mindig olyan szomorúnak tűnik.

Ám bármit látott is Liz tekintetében, az asszony mosolya ragyogott.

- Istenien... még annál is jobban... olyan boldoggá teszel.

És ez igaz volt, amennyire csak ebben a pillanatban igaz lehetett.

Bill látta, hogy Liz szemébe könnyek gyűlnek. Nehéz lett volna nem gondolnia Jackre ebben a pillanatban, amikor valaki másé lett.

Újabb fontos lépéssel távolodott férjétől, olyan lépéssel, amelyet halogatott, amíg csak lehetett, de most már meg akart tenni. Olyan volt ez, mint végigmenni egy hídon, amely az egyik életet a következővel köti össze. Ám Bill mellett biztonságban érezte magát, előre semmit nem kellett elhallgatnia. A férfi nem sértődött meg azon, hogy ő bevallotta, ez nem volt könnyű döntés számára. Sokáig feküdtek az ágyban egymás mellett, beszélgettek, és Bill bevallotta, hogy soha nem szeretett még senkit annyira, mint Lizt. És az asszony csendesen, békésen feküdt mellette, élvezte, hogy vele lehet, és nagyon igyekezett nem gondolni Jackre.

Amint az idő múlt, Liz valóban egyre kevesebbet gondolt Jackre, figyelme egyre inkább Billre összpontosult. Nagyokat sétáltak és sokat beszélgettek. Megpróbálták kerülni a múlttal kapcsolatos témákat, és vasárnap délelőtt, amikor szobájuk erkélyén üldögéltek, a beszélgetés iránya lassan a jövő felé fordult.

A férfi farmert és pulóvert viselt, az asszony vastag frottírköntöst. Nem volt túl meleg, de a nap ragyogóan sütött, és ők kényelmesen elnyúlva újságot olvastak. Amikor Liz felemelte a fejét, látta, hogy Bill őt nézi, és mosolyog.

- Vajon mi lehet az oka, hogy ilyen boldognak látszik, dr Webster? - kérdezte mosolyogva.

- Te vagy az oka. És ez. - A völgy felé intett.

Ez a hétvége olyan volt mindkettejük számára, mint egy nászút, és Bill mostanra elmondhatta, hogy Liz több igen fontos szempontból már az övé. Az asszony nagy lépést tett előre, és Jack képe lassan ködbe vészett mögötte. Elfelejtteni soha nem fogja, része marad az életének, de most már tudta, nem kapaszkodhat tovább az emlékekbe, el kell indulnia

határozottan előre. És Bill csodálatos társ volt számára.

- Mi lesz most velünk? - kérdezte kedvesen a férfi.

Liz hirtelen ideges lett. Nem készült még fel rá, hogy efféle szavakat halljon. Bill tisztában volt ezzel, de nem tehetett róla, fel kellett tennie a kérdést, amely jó ideje a fejében motoszkált.

- Hogy érted ezt? - kérdezett vissza Liz. Ugyan, mi lenne velünk?

- Hát, van egy-két dolog, amit megtehetnénk. vagy korai még erről beszélni?

Mostanra már jól ismerték egymást, testük közt is tökéletes volt az összhang, mintha nem is pár órája szeretkeztek volna először. Úgy tűnt, nagyszerűen illenek egymáshoz, és ezt nem lehetett figyelmen kívül hagyni.

- Sosem hittem volna, hogy egyszer még ezt fogom mondani - folytatta Bill kissé zavartan, és megint nagyon fiatalnak érezte magát, de annyira szerelmes volt, és nem akarta Lizt elveszíteni - ám úgy gondolom, előbb-utóbb össze kellene házasodnunk.

Liz megdöbbsent. Biztosra vette, hogy ezek a szavak soha az életben nem fogják Bill száját elhagyni.

- De hiszen azt mondtad, hogy nem hiszel a házasságban - nyögte ki végül.

Bill látta, hogy szavai megijesztették az asszonyt.

- Nem is hittem benne, amíg veled nem találkoztam - felelte. - Gondolom, azért van ez, mert valahol a szívem mélyén reméltem, hogy egy napon még megtalálom azt a nőt, akivel ilyen lesz minden, és nem akartam elpackázni a lehetőségemet olyasvalaki miatt, akivel biztosan nem jönne össze a dolog. Amilyen például az első feleségem volt.

Most azonban Bill véleménye szerint minden tökéletes volt. És Liz is el tudta képzelni, hogy vele maradjon sokáig, talán örökre, de még nem készült fel rá, hogy ezt ki is mondja. Jack emléke még elevenen élt benne, korainak érezte, hogy máris újabb házasságról beszéljen. Hiszen még egy év sem telt el Jack halála óta.

- Liz, nem szeretném, ha elromlana köztünk valami azért, mert korainak érzed még szóba hozni ezt a témát, de azt akartam, hogy tudd, komolyak a szándékaim. A lehető legkomolyabbak.

A férfi nagyon jól tudta, Liz nem az a fajta nő, akivel az ember felszínes kis kapcsolatot tart fenn, vagy akinek felelőtlenül bármit lehet ígérgetni. Ráadásul ott voltak a gyerekei is, akiket nem lehetett figyelmen kívül hagyni. Bill sokat töprengett ezen a helyzeten, és biztosra vette, hogy meg tudná szeretni a srácokat. Jamie-t máris szerette, és Peter és közte erős kötődés alakult ki. Úgy gondolta, lehetetlen, hogy idővel a lányokkal is ne tudna kialakítani valamiféle civilizált kapcsolatot. Nők és gyerekek szívébe mindig gyorsan beleszállt, ha akarta, és most nagyon akarta.

- Nem tudom, mit mondjak. - Liznek több olyan barátnője volt, aki évekig járt egy férfival, de az nem vette komolyan és eszébe sem jutott, hogy megkérje a kezét, erre tessék, ő épp csak egy hétvégét tölt ezzel az emberrel, és az máris a jövőt tervezi. - Nincs még tizenegy hónapja sem, hogy Jack meghalt. Időre van szükségem, hogy megszokjam ezt a helyzetet és ismét talpra álljak. És a gyerekek is így vannak vele.

- Tudom. Nem is akarlak sürgetni. És tudom, milyen fontos számodra az egy év - Liz ezt sokat emlegette, nyilvánvalóan valamiféle mérföldkőnek érezte az egyéves évfordulót, és Bill

tudta, hogy ezt tiszteletben kell tartania. - Remélem januárban, az ünnepek után megint szóba hozhatom a témát, és akkor megbeszélhetjük, mit gondolsz róla, hogyan érzel. Voltaképpen abban reménykedtem, hogy talán Valentin-napkor... - Elhalt a hangja.

Liz szíve elszorult egy pillanatra. A Valentin-nap sokat jelentett Jacknek és neki.

De hát oly sok minden jelentett sokat, és most már mind a múlté volt, a gyerekek kivételével.

- Addig már csak három hónap van hátra - állapította meg riadtan.

- Addigra már hat hónapja fogjuk ismerni egymást. Rengeteg olyan ember van, aki sokkal rövidebb ideig járt a párjával, és azóta is boldog házasságban él vele.

Liz tisztában volt vele, hogy ez igaz, de Jack és ő olyan hosszú ideig voltak együtt.

Bill szavai felkészületlenül érték. Sokat jelentett neki, hogy a férfi megkérte a kezét, de időre volt szüksége, hogy mindent átgondoljon.

- Megteszek bármit, Liz, amit csak akarsz mondta Bill, és tekintetében tükröződött mindaz, amit az asszony iránt érzett. - Csak azt akarom, hogy tudd, mennyire szeretlek.

- Én is szeretlek téged, és úgy érzem, nagyon szerencsés vagyok. Az emberek nagy részének egyszer sincs ilyen szerencséje, nekem pedig kétszer is megadatott. Mégis időre van szükségem, hogy kiheverjem, ami történt.

- Ezzel tisztában vagyok. Azt hiszem, csupán tudni szeretném, lehetségesnek tartod-e, hogy idővel majd ugyanazt a jövőt képzeled el magadnak, amit én.

- Igen - mosolyodott el szégyenlősen Liz, aztán nagyot

sóhajtott. - Csak idő kérdése.

Karácsony után beszéljünk erről újra, jó? Mindenképpen meg akarta tartani a gyászévet, nem csupán Jack emlékére, hanem saját maga és gyerekei miatt is.

- Csak ennyit akartam tudni - mondta gyengéden a férfi, és megfogta Liz kezét. Szeretlek. Nem foglak sürgetni. Rengeteg időnk van, csak az a lényeg, hogy mindketten ugyanazt akarjuk.

Bill okos volt, kedves és jószívű, ennél többet Liz nem is kívánhatott volna férfitől. Valahogy úgy érezte, Jack hasonló helyzetben valószínűleg nem lett volna ilyen megértő. Ő jóval türelmetlenebb volt, önfejűbb, és nem szívesen engedte ki a kezéből az irányítást.

Bizonyos értelemben Bill sokkal inkább partnernak tekintette Lizt, mint egykor Jack, és az asszonynak ez nagyon tetszett.

Vasárnap délután szép kényelmesen visszaautóztak Tiburonba, és amikor hazaértek, a gyerekek mind otthon voltak. Liz, amint kiszállt a kocsiból, szinte látta maga előtt Megan elborzadt arckifejezését. Egyetlen szó sem hangzott el azonban egészen késő estig. Amikor a kisebbek már lefeküdtek, Peter pedig a házi feladatát írta a szobájában, Megan belépett a hálósobába, és megállt az ajtóban.

- Hogy kerültél a doktor kocsijába? - vont a kérdőre anyját. - vele töltötted a hétvégét?

Liz pillanatnyi habozás után bólintott.

Úgy gondolta, ha előbb-utóbb valóban hozzámegy Billhez - márpedig a hétvégén történtek és elhangzottak egyértelműen erre utaltak - akkor őszintének kell lennie gyerekeihez.

- Igen. A Napa-völgyben jártunk.

- No de anyu! - kiáltott felháborodottan Megan. - Ez undorító!

- Miért? Bill nagyon szeret engem, én is szeretem őt, nincs ebben a világon semmi rossz. Nem ártunk azzal senkinek, hogy szeretjük egymást.

Megan szemlátomást nem értett egyet vele.

- És mi van apával? - kérdezte könnyes szemmel.

- Apa nincs többé, Megan. Teljes szívemből szerettem őt, és mindig szeretni is fogom.

Ez nem ugyanaz, egészen más mindannyiunk számára. Viszont az életem hátralevő részét nem fogom egyedül leélni.

- Halkan, gyengéden beszélt lányához, de ezt egyszer ki kellett mondania.

- Ez gusztustalan! - kiabált magából kikelve Megan. - Még egy év sem telt el azóta, hogy apu meghalt. Nem gondoltam volna, hogy az anyám egy ringyó!

Liz most már haragra gerjedt. Soha nem emelt kezét gyerekeire, és nem állt szándékában ezen épp most változtatni, de ez a viselkedés megengedhetetlen volt.

- Nem beszélhetsz így velem! Most menj a szobádba, nem akarlak látni, amíg észhez nem térsz! Ha meg akarod ezt beszélni velem, rendben van, de a tiszteletlenséget nem tűröm!

- Nincs rá semmi okom, hogy tiszteljelek téged! - vágta oda Megan, aztán becsapta az ajtót, és berohant bátyjához elpanaszolni, hogy mi történt.

Peter azonban ahelyett, hogy megszánta volna, hülye libának nevezte, és felháborodottan követelte, hogy azonnal kérjen bocsánatot anyjuktól.

- Mégis kinek az oldalán állsz? - kérdezte haragosan

Megan.

- Anyuén - mordult rá a fiú. - Mindig megtett értünk minden tőle telhetőt, és neki apu még többet jelentett, mint nekünk. Most viszont egyedül van, mint az ujjam, nincs aki segítsen neki, aki vigyázzon rá, pedig agyondolgozza magát, hogy nekünk mindent megadhasson, és hogy apu irodáját ne kelljen bezárni. Egyébként meg Bill jó fej, és ha tudni akarod, én kimondottan kedvelem. Nála sokkal rosszabbat is kaphatnánk, úgyhogy én az ő pártjukon állok. És tőlem aztán ne várj együttérzést, amikor ilyen szemét módon viselkedsz anyuval.

- Nagyképű seggfej ! - kiabált Megan. - Akkor sem rendes dolog, hogy egy idegen pasással császkal, amikor itt vagyunk neki mi.

- Nem alhat Jamie-vel az élete hátralevő részében! Mi lesz vele, amikor mind egyetemre megyünk? Jövőre én már nem leszek itthon, két év múlva te is elmész. Szerinted akkor mit kéne majd csinálnia? Üljön itthon állandóan, arra várva, hogy mi végre hazajöjjünk kicsit, és újra legyen élet körülötte?

Értsd már meg a csökött agyaddal, ez nem élet neki így, apu nélkül! Nézz rá! Nem csinál semmi mást, csak dolgozik éjjel-nappal!

Ennél jobbat érdemel, és ezt te is nagyon jól tudod!

Megan szinte összeroskadt bátyja szavainak súlya alatt. Lerogyott a fiú ágyára, és sírva fakadt.

- De még korai - hüppögte. - Én még nem vagyok erre felkészülve.

Peter odaült mellé, átölelte a vállát.

- Annyira hiányzik apu - zokogta Megan.

- Nekem is - felelte a fiú, és nagyot nyelt, nehogy

kibuggyanjanak a könnyei. - De apu elment, és ezen nem lehet változtatni, akár van Bill, akár nincs. Egyszerűen el kell fogadnunk, ami történt.

- De én nem akarom elfogadni - borult bátyja vállára zokogva a lány - Azt akarom, hogy apu jöjjön vissza!

Erre Peter nem tudott mit mondani, szótlánul ölelte síró hűgát, és mindketten apjukra gondoltak.

És végül Megan, miután lecsillapodott és Peter még egy ideig beszélt hozzá, átment anyja szobájába bocsánatot kérni. Zavartan álldogált az ajtóban.

- Nem kedvelem azt az embert, de azért nem kellett volna olyasmit mondanom rád.

Ne haragudj! - Ennél többet képtelen volt magából kicsikarni, és anyja komoly arccal hallgatta.

- Sajnálom, hogy ilyen boldogtalan vagy, Meg. Nem könnyű ez egyikünknek sem.

- Nem tudhatod, milyen nekünk, most, hogy neked ott van ő - mondta a lány szemrehányó hangon.

Liz nagyot sóhajtott, és a fejét csóválta.

- Attól, hogy Billel vagyok, apátok még nem hiányzik kevésbé. Sőt, néha még jobban hiányzik. Nem könnyű ez egyikünknek sem.

És tudom, nektek mennyire nehéz.

Az idő múlásával lassan javult a helyzet valamennyiük számára, de ez nagyon hosszú folyamat volt.

- Tényleg szereted a doktort, anyu? Megan szemlátomást nem tudott napirendre térni afölött, amit anyjától hallott. Azt kívánta, bár ne is hallotta volna.

- Azt hiszem, igen - felelte Liz őszintén. Időre van még

szükségem, hogy tisztába jöjjek önmagammal. Egyelőre csak annyi biztos, hogy Bill nagyon kedves, rendes ember Sok mindent át kell még gondolnom apáddal kapcsolatban.

- Úgy látom, őt el akarod felejteni - mondta szomorúan Megan.

- Soha nem tudnám elfelejteni. Akármit teszek, akárhova megyek... A fél életemet vele éltem le, szerettem őt, megszülettetek ti... Ami vele történt, rettenetes mindannyiunk számára. De az életünk hátralevő részét nem tölthetjük siránkozással, most már tovább kell lépnünk, ő is így akarná.

- Csak azért mondod ezt, hogy ne kelljen büntudatot érezned.

- Azért mondom, mert így gondolom.

Megan csak a fejét rázta, és visszament a szobájába. Bőven volt min töprengenie. Liz pedig kiemelte a szekrényből ékszeres ládikáját, levette jegygyűrűjét, amelyet még Jack húzott az ujjára, és közben úgy érezte, rögtön meghasad a szíve. Ám tudta, ennek is eljött az ideje. Peter másnap reggel észrevette, de nem szólt róla senkinek, még anyjának sem. Tudta, ez így természetes, de azért elszomorodott.

Az elkövetkező két hétben Megan már árnyalatnyival tisztelettudóbb volt Billel, amikor az Lizért jött. Nem sokat szólt hozzá, de legalább nem gorombáskodott. Liz hálás volt ezért is. Pillanatnyilag ennél többet nem remélhetett. Jamie és Peter továbbra is a férfi nagy rajongója volt.

Liz sokat volt együtt Billel, és ha csak tehették, elmentek a férfi lakására és szerelmeskedtek. Időnként előfordult, hogy jött egy telefon a kórházból, és Billnek ki kellett ugrania az ágyból, de Liz nem tiltakozott.

Tiszteletben tartotta a férfi munkáját, sokkal inkább, mint a sajátját. Nemegyszer említette Billnek, hogy elege van a válóperekből.

Amíg Jackkel együtt dolgozott, örömét lelte a munkában, de ez már a múlté volt. Az egészet komolytalannak, értelmetlennek látta.

Az egyetlen momentum, ami némi elégedettséggel töltötte el, az volt, ha a pernek a gyermekelhelyezésre vonatkozó részében sikerült jó feltételeket kiharcolnia.

- Lehet, hogy ezúttal veszíteni fogok mondta Billnek egyik nap, amikor szendvicset ettek a kórházi kávézóban. Liz a bíróságról jött, és nagyon dühös volt ügyfelére, aki faragatlan tuskó módjára viselkedett a feleségével a bíró szeme láttára. Liz erős kísértést érzett, hogy átadja az ügyet valaki másnak. Már a bíróságra is utálok bemenni.

- Talán egy kis pihenésre lenne szükséged - vetette fel Bill.

Tudta, hogy Liz csupán egy hét szabadságot vett ki az év során, és hétvégeken és esténként is gyakran dolgozott.

- Talán arra lenne szükségem, hogy elmenjek kozmetikusnak. Az a munka sokkal hasznosabb.

- Ne légy már ilyen szigorú magadhoz mosolygott rá a férfi.

Liz boldogtalan arccal a fejét csóválta.

- Jack szerette a családjognak ezt a területét. Szerette a bírósági csatározást, és imádott győzni. És nagyon értette a dolgát. Én csak azért lettem jó ügyvéd, mert vele dolgoztam.

De most már nem is tudom...

Liz volt a környék egyik legjobb válóperes ügyvédje, a kliensei nem hittek volna a fülüknek, ha most hallják. Rendkívül energikusnak, határozottnak ismerték, és csodálták, amiért valósággal áradnak belőle a ragyogó ötletek,

javaslatok. Mostanában azonban úgy érezte magát, mint egy elemes játék, amelyben lassan kimerülnek az elemek. Semmi örömet nem szerzett neki a munka, csak azért csinálta, mert úgy gondolta, tartozik ennyivel Jacknek.

Megkérdezte Billt, mik a tervei a hálaadás napjára. Már beszéltek erről korábban, akkor a férfi még nem tudta, nem lesz-e ügyeletes, de mostanra már kiderült, hogy aznap szabad lesz. Nem tervezett azonban semmit, hisz arra számított, hogy dolgozni fog.

- Miért nem töltöd velünk az ünnepet? kérdezte Liz.

A gyerekek kezdtek már hozzászokni Bill jelenlétéhez, az asszony úgy gondolta, talán ez az ünnep lenne a legjobb alkalom, hogy hosszabb időt együtt töltsenek valamennyien, hisz a gyerekek nagyon szeretik a hálaadást. Legalábbis szerették, amíg az apjuk élt. Liz tudta, hogy ezúttal minden más lesz mindannyiuk számára. És mivel nem akarta a feszültséget tovább fokozni, lebeszélte az anyját arról, hogy meglátogassa őket.

Ám amikor otthon bejelentette, hogy Bill velük tölti az ünnepet, a gyerekek heves reakciója kissé váratlanul érte. Megan dührohamot kapott, Annie közölte, hogy az az ember nem családtag, semmi keresnivalója egy családi ünnepen, és Rachel természetesen nővérei pártját fogta. Mi több, még Jamie sem fogadta örömmel anyja bejelentését. Liz Petertől kért tanácsot, szóljon-e Billnek, hogy ne jöjjön, de a fiú úgy vélte, ez nem lenne szép dolog, és különben is lehet, hogy minden jól alakul. Liz végül nem mondott semmit Billnek arról, ami történt. Remélte, hogy a lányok megnyugszanak és rendesen viselkednek majd. A hálaadás napján azonban rá kellett döbennie, hogy hiába reménykedett.

Amikor a csengő megszólalt, a lányok még mindig

haragudtak rá.

Bill sötét zakóban és szürke nadrágban érkezett. Liz barna bársony nadrágkosztümöt viselt, a gyerekek is kiöltöztek, Peter öltönyt vett, Jamie is zakóban pompázott. Igazán csinos kis csapat voltak, és amint egy pohár bort töltött a férfinak, Lizt hirtelen öröm töltötte el, amiért meghívta közéjük. Rájött, az asztal üresnek tűnt volna Jack nélkül, és az ünnep újabb gyászos emlékezéssé változott volna.

Így legalább beszélgetniük kell a vendéggel, ez talán elvonja némileg a figyelmüket, és nem kezdenek búsongani.

Szokás szerint ötkor ültek asztalhoz, és Liz elmondta az asztali áldást. Hálát adott Isten jóságáért, irgalmáért és minden áldásáért, amelyben az embereket részesítette, az asztalnál ülőket éppúgy, mint a távollevőket, különösen Jacket. Miután ezt kimondta, egy hosszú pillanatig síri csend borult a szobára, és Megan gyilkos pillantást vetett Bill Websterre. Végül Liz egy határozott "ámennel" befejezte az imát, és kiment a konyhába Peterrel a pulykáért.

Peter ült az asztalfőn, ami megint csak arra emlékeztetett mindenkit, hogy minden megváltozott, és az érzést csak fokozta a Liz melletti új arc.

A madár egyébként nagyszerű példány volt, és ahogy Liz elkészítette, az maga volt a tökély. Mivel Carole elutazott a hétvégére, a lányok segítettek neki. Rachel különösen szeretett a konyhában tüsténkedni, és persze Jamie is ki akarta venni a részét a munkából.

Amikor azonban a darabolásra került a sor, Peter sehogy sem boldogult. Bill egy ideig nézte, hogyan szerencsétlenkedik a fiú, aztán mosolyogva odalépett hozzá.

- Hadd segítsek, fiam - mondta kedvesen.

Jól érezte magát a család körében. Idejét sem tudta, mikor vett részt utoljára igazi hálaadásnap i ünnepen. Szavaival azonban mintha tört döfött volna Megan szívébe, és a lány nem bírta, nem is akarta fékezni magát.

- Peter nem a maga fia - közölte halk, mégis haragtól izzó hangon.

Bill meglepetten Lizre pillantott, azután a lányhoz fordult.

- Ne haragudj, Megan! Nem akartam senkit megbántani.

Megint síri csend lett az asztal körül, egyetlen szót nem ejtett senki, miközben Bill ügyesen darabolta a pulykát. És Liz, amint kiosztotta a megrakott tányérokat, kicsit túlságosan élénken csevegett, így próbálva feledtetni a kínos pillanatot. És mire Bill visszaült a helyére, az indulatok lecsillapodtak.

Nem volt valami élénk a társalgás az asztalnál. Ez volt a család első hálaadásnapja az apa nélkül, és mindenki tisztában volt azzal, hogy a közelgő karácsony milyen gyötrelmeket tartogat számukra.

Bill megkérdezte, beszerezték-e már a karácsonyi ajándékokat, de válaszul csak gyászos pillantásokat kapott. Enyhén szólva döcögősen alakult a társalgás, de végül Jamie mondott valamit, amivel megnevettette testvéreit, és a jég megtörni látszott. Ezután Annie felidézte azt az esetet, amikor apu leejtette a pulykát a konyhában darabolás közben, és senki nem mert megmondani anyunak, aki így csak a vacsora végeztével tudta meg, hogy a madár, amelyet feltálalt, végigszánkázott a konyha kövén.

Bill együtt nevetett a többiekkel, és Liz töltött neki még egy pohár bort. Ám amikor kivitték a tányérokat a konyhába, és behozták a süteményt, Rachel hangosan megjegyezte, hogy a férfi milyen sokat iszik, és Bill meghallotta.

- Semmi baj, Rachel, ma lehet, mert nem dolgozom - mondta mosolyogva.

A kislány nem válaszolt, így Bill folytatta a Jamie-vel megkezdett beszélgetést. Egyáltalán nem volt részeg, de három pohár bort valóban megivott, és szemlátomást jól érezte magát. Jamie-vel a futballról beszélgettek.

- Apu utálta a futballt - közölte Megan.

Provokálni akarta a férfit, és ezt mindenki tudta.

- Sajnálattal hallom, Meg. Pedig nagyszerű sport. Egyetemista koromban magam is játszottam.

- Apu azt mondta, csak idióták és vadállatok állnak be futballozni - mondta Megan.

Átlépte a határt, és anyja azonnal rászólt.

- Megan, ebből elég!

- Úgy van, anya! - A lány félredobta szalvétáját, és felállt. Fejével Bill felé intett. - Miért kell ennek itt lennie velünk? Nem az apánk, csak a te pasid.

A többi gyerek döbbenetesen meredt rá. Liz minden ízében reszketve válaszolt.

- Bill a barátunk, és ma hálaadás napja van. Ennek az ünnepnek épp az a lényege, hogy a barátok összegyűlnek a fehér asztal körül, megfogják egymás kezét, és együtt hálát adnak mindazért a jóért, amiben részük volt.

- Szóval ezt csinálod vele? Megfogjátok egymás kezét? Fogadok, hogy ennél jóval többet csináltok, és fogadok, hogy apa gyűlöl téged ezért! - kiabálta Megan, azzal felrohant a lépcsőn, és bevágta szobája ajtaját.

Peter azonnal elnézést kért húga viselkedése miatt, de egymás után Rachel és Annie is szép csendesen otthagya az

asztalt, és felsurrant az emeletre. Jamie kivett egy nagy szelet pitét. Úgy vélte, igazán kár lenne hagyni, hogy pocsékba menjen a sok finom süti, márpedig szemlátomást senkinek nem volt kedve enni belőlük.

- Hát ennyit a családi ünnepekről - jegyezte meg komor arccal Bill.

Liz kétségbeesetten nézett rá. Tudta, nagy hibát követett el, amikor ragaszkodott hozzá, hogy meghívja a férfit. Most már látta, sokkal nehezebb lesz elérni, hogy a család befogadja Billt, mint remélte. Pontosabban ez nem csupán nehéz lesz, hanem valóságos rémálom.

- Felmegyek, beszélek Meggel - mondta Peter zavartan. Nagyon szégyellte magát, amiért testvére ilyen jelenetet rendezett. Még egyszer elnézést kérek a húgaim viselkedése miatt.

- Ne aggódj, nincs semmi baj. Megértem őket - felelte Bill, de valójában nem értette a lányokat. Arca komor volt és feszült, amint a szemét törölgető Lizhez fordult.

- Azt hiszem, ez az egész nehezebb számukra, mint gondoltam - jegyezte meg halkán az asszony.

- Hát nekem sem volt épp egy kéjmámor - vágta rá a férfi. - A gonosz betolakodó szerepét nem játszom valami szívesen. Úgy bánnak velem, mintha én lennék a baltás gyilkos, vagy mintha én öltem volna meg az apjukat.

A gyerekek nagyon megsértették, és most más lehetőség nem lévén, Lizen töltötte ki a haragját.

Az asszony nagyon szerencsétlennek érezte magát. Mindenki rá haragudott, Bill is, és a három lánya is. Egyedül Jamie volt az, aki nem zavartatta magát. Ült az asztalnál, és nyugodtan falatozott.

- Meg kell értened, ez egyáltalán nem könnyű nekik. Ez az első hálaadásnap az apjuk nélkül.

- Tudom, Liz. De ez nem az én hibám.

- Senki nem mondta, hogy a te hibád, csak éppen te itt vagy, az apjuk viszont nincs. Valószínűleg nem lett volna szabad meghívnom téged.

Liz zokogott, és erre már Jamie is felfigyelt.

- És mi lesz jövőre? Az biztos, hogy hálaadásnapkor feliratkozom hetvenkét órás ügyeletre. Egyértelmű, hogy nem vagyok szívesen látott vendég itt. Legalábbis addig, amíg a gyerekeid el nem költöznek.

Egyre jobban előntötte Billt a harag.

- Eljössz hálaadáskor jövőre is? - érdeklődött Jamie.

- Úgy terveztem, de most már nem hiszem - mordult a kisfiúra Bill, de rögtön meg is bánta. Megsimogatta Jamie fejét, és halkabbra fogta a hangját, nehogy megijeszze. - Ne haragudj . . . csak kicsit ideges vagyok.

- Megan gorombáskodott anyuval - állapította meg a fiúcska. - És Annie is. Nem szeretnek téged? - nézett barátjára szomorúan.

Liz látta, hogy Bill arcizma megfeszül.

- Úgy tűnik, nem nagyon. Azt hiszem, rátapintottál a lényegre. Nem igaz? - fordult a férfi Liz felé, aki kétségbeesetten szeretne volna megnyugtatni Billt, de nem tudta. Úgy tűnik, hogy persona non grata vagyok itt - folytatta a férfi - és csupán áltatom magam, ha azt hiszem, hogy ez valaha is megváltozik. Mint Megan oly szabatosan megfogalmazta, nem vagyok az apjuk, és soha nem is leszek az.

- Senki nem várja el tőled, hogy az légy mondta Liz, és

nagyon igyekezett, hogy hangja nyugodtnak tűnjön. - A barátjuknak kell lenned. Senki nem akarja, hogy Jack helyébe lépj.

- Talán én akartam, Liz. Talán épp ez a probléma. Talán azzal áltattam magam, hogy egyszer igazán fontos lehetek neked, és nekik is, ahelyett, hogy csupán a betolakodó, a másodhegedűs szerepét játszhatnám. Hogy is mondta Megan? "Idióta és vadállat"?!

- Csak provokálni akart. - Liz nem tudta, kinek a pártját fogja. Rettenetes helyzet volt ez számára.

- Hát sikerült neki, elég rendesen. Most pedig - mondta, miközben felállt és az asztalra tette szalvétáját - hogy mindannyian fellélegezhessünk, visszatérek a munkámhoz.

- Úgy tudtam, ma szabad vagy - lepődött meg Liz. Hiszen az egész úgy kezdődött, hogy Bill azt mondta, nem dolgozik ezen a napon.

- Mégis bemegyek a kórházba. Ott legalább tisztában vagyok a viszonyokkal. Tudom, hol a helyem. Azt hiszem, a családi kör, különösen ünnepnapon, nem nagyon illik hozzám.

Voltaképpen egészen jól megállta a helyét, csak éppen ez nem volt kimondottan nyerő pozíció, és ezt már az elején lehetett tudni. Liz felé fordult. Egyikük sem mozdult, de az asszony érezte, hogy valami szörnyű történik.

- Köszönöm a vacsorát, Liz - mondta a férfi. - Majd hívlak: - Azzal a bejárati ajtóhoz sietett, és elment.

Jamie eltüntette a pite utolsó morzsáit is, és anyjára nézett.

- Elfelejtett elköszönni tőlem. Haragszik rám?

- Nem, kicsim. Rám haragszik. A nővéreid nagyon csúnyán

viselkedtek vele.

- Elfenekeled őket?

Liz elmosolyodott. Soha nem emelt kezét a gyerekeire, és ezen nem is állt szándékában változtatni most már, hogy ennyi idősök voltak, de a javaslatot attól még kimondottan csábítónak találta.

- Nem, de valakinek meg kellene tennie.

- A Téliapó csak szemet fog hozni nekik közölte Jamie komoran.

Liz szomorúan elmosolyodott. Ha csak rágondolt a karácsonyra, végigfutott a hideg a hátán. Ez lesz Jack halálának az évfordulója, és ez a hálaadásnap egyértelművé tette, hogy Billt semmi szín alatt nem vonhatja be a karácsony megünneplésébe.

Jamie segítségével leszedte az asztalt, az edényt berakta a mosogatógépbe, azután felment az emeletre, hogy beszéljen lányával.

Mind együtt voltak, Peter is ott ült velük.

- Gyűlölöm ezt az embert! - kiáltotta a kisírt szemű Megan, amint anyját megpillantotta.

Liz uralkodott magán. Tudta, mi az oka lánya viselkedésének.

- Nem hiszem, Meg. Mi van benne gyűlölnivaló? Nagyon kedves ember, még ha egyetemista korában futballozott is. Te azt a tényt gyűlöled, hogy az apád meghalt. Ez valóban gyűlöletes dolog, csak hogy nem tehetünk ellene semmit. És az, hogy az apátok meghalt, a legkevésbé sem Bill hibája, tehát nem büntetheted őt érte. Én viszont hibát követtem el, amikor meghívtam a mai ünnepre, és most már nagyon sajnálom.

Peter mosolyogva megsimogatta anyja karját. Csodálta őt, amiért mindig őszinte volt hozzájuk, és még amikor ennyire rosszat tettek, sem szűnt meg szeretni őket. És sajnálta is őt, amiért ez a szép ünnep ilyen katasztrófálisan alakult, és amiért Megan Billt választotta bűnbaknak. Anyjához hasonlóan ő is pontosan tudta, mi miért történt. És tisztában volt azzal is, hogy Bill nem látta át a helyzetet. Úgy vélte, a férfi eltúlozta a történetek jelentőségét, és ezt meg is mondta anyjának, amikor átkísérte a nagy hálószobába.

- Nem hibáztatom érte. A gyerekek nagyon kegyetlenek tudnak lenni, és ő ehhez nincs hozzászokva. Nincs gyereke, és hosszú ideje egyedül él. Azt hiszem, nagyon megsértődött. úgy érzi, nem ér fel apáttal.

- Majd megnyugszik - mosolygott Peter Csak egy kis időre van szüksége. Előbbutóbb a lányok is megszokják - tette hozzá reménykedően.

- Remélem.

Liz lerúgta cipőjét, és ledőlt nadrágkosztümjében az ágyra. Jó ideig feküdt ott, Jacken, Billen és a gyerekeken gondolkodott.

Bonyolult helyzet volt, és ráadásul a saját kusza érzéseivel is meg kellett birkóznia, bár nem sok ideje volt rájuk, hisz mindig mások gondjaival foglalkozott. És ahogy ott feküdt és a férjére gondolt, csendesen sírni kezdett.

Jack hatalmas úrt hagyott maga után, betölthetetlen úrt. Liz szerette Billt, de nem úgy, ahogy a férjét szerette. Legalábbis még nem.

Persze valami különbség mindig lesz, hisz különböző emberekről van szó.

Még mindig ruhában feküdt szobája sötétjében, amikor

megcsörrent a telefon. Nem kapcsolta fel a lámpát, csak a kagylóért nyúlt.

Bill volt az, a hangja nagyon feszültnek tűnt.

Mintha még idegesebb lett volna, mint amikor elment, de azt mondta, valamit feltétlenül közölnie kell Lizzel.

- Miről van szó? - kérdezte az asszony lehunyt szemmel. Fejében még mindig az járt, hogy Jack mennyire hiányzik neki. úgy érezte, mintha tizenegy hónapja minden áldott nap a Himaláját kellene megmásznia.

- Ne haragudj, Liz! Én erre képtelen vagyok. Gondolkodtam a dolgon, és nem tudom, mi ütött belém. Azt hiszem, kis időre elment az eszem. Megismertelek, beléd szerettem, és a családod a külső szemlélő számára olyan irigylésre méltónak tűnik, és te olyan sebezhetőnek látszotál. Egyszerűen beleestem a csapdába. De ez valójában nem én vagyok, és most ki akarok lépni.

Liz szeme felpattant, tágra nyílt. A sötétség most fenyegetőnek tűnt.

- Tulajdonképpen miről beszélsz?

- Arról beszélek, hogy hibát követtem el, de most vége. Szeretlek, és a srácaid nagyszerűek. De én erre képtelen vagyok. Megan ma nagy szívességet tett mindannyiunknak.

Nélküle hónapokba telt volna, vagy akár évekbe is, mire átlátjuk a helyzetet. Miután eljöttem tőletek, hirtelen vakítóan világos lett előttem minden. Elmentem futni, és most már mindent értek. Egy ideig örült voltam, de most már nem vagyok az... Liz... ne haragudj... de vége.

Az asszony nem talált szavakat. Feküdt az ágyán, és úgy érezte, mintha hatalmas erővel mellbe vágta volna valami. Nem kapott levegőt. Nem tudott megszólalni. Semmi másra

nem tudott gondolni, mint a pánik félelem hullámaira, amelyek elborították, amikor Jack meghalt. És most elveszíti Billt is. Alig volt ideje rá, hogy megszokja és a szívébe zárja őt. És épp csak hogy megtörtént, a férfi máris szabadulni próbál. Vége. Egyetlen végzetes csapás, és már el is vesztette. Kösz, Megan!

- Nem akarsz gondolkodni a dolgon valameddig? - Úgy próbálta meggyőzni, ahogy a gyerekeit szokta. - Megsértettek, ráadásul pánikba estél. Előbb-utóbb beadják a derekukat, meglátod. Csak még időre van szükségük.

- Nincs értelme, Liz. Ez nem az, ami nekem kell. Most már világosan látom. Mindketten hálásak lehetünk azért, ami ma történt.

Ám Liz cseppet sem volt hálás. Kétségbe volt esve.

- Néhány nap múlva majd felhívlak - folytatta Bill - hogy megtudjam, minden rendben van-e. Igazán sajnálom, de ennek így kell lennie. Tudom.

Mit tud?! És honnan tudja? Liz két lánya goromba volt vele, de hát az isten szerelmére, ezek csak gyerekek, és hiányzik nekik az apjuk!

- Mi lenne, ha később még megbeszelnénk mindent, miután megnyugodtál?

- Nincs mit megbeszélni, Liz. Kiszállok.

Megmondtam, vége. Meg kell értened.

Miért?! Miért kell neki mindenki mást megérteni?! Miért neki kell mentséget találni mindenki számára? Miért mindig ő kell legyen a vesztes?

- Szeretlek - mondta Liz, és a könnyek fojtogatták.

- Majd elmúlik. Nekem nincs szükségem újabb válásra, és neked sem kell újabb probléma. van elég bajod nélkülem is.

Mondd meg a srácoknak, megnyugodhatnak, az idióta kilépett az életükből. Most már ünnepelhetnek. - Olyan volt a hangja, mint egy durcás gyereknek.

- Jamie és Peter szeret téged. Nekik mit mondjak?

- Azt, hogy hibát követtünk el, de még idejében rájöttünk. Egy napon még mi magunk is örülni fogunk, hogy így döntöttünk.

Most már leteszem, Liz. Nincs már miről beszélni. Isten veled.

Ez olyan véglegesnek, visszavonhatatlannak tűnt, hogy Liz lélegzete elakadt a fájdalomtól, és mielőtt még bármit ki tudott volna nyögni, a férfi letette.

Liz egy ideig még dermedten fogta a kagylót, ahogy ott feküdt a sötétben, aztán a könnyek peregni kezdtek az arcán. Egyszerűen nem tudta elhinni, ami történt. Vakítóan világos" lett minden, és most vége. Liz legszívesebben jól megrázta volna a férfit. És ezúttal, amikor álomba sírta magát, könnyei nem a férje, hanem Bill miatt hullottak.

11. fejezet

Liz valahogy keresztülvonszolta magát az elkövetkező néhány napon, senkinek nem mondta el, hogy Bill a hálaadásnap vacsora után elhagyta. Még Victoriának sem szólt róla, az anyjának pedig pláne nem.

Semmi kedve nem volt prédikációt hallgatni.

Pedig Helen előre megmondta, hogy, nagy hiba meghívni Bilt a hálaadásnapra. Es Liz még azt gondolta, csak a féltékenység beszél belőle, amiért a lánya helyette egy férfit hívott meg.

Liz hónapok óta nem festett olyan pocsékul, mint a hálaadásnap után. Szomorú volt, fáradt és ideges. Először Carole is, Jean is azt hitte, a közelgő karácsony gyötrelmei, a felidéződő szörnyű emlékek készítették ki Lizt enynyire. Végül Jean jött rá, mi történt. Bill rendszeres telefonhívásai hirtelen elmaradtak.

- Összevesztetek? - kérdezte óvatosan, amikor Liz a hálaadásnapot követő héten megérkezett a bíróságról.

Liz karikás szemmel, komoran nézett rá.

Valamennyit fogyott is az elmúlt napokban, és még kevesebbet aludt, mint Jack halála után.

- Elhagyott. A gyerekek borzalmasan viselkedtek vele hálaadásnapkor, legalábbis Megan és Annie. És ez sok volt neki. Tény, hogy a lányok elképesztően gorombák voltak, de úgy látszik, neki csak ennyi kellett, hogy rájöjjön, a kapcsolatunk csupán pillanatnyi elmebaj következménye. Két hete még arra kért, hogy Valentin-napon házasodjunk össze, de a hálaadásnapnál nem bírta tovább.

- Talán csak bepánikolt - vetette fel Jean.

Főnökasszonyát hónapok óta nem látta ilyen pocsék állapotban, és ez aggasztotta. Liz kétségbeejtően boldogtalannak tűnt, és hangulata a munkájára is rányomta bélyegét. Elutasították a beadványát, amitől csak még jobban elkeseredett. Ám a problémát nem a beadvány, hanem Bill jelentette. - Vissza fog jönni, Liz. Csak pár napra van szüksége, hogy megnyugodjon.

- Kétlem. Azt hiszem, komolyan gondolta, hogy vége.

És a hétvégén már egészen biztos volt benne, amikor hívta a férfit, üzenetet hagyott neki, de az nem hívta vissza. És Liz - jóllehet tudta, hogy ha csak egy szemernyi büszkeség maradt volna benne, biztosan nem tesz ilyet - tárcsázta Bill személyhívója számát.

Néhány óra múlva a férfi végre felhívta, azt mondta, rengeteg dolga van, épp a múltból jön, de a hangja tartózkodó volt és hűvös.

- Csak meg akartam kérdezni, hogy vagy - próbálkozott színlelt könnyedséggel Liz.

- Jól vagyok. Kösz, hogy hívtál. Ne haragudj, de most le kell tennem.

- Felhívhatnál, amikor ráérsz. - Liz tudta, hogy szánalmas, amit művel, és utálta is magát ezért, de olyan iszonyúan magányos volt.

- Szerintem ez nem valami jó ötlet. Most mindkettőnknek időre van szükségünk, hogy nyalogassuk a sebeinket és kiheverjük, ami történt.

- Tulajdonképpen mi történt?

Billnek nyilvánvalóan nem tetszett, hogy az asszony keresztkérdéseket akar feltenni neki.

- Nagyon jól tudod, mi történt. Többek között az, hogy észhez tértem. Nincs hely számomra a családotban, Liz, és én nem is akarok beférkőzni. Csodás nő vagy és igazán szeretlek, de ez a dolog soha nem jönne özsze. valaki mást kell keresned, majd amikor te meg a srácok kihevertétek Jack elvesztését, és ez valószínűleg nem egyhamar lesz.

Csak hogy Liz az elmúlt héten nem Jackre gondolt egyfolytában, hanem Billre. Tizenegy hónapja most először úgy tűnt, hogy Jack alakja lassan elenyészik a távolban, mert a fájdalom, amit Bill okozott, erősebb volt és csüggesztőbb.

- Ha igazán szeretjük egymást, akkor együtt megtaláljuk a probléma megoldását.

Miért nem próbáljuk meg?

- Mert nem akarom - vágta rá a férfi. Nem akarok megnősülni, gyerekeket nevelni, főleg valaki más gyerekeit, akik látni sem bírnak.

- Idővel megszoknák a helyzetet.

Liz tudta, hogy amit művel, az egyértelműen megalázó, de nem törődött vele. Most már tisztában volt vele, mennyire szereti a férfit. És úgy tűnt, már késő. Bill nem ad neki még egy lehetőséget.

- Lehet, hogy ők megszoknák, de én nem.

És nem is akarom. Keress magadnak más pasit! - A férfi kíméletlenül őszinte volt, mint mindig.

- De én téged szeretlek!

- Sajnálom, nem segíthetek - felelte Bill ridegen. - És most vissza kell mennem a múltóbe. Most hoztak egy ötéves gyereket, aki lenyelt valamit és fuldoklik. Boldog karácsonyt, Liz.

Kegyetlen volt, és az asszony szerette volna gyűlölni ezért,

de képtelen volt rá. Nem volt ereje gyűlölni. Mintha energiája utolsó cseppjeit is felemésztette volna az a hálaadásnap.

Délután kimerülten és szomorúan vonszolta magát haza, és ráadásul Jamie, aki Carole-lal süteményt készített a konyhában, rögtön nekiszegezte a kérdést, hol van Bill. Hát ez végképp nem hiányzott. Bár, ami azt illeti, érdekes kérdés volt. Liz nem tudta, mit feleljen. Elment és nem jön többé? Vége? Már nem szeret bennünket? Nem volt könnyű megfelelő választ találni erre a kérdésre.

- Hát, tudod ... Billnek nagyon sok a dolga. Most nincs ideje rá, hogy meglátogasson bennünket.

- Meghalt? - kérdezte Jamie a homlokát ráncolva. Úgy gondolta, azok az emberek, akik eltűnnek, mint az apja, valószínűleg mind halottak.

- Nem halt meg. De egy ideig nem akar látni minket.

- Haragszik rám?

- Nem, drágám.

- Azt mondta, elvisz sárkányt eregetni, de nem vitt el. Ő maga csinálta a sárkányt.

- Talán az idén sárkányt kellene kérned a Téalapótól - javasolta Liz, és nagy sóhajjal lerogyott egy székre.

Mást nemigen mondhatott kisfiának. Bill Webster kilépett az életükből, és ez ellen Liz semmit nem tehetett. Ha térden állva könyörögne a férfinak, valószínűleg akkor sem jönne vissza. Nem segít sem a kérlelés, sem a hízélgés, sem az érvelés, sem a szerelem. Liz délután a telefonban kipróbált mindent, ami csak az eszébe jutott, de minden hiába volt.

Teljesen világossá vált számára, hogy a férfi többé nem akarja őt. Felesleges volt vitatkozni. Bill döntött, és joga volt hozzá, hogy így döntsön.

- Az nem ugyanaz, ha a Téalapó hoz sárkányt - közölte szomorúan Jamie. - Bill sárkányát ő maga csinálta.

- Talán mi is tudnánk készíteni egyet - vetette fel Liz a könnyeivel küszködve.

Végül is, ha arra képes volt, hogy edzéseket tartson, miért ne tudná megtanulni, hogyan kell sárkányt készíteni?! De hát mi mindent kell még megtennie értük? Mennyi mindent kell még megtanulnia? Hányféle szerepet kell egyszerre játszania csak azért, mert Jacket egy elmebeteg lelőtte, Bill Webster pedig megijedt és elszaladt?! Miért mindig neki kell megfizetni mindenért?!

Carole elment, hogy hazahozza a lányokat az iskolából, és amint megérkeztek, Jamie rögtön elújságolta nekik, amit anyjától megtudott.

- Bill nem akar látni minket.

- Helyes - vágta rá rögtön Megan, de aztán büntudatosan sandított anyjára. Nem tudta nem észrevenni, milyen rossz bőrben van az asszony.

- Nem szép dolog ilyet mondani, Meg feddte meg Liz halkán.

Olyan szomorúnak látszott, hogy Megan bocsánatot kért.

- Nem tehetek róla, utálok azt az embert tette hozzá.

- Hogyan utálhatnád, hisz alig ismered jegyezte meg Liz.

Megan vállat vont, és húgai kíséretében felvonult az emeletre házi feladatot írni. Három hetük volt még hátra a karácsonyi vakációig.

Ünnepi hangulatnak nyoma sem volt idén a házban, és Liz szíve majd megszakadt, amikor előszedte a díszeket. Úgy döntött, nem teszi ki az égőket a házra és a fákra, ahogy Jack szokta. Csak a szobákat díszítették fel.

Karácsony előtt két héttel Liz elvitte a gyerekeket fát vásárolni, de a szokásos izgatott válogatás helyett most elhozták az elsőt, ami a kezük ügyébe került.

Liz addigra már két hete nem hallott Bill felől, és gyanította, hogy soha többé nem is fog. Végül elmondta Victoriának, mi történt.

Barátnője egészen kétségbeesett, azt javasolta, menjenek el ebédelni és beszéljék meg a dolgot, de Liznek ehhez sem volt kedve.

És ahogy a karácsony közeledett, a ház egyre nyomasztóbbnak tűnt, és az egész család egyre mélyebbre süppedt a csüggedés mocsarába. Már majdnem egy év telt el Jack halála óta, és most hirtelen úgy tűnt, mintha az a szörnyűség csak tegnap történt volna. A gyerekek állandóan az apjukról beszéltek. És Liz tehetetlenül vergődött a két férfi elvesztése okozta gyötrelmek között. Ideje legnagyobb részét mindenki a szobájában töltötte. Nem hívták meg barátaikat, és nem fogadtak el meghívásokat. Liz úgy döntött, még az anyját sem hívja meg karácsonyra. Megmondta neki, hogy egyedül akar lenni a gyerekekkel, és bár Helen hangja először sértődötten csengett, azt mondta, meg tudja érteni.

Az ünnepi előkészületek kimerültek anynyiban, hogy a család együtt feldíszítette a fát, és sütött valamennyi karácsonyi süteményt. Liz csupán azért imádkozott, hogy az egésznek mihamarabb legyen vége.

Felvetette, hogy menjenek síelni karácsony és újév között, de a gyerekeknek nem volt kedvük hozzá. Úgy döntöttek, otthon maradnak, és lassan teljesen elborította őket a fájdalmas emlékek szökőárja.

Liz az irodájában ült a karácsony előtti héten, amikor egyik ügyfele telefonált magából kikelve, és arra kérte, hogy

mielőbb fogadja őt. Liznek délután volt némi szabad ideje, így megbeszélte vele egy időpontot. És amit aztán az idegességtől remegő nőtől hallott, az a legkevésbé sem tetszett neki. A felelőtlen férj állandóan veszélynek tette ki hatéves fiúgyermeküket. Felültette maga mögé a motorra bukósisak nélkül, és az autópályán száguldozott vele; helikopterrel sétarepülésre vitte, pedig csak most kapta meg a vezetői engedélyt; megengedte neki, hogy kerékpárral menjen iskolába a legnagyobb forgalomban, megint csak bukósisak nélkül. Az ügyfél azt akarta, hogy Liz korlátozza az apa láthatási jogát, és közölte, ha ezzel megvannak, ráadásul tönkre akarja tenni exférjét anyagilag. Ám ezek a szavak rémítően ismerősnek tűntek Liz számára. Határozottan megrázta a fejét.

- Arról szó sem lehet - jelentette ki. - Felügyeletet fogok kérni a gyermek mellé, és listát készítünk azokról a tevékenységekről, amelyeket nem végezhet az apjával. De a bíróságra nem megyünk, és a férje cégéhez nem nyúlunk.

- Miért nem? - kérdezte gyanakodva az ügyfél. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy talán a férje valahogy a maga oldalára állította az ügyvédnőt.

- Mert nagy árat fizethetünk érte - felelte Liz. Az elmúlt három hétben öt kilót fogyott, sápadt volt és kimerült, de arcán olyan elszántság tükröződött, hogy a nő figyelmesen hallgatta. - Volt egy hasonló esetem. Csak úgy tudtuk hatni a férfira, hogy zároltattuk a folyószámláit, és szüneteltettük a cége működését.

- És használt a terápia? - érdeklődött a nő.

Tetszett neki ez a megoldás.

- Nem. A férfi megölte a feleségét, a férjemet és végül saját magát is tavaly karácsonykor. Úgyhogy gondolja meg! Ha

túlságosan jól sikerül a bosszú, annak maga láthatja a kárát, és a kisleány. Én pedig ilyesminek nem akarok a részese lenni.

A nő hosszas hallgatás után bólintott.

- Sajnálom.

- Én is. Most pedig lássunk munkához!

Terjedelmes listát készítettek azokról a veszélyes tevékenységi formákról, amelyeket az apa többé nem végezhet fiával, és Liz felhívta a bíróságot, hogy időpontot kérjen a beadvány benyújtására. Sajnos már csak január tizenegyedikére tudták előjegyezni.

Addig még három hét volt hátra, így Liz, hogy segítsen ügyfelén, figyelmeztető levelet írt a férjnek.

- Azzal nem megyünk semmire - legyintett a nő. - Az exférjem nem ért a szóból, amíg az ember jól oda nem csap neki.

- Ha viszont odacsapunk, esetleg visszaadja - hangsúlyozta megint Liz. - És biztos vagyok benne, hogy ezt nem szeretné.

A nő ezen elgondolkodott, és nem erősködött tovább, bár a legkevésbé sem volt megnyugodva, amikor elhagyta az irodát. Liz mindenesetre megadta neki az otthoni számát, hogy amennyiben az ügyfél szükségét érzi, bármikor hívhassa. Megértette a nőt, hogy aggódik a fiáért, de nem akarta őket egy esetleges még nagyobb veszélynek kitenni.

Liz fáradtan ment haza, de a gyerekeit valamivel jobb hangulatban találta. Ez volt az utolsó tanítási nap, és Carole megígérte a négy kisebbnek, hogy este elviszi őket korcsolyázni, és későig fenn maradhatnak. Peternek természetesen randevúja volt. Liznek jólesett, hogy kicsit egyedül lehet, élvezte a csendet. Fél tízkor azonban csörgött a telefon. A Helene nevű ügyfél volt az, aki délután járt nála.

Zokogott, egy szavát sem lehetett érteni.

- Helene, nyugodjon meg, és mondja el, mi történt!

Mint kiderült, Scott, a férj elvitte motorozni a kisfiút, Justint San Franciscóba, természetesen bukósisak nélkül. Helene nem tudta, ivott-e a férfi, de elképzelhetőnek tartotta.

A lényeg az volt, hogy karamboloztak egy teherautóval. Justin mindkét lába eltört és fejsérülést is szenvedett, jóllehet csodával határos módon egy füves területre esett, nem az aszfaltra, ami végzetes lett volna. A San Francisco-i gyermekkórház intenzív osztályán feküdt. A férfit életveszélyes állapotban szállították kórházba, és kómában volt. A rendőrség értesítette Helene-t a történetekről.

Liz maga is nagyon megijedt, csupán az vigasztalta, hogy ha délután bele is egyezik, hogy megteszi, amit az ügyfél kért tőle, ennyi idő alatt nem tudott volna intézkedni, vagyis semmiképp nem lehetett volna megakadályozni, hogy ez megtörténjen. Tehát nem az ő hibája, de akárhogy is, Helené kislánya súlyos állapotba került.

- Hol van most? - kérdezte Liz, és már nyúlt is a táskájáért.

- A fiam mellett. A gyerekkórház intenzív osztályán.

- Van ott magával valaki?

- Egyedül vagyok - zokogta a nő. New York-i volt, és vissza akart költözni oda, amint a válás lerendeződik.

- Húsz perc múlva ott vagyok.

Liz letette. Az ajtó felé szaladtában felkapta kabátját, és nagyon örült, hogy nem ment korcsolyázni a gyerekeivel.

Tizenhét perc múlva beállt a kórház parkolójába. Amikor az intenzív osztályra ért, ott találta Helene-t, amint egy ápolónő vállára borulva zokogott. Justint felvitték a műtőbe, mert az eltört csontokat szegekkkel kellett újraegyesíteni. A

nővér elmondta, hogy jó hír is van, a fejsérülés nem komoly, a fiú csupán agyrázkódást szenvedett, és eszméletén van.

A gyerekeknek - és az anyjának is - nagy szerencséje volt.

Liznek a kórházban üldögélve óhatatlanul eszébe jutott Bill. Eltűnődött, vajon mi lehet vele. Tudta, semmi értelme rá gondolnia, már három hét telt el, biztos, hogy a férfi nem fog többé telefonálni. Bill az a fajta ember volt, aki ha már meghozott egy döntést, azon nem változtat.

Justint valamivel éjfél után hozták ki a műtőből. Még az altató hatása alatt állt, úgy festett csípőig bekötözött lábaival, mint egy kis rongybaba, ahogy ott feküdt, de az orvos azt mondta, tökéletesen meg fog gyógyulni, jobb lesz, mint újkorában, és legfeljebb egy év múlva a szegeket is el lehet majd távolítani.

Helene sírva hallgatta az orvost, de már sokkal nyugodtabb volt, mint amikor Liz megérkezett. Órákon át arról beszélgettek, mitévők legyenek, és Liz végül beadta a derekát. Per lesz, bírósági tárgyalás lesz, ami korlátozó intézkedés csak kiszabható, azt mind kérni fogják, és azután Helene visszaköltözik New Yorkba. Ott éltek a rokonai és egy régi udvarlója, aki mostanában megint gyakran felhívta, és házasságra célozgatott.

Liz azt akarta, legyen exférjétől olyan távol, amennyire csak lehet.

- És aztán... - mosolygott szomorúan Helene-re, miután a fiatal nő a lifthez kísérte és megköszönte, hogy vele volt a nehéz percekben - és aztán visszavonulok.

Ahogy végre kimondta, megkönnyebbülten felsóhajtott. Igen. Elege volt a válóperekéből, ez a mai eset volt az utolsó csepp a pohárban.

- És mihez kezd? - kérdezte meglepetten Helene.

- Rózsát nevelek - nevetett Liz. - És sorozatokat nézek a tévében. - Aztán komolyra fordította a szót. - Ami azt illeti, olyasmit fogok csinálni, ami már régi vágyam. Gyerekek ügyvédje leszek. Otthon fogok dolgozni, bezárom az irodát, amelyet még a férjemmel nyitottunk. Egy éve egyedül dolgozom, és ennyi idő elég volt, hogy rájöjjek, ez nem az, ami nekem kell. - Most, hogy ezt a döntést meghozta, még az arcszíne is jobb lett.

- Felhívom, amint megvan a tárgyalás időpontja - mosolygott ügyfelére, mielőtt összezárult a liftajtó.

Amint könnyű léptekkel a kocsijához sietett, tudta, helyesen döntött. Eltűnődött, vajon így érzett-e Bill is, miután közölte vele, hogy vége köztük mindennek. Valószínűleg így érezhetett. Talán ő éppúgy terhére volt Billnek, mint neki a munka, amikor már Jack nélkül kellett megbirkóznia vele. Ha ez így van, akkor tiszteletben kell tartania Bill döntését. És végre ő is meghozta a maga döntését, miközben ott ült a kórházban Helenenel, aki legszívesebben megölte volna az exférjét, amiért pusztán felelőtlenségéből ezt tette! a saját fiával. Amikor Liz eljött a kórházból, Scott még mindig nem tért magához, és fennállt az agykárosodás veszélye, de legalább Justin már a gyógyulás útjára lépett, és Liznek csak ez számított.

Valamivel egy óra után kanyarodott be a ház kocsifeljárójára. Már mindenki aludt, kivéve Petert, aki nemrég ért haza barátnőjétől.

A fiú nagyon meglepődött, amikor anyja belépett az ajtón, mivel Liz az utóbbi időben nem ment sehova, csak az irodába és a bíróságra.

- Merre jártál, anyu? - érdeklődött Peter - A kórházban

voltam egy ügyféllel. Hoszszú történet.

Néhány percre beszélgettek, azután Liz felment lefeküdni. Holtfáradt volt, de a döntés, amelyet végre meghozott, örömmel töltötte el. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy jól döntött.

Másnap, amint bement az irodába, telefonált a bíróságra a tárgyalás időpontja ügyében, azután felhívta Helene-t a kórházban. A fiatalasszony elmondta, hogy Justin ól van, úgy tűnik, hamarosan haza is viheti. Ám amikor Liz elújságolta, hogy megvan a tárgyalás időpontja, Helene halkán azt felelte, nem lesz rá szükség.

- Ugye, nem támadt lelkifurdalása, hogy a bíróság elé akarja citálni őt? Nincs az a bíró, aki rokonszenvel viseltetne olyasvalaki iránt, aki a hatéves gyereket bukósisak nélkül viszi motorozni. Most abszolút nyerő pozícióban vagyunk, ezt ki kell használni!

- Nincs már szükség a tárgyalásra.

- Hogy érti ezt? - döbönt meg Liz. Magában már azt fogalmazta, mit fog mondani a bíróság előtt, mert a tárgyalást karácsony és újév közé tűzték ki.

- Scott az éjszaka meghalt - felelte Helene halkán. Becsületére legyen mondva, a hangja szomorúan csengett. Végül is a volt férjéről, a gyermeke apjáról volt szó.

- Ó... - Liz nem is tudta, mit mondjon. Sajnálom.

- Én is... Az utolsó két évben gyűlöltem őt, de mégiscsak Justin apja volt. A gyerekeknek még nem mondtam meg...

Liz lehunyta a szemét. Szegény kisfiú!

Meg fog szakadni a szíve, még ha az anyjáié nem is.

- Esetleg segíthetek valamiben?

- Visszaköltözöm New Yorkba a szüleimhez, amint Justin olyan állapotban lesz, hogy bírja az utazást.

- Ez jó ötlet.

Néhány perc múlva letették a kagylót, és Jean bejött Liz szobájába, hogy megkérdezze, mi ez az egész. Miután főnökasszonya elmesélte neki az este történeteket és a legújabb híreket, rosszállóan csóválta a fejét.

- Elképesztő, hogy egyesek mit képesek művelni a saját gyerekekkel - háborgott.

- Apropos, gyerekek - kezdte Liz. - van egy rossz hírem. - Furdalta a lelkiismeret, mert amit mondani akart, Jean számára valóban rossz hír volt, őt bármennyire is örömmel töltötte el. És sajnálta, hogy el fogja veszíteni Jeant, igazán sokat köszönhetett neki. - Nem is tudom, hogyan mondjam el. Legjobb, ha rögtön a lényegre térek. Bezárom az irodát, Jean.

- Visszavonulsz? - Jean gyanította, hogy ez előbb-utóbb bekövetkezik, kicsit mégis meglepődött. Bár nála jobban senki sem tudta, hogy Liz milyen rengeteget dolgozik, csoda, hogy eddig is bírta.

- Otthon fogok dolgozni, gyerekek ügyvédje leszek. Mindig is ezt a részt szerettem a legjobban abban, amit csináltunk. Elegem van a házastársi civakodásokból, a handabandázásból, a szennyes kitervegetéséből.

Engem a gyerekek érdekelnek, rajtuk akarok segíteni.

Jean mosolyogva megölelte.

- Jól döntöttél. Ez a munka előbb-utóbb teljesen felőrölt volna. És nálad jobban senki sem tudná képviselni a gyerekek érdekeit.

Nagyszerűen fogod csinálni.

- Remélem. - Liz homloka hirtelen ráncba szaladt. - De mi lesz veled? Mihez kezdesz most?

- Itt az ideje, hogy én is felnőjek. Lehet, hogy örültségnek tűnik az én koromban, de jogot akarok tanulni.

Liz arca felragyogott. Hát persze! Ez a tökéletes megoldás.

- Ne légy válóperes ügyvéd - mondta nevetve. - Utálnád.

- Engem igazából a büntetőjog érdekel.

Szívesen lennék ügyész.

- Úgy legyen!

Liz úgy gondolta, körülbelül három hónapra van szüksége, hogy lezárja a folyamatban levő ügyeket, azután néhány hónapot pihen, és mindenkivel tudatja, mivel foglalkozik majd. A gyerekekkel akart lenni, az elmúlt év során alig volt ideje rájuk.

- Ha még az év vége előtt jelentkezem az egyetemre - tervezgetett Jean - akkor legkésőbb szeptemberben kezdek tanulni. Addig nekem is lesz pár szabad hónapom.

Mindkettőnkre ránc fér.

Még mindig vígan csevegtek, amikor Carole telefonált. A hangját Jean mintha kicsit különösnek találta volna, de úgy döntött, biztosan képzelődik, úgyhogy nem szólt Liznek semmit, amikor átadta a kagylót.

- Na, mi a helyzet otthon? - kérdezte mosolyogva Liz. Kimondottan jól érezte magát, most hogy minden ilyen remekül alakult.

- Jamie.

Carole hangja hallatán Liz hátán végigfutott a hideg. Rögtön Peter nyári balesete jutott az eszébe.

- Mi történt? - Rettegve várta a választ.

- Papírmáséból készítettünk egy angyalt, és Jamie fel akarta tenni a karácsonyfára.

Csak néhány percre hagytam magára, mert Megan kért valamit. Mondtam Jamie-nek, hogy várjon meg, de ő előszedte a létrát, és leesett róla. Azt hiszem, eltört a karja.

- A fenébe! - Pár nap múlva karácsony. Ez igazán nem hiányzott. Liz most már hallotta a háttérben fia zokogását.

- Mennyire rossz a helyzet?

- Nagyon furcsa szögben áll a karja.

- A kórházban találkozunk!

Legalább nem volt olyan nagy a baj, mint Peter vagy a kis Justin esetében. De Jamiének még soha nem tört el semmije, és Liz tudta, a fiúcska biztosan pánikba esett. Mire Jean megkérdezte, mi történt, ő már a kabátjával, táskájával a kezében kifelé szaladt.

- Törött kar - kiáltott vissza.

Miközben rohant le a lépcsőn, arra gondolt, egyszerűen nincs egy nyugodt pillanat, amikor az ember hátradőlhetne a székében, hogy kicsit élvezze az életet. Persze mi volt itt mostanában élveznivaló?! Az ünnepek az év legszörnyűbb napjaivá váltak, Jack nincs többé, Bill Webster elment. Boldog karácsonyt!

12. fejezet

Liz már megint egy kórház felé száguldott, T akárcsak előző este, de most ő volt az aggódó anya. Nem mintha a hivatásos vigasztaló szerepe sokkal könnyebb lett volna.

Jamie-nek nyilvánvalóan erős fájdalmai lehettek, vad sikoltozásba fogott, valahányszor az ápolónő csak feléje nyújtotta a kezét. Liz gyomra felfordult, amikor meglátta, hogyan áll fia karja. Kétség sem fért hozzá, hogy eltörött. A kérdés csak az volt, mennyire súlyos a sérülés.

Mire Liz megérkezett, annyi már kiderült, hogy műtétre lesz szükség, és hívtak egy ortopédsebészt.

Carole minden ízében reszketett.

- Ne haragudjon, Liz... Alig pár percre maradt csak egyedül...

- Nyugodjon meg! Megtörténhetett volna akkor is, ha Jamie velem van.

Minden gyerek csinál néha olyasmit, amitől a szüleinek a haja is égnek áll. És Jamie kicsit bizonytalanabban állt a lábán, mint a korabeli fiúk, és azt sem tudta igazán jól felmérni, hogy amit tenni akar, az mennyire lehet veszélyes.

Liz megpróbálta megnyugtatni fiát, de szavait Jamie nem is nagyon hallhatta, olyan hangosan sikoltzott. Ült a tolóágyon, elhúzódva mindenkitől, és nem engedte, hogy bárki hozzáérjen. Igazán rémes helyzet volt.

Liz tehetetlenül állt visító fia mellett, szemlátomást teljesen feleslegesen beszélt hozzá, amikor a háta mögött ismerős hang zendült.

- Mi folyik itt?!

Liz megpördült, és ott találta magát szemtől szemben Bill Websterrel. A férfi egy páciensért jött le a baleseti osztályról, meghallotta a szörnyű ricsajt, meglátta az ismerős vörös hajkoronát, és képtelen volt megállni, hogy oda ne menjen.

- Mi történt? - kérdezte.

- Jamie leesett a létráról és eltörte a karját felelte Liz.

Az orvos odaállt Jamie elé, és amikor a fiúcska észrevette, abbahagyta a visítózást.

Csendesen zokogott, rossz volt nézni, ahogy a kis válla rázkódott.

- Mi történt, bajnok? Megint a különleges olimpiára edzettél? Nem korai még elkezdni?

Kezét óvatosan nyújtotta a sérült kar felé, és bár Jamie először elhúzódott, nem kezdett megint sikoltozni, és végül hagyta, hogy Bill megérintse.

- Leestem - hüppögte.

- A karácsonyfát díszítetted?

Jamie bólintott.

- Jól van. Tudod, mit csinálunk most? Felmegyünk oda, ahol a bátyád feküdt nyáron.

Ugye, emlékszel? És készítünk egy csinos gipszkötést erre a karra. De valamit meg kell ígéred.

- Mit? - szipogott a fiúcska.

Egész teste remegett a sok sírástól, de Bill gyengéden érintette meg a karját, és folyamatosan beszélt hozzá, ily módon vonva el a figyelmét.

- Én akarom elsőként aláírni a gipszedet.

Megegyeztünk? Nem második akarok lenni és nem harmadik. Csakis az első. Rendben?

- Rendben - bólintott Jamie.

Ekkor odaért az ortopédsebész, a két orvos tanácskozott, és közben Bill Lizre sandított.

Az asszony nagyon vékonynak tűnt, holtsápadt volt és rettenetesen ideges. Bill ezért tett egy javaslatot a kollégának, azután visszafordult a fiúhoz.

- Tudod, mi lesz most? - kérdezte, mintha valami nagyszerű meglepetést készített volna elő Jamie számára. - Most rögtön felmegyünk, és megkapod azt a gipszet. Veled megyek, nehogy valakivel aláírasd előttem. Jó lesz így? Pár percig aludni fogsz, és mire felébredsz, abrakadabra, hipp és hopp, rajtad lesz a gipsz. És azután aláírom.

- Nyomhatom a gombot az ágyon, hogy felmenjen? - Peter ágya mély benyomást gyakorolt rá nyáron.

- Keresünk neked egy ágyat, amivel azt csinálsz, amit akarsz, csak előbb legyen rajtad a gipsz. - A férfi Lizre pillantott, megnyugtatólag bólintott.

Az asszony megértette, Bill megkérte a sebészt, hogy Jamie-vel maradhasson a műtőben. Igazán megható gesztus volt. Ám mire köszönetet mondhatott volna, az orvos már tolt a lift felé. Liz nem mert utánuk szólani, nehogy ezzel felhívja fia figyelmét arra, hogy ő nem mehet vele. Így hát szólt Carole-nak, hogy most már nyugodtan hazamehet a többiekhez, azután lekuporodott egy székre, aggódott Jamie-ért, és Billre gondolt. Nagy megrázkódtatás volt újra látni a férfit, de annyi minden történt, hogy egyetlen szót sem tudtak váltani, bár talán jobb is így. Egy hónapja látta utoljára Billt, de úgy érezte, mintha azóta évszázadok teltek volna el. Még mindig minden este úgy sírta álomba magát, de ezt nem

állt szándékában a férfi tudomására hozni.

Több mint egy óra telt el, mire visszajöttek a műtőből, Jamie még az altató hatása alatt állt, és Bill még mindig vele volt. Az ortopédsebészt máris újabb esethez hívták, de Bill elmondta Liznek, hogy minden rendben ment, és a gipszet hat hét elteltével fogják levenni.

- Néhány perc múlva felébred. Odafenn nem volt vele semmi baj. Olyan gyorsan megkapta az altatást, hogy meglepődni sem volt ideje.

Liznek eszébe jutott, milyen barátságtalanul beszélt vele a férfi, amikor először találkoztak. Mennyire másként bánt akkor is Peterrel, és most Jamie-vel! Ezernyi arca volt.

És Megan ezt az embert nevezte "idiótának", "vadállatnak". Liz tudta, ez valóban megbocsáthatatlan volt.

- Kérsz egy csésze kávé? Addig a nővér vigyáz Jamie-re. Pár percbe még beletelik, amíg felébred.

- Nem tartalak fel? - Liz a látszatát is kerülni akarta annak, hogy a férfi nyakába varrja magát. Tudta, milyen sok dolga van, és már így is jó másfél órát áldozott Jamie-re.

- Annyi időm azért van - felelte Bill, és az orvosi pihenőszobához vezette az asszonyt.

A helyiség épp üres volt. A férfi töltött egy bögrébe a gőzölgő italból. - Nem kell aggódni, Liz, minden rendben lesz Jamie-vel.

- Köszönöm, hogy olyan kedves és türelmes voltál velem. Igazán nagyra értékelem.

Halálra volt rémülve, amikor ideértem.

Bill mosolygott, bólintott, és magának is töltött kávé.

- Úgy visított, hogy beleremegtek a falak.

Kíváncsi voltam, mi történhet, azért mentem oda. Jó erős tüdeje van Jamie úrfinak.

- És a karácsonyfára se mássz fel, jó?

- Anyu nem is engedné.

- Ezt örömmel hallom. Mondd meg Peternek és a nővéreidnek, hogy üdvözlöm őket.

Hamarosan találkozunk. Boldog karácsonyt, Jamie.

- Apu karácsonykor halt meg - tájékoztatta a fiúcska.

Liz gyomra görcsbe rándult. Ez a megjegyzés egyiküknek sem hiányzott.

- Tudom - felelte komolyan Bill. - Nagyon sajnálom.

- Én is. Nagyon rossz karácsony volt.

- Bizonyára az volt az egész családnak.

Remélem, ez a mostani jobb lesz.

- Olyan sárkányt kértem a Télapótól, amilyen a tiéd, de anyu azt mondja, ugyanolyan nem tud hozni. Olyan talán csak venni lehet.

- Vagy készíteni - helyesbített Bill. - És még mit kértél a Télapótól?

- Kiskutyát, de anyu azt mondja, azt sem fogom megkapni, mert Carole allergiás. Asztmája van. Társasjátékot is kértem, meg lézerpisztolyt.

- Azokat biztosan megkapod.

Jamie bólintott, azután udvariasan megköszönte a gipszet, meg a verset, a rajzot és az aláírást. Ekkor Bill tekintete Lizre siklott.

Mindvégig érezte, hogy figyeli őket, és most olyan mérhetetlen szomorúságot látott meg a tekintetében, hogy

úgy érezte, mintha kést döftek volna a szívébe. - Remélem, baj nélkül átvészelitek a karácsonyt. Tudom, az első év nem könnyű.

- A tavalyinál csak jobb lehet - mondta Liz.

Az ajka mosolyra húzódott, de a tekintete ugyanolyan szomorú maradt, és Bill nagyon szerette volna kisimítani a homlokából azt a rakoncátlan tincset, de úgy gondolta, jobb, ha nem teszi. Egy pillanattal később Liz maga igazította meg a haját, és nem is gondolta volna, hogy a férfi figyel.

- Köszönöm, hogy ilyen jó voltál Jamiehez. Nagyra értékelem.

- Ez a dolgom. Amilyen vadállat vagyok tette hozzá vigyorogva, aztán Liz zavarát látva, így folytatta: - Már kihevertem, bár be kell vallanom, nem ment könnyen. A nők kegyetlenek - mondta nevetve, és az ajtóig kísérte őket.

- Azért nem minden nő - jegyezte meg halkán Liz. - Vigyázz magadra, Bill! Boldog karácsonyt!

Egyszer még visszaintegettek, azután sietős léptekkel indultak a parkoló felé. Bill az ajtó üvegén át nézte, amint beszállnak a kocsiba és kikanyarodnak az útra. Amikor már a hátsó lámpákat sem látta, lehajtott fejjel, zsebre dugott kézzel visszaballagott a pácienseihez.

13. fejezet

Amikor hazaértek a kórházból, Jamie mindenkinek elújságolta, hogy találkozott Billel, aki mindenkit üdvözöl, azután megbemutatta a gipszét, és hogy Bill mit írt és rajzolt rá. Mindenkinek alá kellett írnia, még Carole-nak és Liznek is.

Liz szótlánul figyelte kisfiát, és úgy érezte magát, mintha egész délután valami örvényben fuldoklott volna, ahol saját érzelmei kavarogtak körülötte. Bill Webstert látni fájdalmas volt, de azért jó is. A legnagyobb gyötrelmet az okozta, hogy bár ott állt a férfi mellett, nem érinthette meg, nem mondhatta meg neki, mennyire szereti. De tudta, ez örültség Plett volna. Bill már a múlté, akárcsak Jack, bármennyire is fáj az elvesztésük.

Másnap Liz kiment a temetőbe, virágot vitt férje sírjára. Sokáig állt ott, az együtt töltött csodás évekre gondolt, a sok jóra, amiben részük volt. És egyetlen szörnyű pillanat minden szépnek és jónak véget vetett. Ez annyira igazságtalannak tűnt. Liz állt férje sírjánál, és "siratta mindazt, amit elveszítettek, és amiben Jacknek már nem lehet része. Nem láthatja a gyermekeit felnőni, nem veheti karjába unokáit, nem öregedhet meg Lizzel együtt. Minden megszakadt abban a pillanatban, és most már nélküle kell tovább élniük. Olyan elviselhetetlen gondolatok voltak ezek.

A mindennél szörnyűségesebb gyötrelme azonban a karácsony előestéjével és karácsony napjával jött el. Liz tudta, hogy nagyon rossz lesz, ám erre a fojtogató, bénító, a mellkasára mázsás súllyal nehezedő rettenetre semmiképp nem volt felkészülve. Hiányzott neki a régi karácsonyok

öröme, amikor a gyerekek még kicsik voltak, a nevetés, az izgatott várakozás, a szívének kedves hagyományok sora.

És aztán, mintha az emlékek súlyától megtántorodott volna, felidéződött benne a tavalyi karácsony minden borzalma; a látvány, amely az irodában fogadta, az érzés, hogy nézi a véráztatta szőnyegen fekvő férfi haldoklását, és nem tehet semmit. Egész nap úgy járt-kelt a házban, mintha sűrű ködben tapogatózna, nem tudta abbahagyni a sírást, és a gyerekek sem voltak jobb állapotban. Ez volt élete legrosszabb napja, amióta Jack meghalt. És az anyja aggódva telefonált, tudni akarta, hogy vannak. És aztán még jobban aggódni kezdett, amikor Liz megmondta neki, hogy bezárja az irodát.

- Tudtam, hogy be fog következni - kiáltott fel Helen. - Elveszítetted az összes ügyfelet?

A "Balsors Hangja mit sem változott az eltelt egy év alatt.

- Nem, anya. Épp az a baj, hogy túl sok ügyfelem van. Annyi a munka, hogy nem tudok már megbirkózni vele. És elegendem van a válóperekből. A jövőben gyerekeket fogok képviselni.

- És ki fog azért fizetni?

Liz megmosolyogta a kérdést.

- A bíróság, a szülők, az ügynökségek, amelyek a munkával megbíznak. Ne aggódj!

Tudom, mit csinálok.

Helen ezután beszélt mindegyik unokájával, és amikor Liz visszavette a kagylót, anyja közölte, hogy a gyerekek nyilvánvalóan pocsék hangulatban vannak, de hát ez persze nem csoda. Szörnyű volt ez a karácsony mindannyiuk számára.

Victoria is telefonált Aspenből. Liz legnagyobb meglepetésére barátnője úgy döntött, újra dolgozni kezd, ha nem is teljes munkaidőben. Miután ezt bejelentette, megígértette Lizzel, hogy ennek ellenére több időt töltenek majd együtt, mint az elmúlt évben, és Liz örömmel meg is ígérte. Victoria is aggódott érte és a gyerekekért. Tudta, hogy ez a karácsony iszonyatos lehet számukra, és sajnálta, hogy nincs otthon, így nem tud odamenni, hogy megvigasztalja őket.

E két hívástól eltekintve azonban a telefon egész nap néma maradt. Este Liz elvitte a gyerekeket moziba. Egy ilyen csüggesztő nap után szükségük volt némi felszabadult kikapcsolódásra. Vígjátéokra váltottak jegyet, és a gyerekek valóban jókat is nevettek. Liz azonban úgy érezte, nem maradt már az életében semmi, amin nevetni lehetett volna.

Végeláthatatlan tragédia volt az egész, veszteségek egész sorozatával, olyan emberekkel, akik vagy meghaltak, vagy pedig elhagyták őt.

Miután hazaértek, készített magának egy forró fürdőt, és a kádban elnyúlva sokáig tűnődött, milyen gyorsan eltelt ez az év, mennyi minden történt ez idő alatt, és gondolatai akaratlanul is Bill felé kalandoztak. vajon hol lehet most? Valószínűleg dolgozik. Mindig azt mondta, nem szereti az ünnepeket, mert azok családos embereknek valók. És miután hálaadás napján belekóstolt a családi életbe, úgy döntött, többet nem kér belőle. Liz nem hibáztatta ezért, de úgy vélte, ha a férfi elég bátor lenne, adna nekik még egy lehetőséget. De hát Bill nem volt ennyire bátor Liz tudta, el kell fogadnia a tényt, hogy nem kell a férfinak. Bill olyannak szereti az életét, amilyen. Nagyszerű orvos, és tisztességes ember.

Liz nem sokkal éjfél után lefeküdt. Egyedül volt a nagy

ágyban. Jamie a saját szobájában aludt. Miután begipszelték, természetesen anyja mellé feküdt, de ahogy álmában forgolódott, megütötte a gipsszel, a kék folt még most is ott éktelenkedett Liz vállán. Ezután megegyeztek, hogy amíg a gipsz a karján van, a saját ágyában alszik.

Peter pár perccel azután jött fel az emeletre, hogy Liz lefeküdt. Bekukkantott az anyjához.

- Jól vagy, anyu?

Liz azt felelte, minden rendben, és megköszönte fia kedvességét. Mindannyian egymás közelében maradtak egész nap, mint egy hajótörés túlélői, akik az egyetlen mentőcsónakba kapaszkodnak. Ezt a karácsonyt sem fogják soha elfelejteni. Annyira nem volt iszonytató, mint a tavalyi, de ilyet sem kívántak volna legádázabb ellenségüknek sem. Liz semmi mást nem akart, mint elaludni, és addig fel sem ébredni, amíg az ünnepek véget nem érnek. Ám szokás szerint órákig nem jött álom a szemére, ébren feküdt a sötétben, Jackre gondolt, Billre és a gyerekekre. Végül nem sokkal négy óra után szenderedett el, és azt hitte, csak álmodja, hogy csörög a telefon.

Mély álmából felriadva kábán tapogatózott a kagyló után, alig találta meg, a készülék pedig egyre zajongott, de a házban senki más sem vette fel.

- Halló? - motyogta végül a kagylóba.

A hívó nyilván nem ismerte meg a hangot, vagy talán más oka volt rá, mindenesetre tétovázott, és végül az utolsó pillanatban szólalt meg, Liz már épp le akarta tenni. Először nem is tudta, ki az, de aztán megismerte a hangját. Bill volt az, és Liz el sem tudta képzelni, miért hívja. Odakinn még sötét volt, és az asszony az órára sandított. Fél hét volt.

- Szia! - A férfi hangja vidáman csengett.

Liz viszont úgy érezte magát, mintha a világ legvadabb rodeolova rázta volna ki belőle a lelket is. - Gondoltam felhívlak, hogy boldog karácsonyt kívánjak - mondta Bill.

- Boldog karácsonyt. De az nem tegnap volt? - vagy talán bekerült az Alkonyzónába és ezentúl minden nap karácsony lesz, amíg világ a világ? Hát ennél rosszabb nem is történhetne velem!

- De, lehet. Úgy látszik, lemaradtam róla.

Sok dolgom volt. Hogy van Jamie?

- Gondolom, jól. Alszik. - Liz nyújtózkodott, igyekezett felébredni, és egyre azon tűnődött, vajon miért hívta fel Bill. Pont reggel fél hétkor akar cseverészni? - Nagyon rendes voltál velem, amikor eltört a karja. Köszönöm.

- Aranyos gyerek, kedvelem.

Ezután hosszú csend következett, és Liz elbóbiskolt, de hamar felriadt, arra gondolt, talán csak nem mondott valami ostobaságot.

Nem maradt azonban le semmiről. Úgy tűnt, Bill nagyon elgondolkodott. Végül megkérdezte:

- Milyen volt a karácsony? - De el tudta képzelni. Egész nap Lizre gondolt, aggódott érte és a gyerekekért, ezért is hívta fel végül.

Ezért, és még sok más, bizonyos fokig érthetetlen okból.

- Rosszabb volt, mint amire számítottam felelte Liz őszintén. - Mint egy szívűtét altatás nélkül.

- Sajnálom, Liz. Gyanítottam, hogy így lesz. De most már túl vagytok rajta.

- Legalábbis idénre vége - állapította meg komoran Liz. Most már teljesen éber volt, és nem örült neki, hogy

felidéződnek az előző nap emlékei.

- Talán jövőre már jobb lesz.

- Hát nem sietős megtudnom, annyit mondhatok. Örülök, ha egy év alatt kiheverem ezt a mostanit. És veled mi van? Mit csináltál tegnap?

- Dolgoztam.

- Gondoltam. Sok volt a munka?

- Nagyon. Szokás szerint. De azért sokat gondoltam rád.

Liz nem tudta, mit mondjon. Feküdt a sötétben, a férfira gondolt, és aztán hosszas tétovázás után bólintott.

- Én is gondoltam rád. Sajnálom, hogy minden így összezavarodott. Nem tudom, azt hiszem, nem voltam még felkészülve rá, a gyerekek pedig szörnyen viselkedtek.

- Én meg pánikba estem - vallotta be Bill. valahogy nem tudtam komoly felnőtt módjára reagálni.

- Talán én sem lettem volna rá képes mondta Liz elnézően, bár tudta, ő visszajött volna, megpróbálta volna helyrehozni a dolgot, nem úgy, mint a férfi.

- Nagyon hiányoztál - sóhajtott Bill. Hogy mennyire, azt akkor értette meg, amikor Jamie karja eltörött, és ők ott álltak egymással szemben. Azóta egyre az asszony járt a fejében, kísértették az emlékek.

- Te is nekem. Hosszú hónap volt - mondta halkán Liz.

- Hosszabb a kelleténél - helyeselt Bill. Együtt kéne ebédelnünk valamikor - Jó ötlet. - Liz nem tartotta valószínűnek, hogy erre az ebédre valaha is sor kerül. Úgy gondolta, Bill talán magányos vagy fáradt, esetleg meghalt egy páciense, vagy a karácsony hangulata hatott rá. Nem volt olyan érzése, hogy a férfi komolyan vissza akarna térni hozzá.

- Mi lenne... mi lenne, ha ma ebédelnénk együtt? .

Liz megdöbbsent.

- Ma? Jó, persze... - Aztán eszébe jutott valami. - Megígértem a srácoknak, hogy elviszem őket korcsolyázni. És ha utána meginnánk egy kávét?

- Én tényleg ebédre gondoltam. Bill hangjából kiértődött a csalódottság.

- Akkor holnap?

- Dolgozom.

Liz elmosolyodott, amikor rájött, hogy tulajdonképpen randevút beszélnek meg ezen a korai órán.

- És most nem érsz rá? - kérdezte reménykedve Bill.

- Most?! Úgy érted most, mármint ebben a pillanatban?

- Persze. Véletlenül van pár szendvics a kocsimban, megoszthatunk rajta.

- Hol vagy? - Liz most már arra gondolt, a férfi talán részeg.

- Ami azt illeti - felelte Bill hanyagul - itt állok a kocsifeljáródon.

Liz kiugrott az ágyból, és a telefontal a kezében az ablakhoz szaladt. A Mercedes ott parkolt lekapcsolt lámpákkal a kocsifelhajtón.

- Mi a csodát művelsz te ott?! - Liz nézte az autóban ülő férfit, és amikor az felintetett neki, elnevette magát. - Ez örület!

- Gondoltam, beugrom, megkérdezem, nem kérsz-e ebédet vagy valamit. Nem tudtam, ráérsz-e vagy... szóval, tudod, miután ilyen barom voltam az utóbbi egy hónapban, nem tudtam, vajon mennyi idő kell hozzá, hogy meggyőzzek, úgyhogy... Liz... - A hangja meghatottan csengett, ahogy a

kocsiból felnézett az ablaknál álló asszonyra. Szeretlek:

Liz látta, ahogy mozog az ajka, amint kimondja a szót.

- Én is szeretlek téged - felelte halkán. Nem akarsz bejönni?

- Hozok ebédet.

- Felejtsd el! Várj egy percet, lemegyek.

Nehogy becsengess!

Letette a kagylót, leszaladt a lépcsőn, és kinyitotta az ajtót. Figyelte, amint a férfi kiszáll a kocsiból, és a hátsó ülésről nagy nehezen kiszed valami ormótlan tárgyat. És aztán, ahogy elindult feléje, Liz már tudta, mi az. A maga készítette sárkány volt, amiről Jamiének mesélt.

- Ezzel meg mit csinálsz? - kérdezte a fejét fogva Liz.

Az egész helyzet beleillett volna egy abszurd drámába. A hajnali telefon, az aznapra szóló ebédmeghívás, az, hogy itt ücsörög a ház előtt, és ráadásul ez a sárkány! De Liz szerette őt, és most már tökéletesen tisztában volt vele. Tulajdonképpen már hónapok óta szerette, csak korábban még nem volt felkészülve rá, hogy beismerje.

- Jamie-nek hoztam - felelte a férfi, és letette a sárkányt az előszobában. Aztán csak állt, nézte az asszonyt, és a tekintetéből sugárzott a szerelem. - Szeretlek, Liz. És MEGANNEK IGAZA VOLT. Idióta voltam és vadállat. Rögtön másnap vissza kellett volna jönnöm, de megijedtem.

- Én is. Csak éppen én előbb rájöttem, mi a helyzet, mint te. Pokoli hosszú volt ez a hónap nélküled!

- Meg kellett értetnem magammal, hogy nem tudok nélküled élni. De most már itt vagyok. Ha kellek még.

- Persze, hogy kellesz - suttogta az asszony. Aztán ráncba

szaladt a homloka. - És a gyerekek? El tudod viselni őket?

- Kit könnyebben, kit nehezebben. A többiekkel nem lesz baj, de ha Megan megint rám száll, begipszelem a száját. - Azzal magához húzta a kuncogó Lizt, és megcsókolta.

Mindketten összerezzenek, amikor valaki hangosan megszólalt közvetlenül mellettük.

- Hát AZ mi?! - Jamie volt az, és a sárkányra mutatott.

- A sárkányod. Úgy gondoltam, neked több időd van rá, hogy foglalkozz vele, mint nekem.

Majd megmutatom, hogyan kell reptetni.

- Hű, a mindentit! - ordította boldogan Jamie, és egyenesen Bill kitárt karjába ugrott. - Nahát! Tényleg az enyém lehet?

- Hát persze.

Ám ekkor Jamie arca elkomorult.

- Mit csinálsz te itt? Azt hittem, haragszol anyura és Meganre.

- Haragudtam is, de már gyógyulok.

- Rám is haragudtál? - érdeklődött Jamie a sárkányt simogatva.

- Dehogy. Rád soha nem haragudtam. És most már senkire sem haragszom.

- Akkor jó. Lehet reggelizni? - fordult a fiúcska Liz felé.

- Egy perc - felelte az asszony.

Ekkor hangok hallatszottak a lépcső felől, azután Megan lekiáltott.

- Ki van odalenn?

- Jamie és én - felelte Liz. - És Bill.

- Bill, a doktor? - kérdezte Megan meglepetten.

Liz már a többiek hangját is hallotta. Sikerült felverniük az egész házat.

- Bill, az idióta és vadállat - helyesbített a férfi.

Megan lassan lejtött a lépcsőn, és zavartan mosolygott. Anyjára pillantott, aztán odaállt Bill elé, és egyenesen a szemébe nézett.

- Ne haragudj!

- Te se rám! - mosolygott a férfi.

- Lehet már reggelizni? - érdeklődött Jamie.

- Sütök palacsintát - ajánlotta Liz. Billre nézett, egymásra mosolyogtak.

- Itt aztán zajlik az élet! - jegyezte meg a férfi, már a konyhában.

- Nem mindig. Ugorj be ebédre bármikor - mondta Liz, és elővette a palacsintasütőt.

- Arra gondoltam, inkább itt maradok suttogta Bill, és magához húzta az asszonyt.

- Tetszik az ötlet - felelte Liz mosolyogva.

- Nekem is - vigyorgott a férfi, azzal felkapta Jamie-t, és a nyakába ültette. - Ami azt illeti, nagyon tetszik!

Lassan az ajtó felé fordult, és örömmel látta, hogy Megan rámosolyog.

ISBN 963 203 031 1

Maecenas Könyvkiadó, Budapest

Felelős kiadó: a Maecenas Könyvkiadó igazgatója

Tipográfia és műszaki szerkesztés: Szakálos Mihály

Szedte és tördelte az Alinea Kft.

Nyomta és kötötte a debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Terjedelem: 18,6 (A/5) ív